

MYANMAR BOOKS
www.burmeseclassic.com

ဖေမြင့်

နှလုံးသား အာဟာရ
ရ သ စာ များ (၂)

BURMESE
CLASSIC
COM

CHICKEN SOUP FOR THE SOUL

BY

JACK CANFIELD & MARK V. HAMLEN

ဒုတိယအကြိမ်

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၀၈၂၁၀၅၀၈

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၀၈၀၈၀၅၀၈

မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော်

ဘဌေးကြည်

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ရွှေ (၀၂၀၇၉)၊ သုခပုံနှိပ်တိုက်၊

၁၂၈၊ ၄၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်လှ (၀၁၅၇၈)၊ စာပေလောကပုံနှိပ်တိုက်၊

၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးဖေမြင့် (၀၂၂၅၉)၊ ဖေမြင့်စာပေ၊

အမှတ် N - 6၊ ရွှေမာလာရိပ်မွန်၊

ဘုရင့်နောင်လမ်း၊ ကမာရွတ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။

အုပ်ရေး - ၁၀၀၀

မာတိကာ

BURMESE
CLASSIC

■ အမှာစကား

၁။ ပြတင်းပေါက်

၂။ ကျောက်ဆစ်သမား

၃။ စွန့်စားခြင်း

၄။ အမေ့ဆွတ်ပြုတ်အိုး

၅။ ရှေးရေစက်

၆။ မျက်မမြင်မလေးရဲ့ မျက်လှည့်ပွဲ

၇။ အေမိဂရေဟမ်

၈။ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ကူညီမှုလေးတစ်ခု

၉။ မြို့နှစ်မြို့

၁၀။ အိုက်စကရင်မလေး

၁၁။ တစ်ဖက်သားကို

အရမ်းအထင်သေးမထားနှင့်

၁၂။ နှစ်ပတ်လည်ပေးစာများ

၁

၅

၁၁

၁၃

၂၅

၂၉

၃၇

၄၅

၄၉

၅၁

၅၇

၆၁

အမှာစကား

- ၁၃။ ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲ ၆၇
 ၁၄။ လူ့ဂုဏ်ကျက်သရေအပြည့်ဝဆုံးအချိန် ၆၉
 ၁၅။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးသာ ရွေးထိုင်ပါ ၇၇
 ၁၆။ ပါရမီဖြည့်ဖက် ၈၁
 ၁၇။ ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်နေရဦးမည်ဆိုလျှင် ၈၅
 ၁၈။ ထိမ်းမြားခြင်း ၈၉
 ၁၉။ နောက်ကျပြီဟူ၍ ဘယ်သူပြောမည်လဲ ၉၁
 ၂၀။ အက်စကီမိုးထံမှ သင်ခန်းစာ ၉၇
 ၂၁။ ဝေဒနာက တစ်ဒဂုံ အနုပညာက ထာဝရ ၁၀၇
 ၂၂။ တံတားဆောက်သူများ ၁၁၁
 ၂၃။ ဖေဖေရဲ့ အစဉ်အလာ ၁၁၅
 ၂၄။ ထာဝရအကောင်းမြင်သမား ၁၂၃
 ၂၅။ ရှဉ့်ကလေးတွေရဲ့ သတ္တိ ၁၂၇
 ၂၆။ စိတ်ပါတာကောင်းတယ် ၁၃၃
 ၂၇။ အသိဉာဏ်နဲ့ စိတ်ဓာတ် ၁၃၉
 ၂၈။ ကံကြမ္မာဆိုသည်က ၁၄၉
 ၂၉။ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်သလား ၁၅၇
 * *
 မူရင်းစာအုပ်နှင့်
 မူရင်းစာအုပ်ပြုစုသူများအကြောင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

အချို့လူများမှာ ငွေကြေးဥစ္စာမည်မျှကြွယ်ဝသော်လည်း
ဥစ္စာနှင့် ထပ်တူသောကတွေ ထူပြောကာ ချမ်းသာသုခ ကင်းမဲ့
နေကြရသည်။

ရာထူးရာခံကြီးမားသည့် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာလည်း အများ
အမြင်အရအဆင့်အတန်း မညီမျှ မြင့်မားနေသော်လည်း သူတစ်ပါး
အပေါ် မေတ္တာကရုဏာမထားနိုင်၊ သူတစ်ပါး၏ အဆင်ပြေမှု
အောင်မြင်မှုများအပေါ် မုဒိတာမပွားနိုင်သဖြင့် ဝန်တိုမရွေ့ရိယ
စိတ်တို့၏ နှိပ်စက်မှုကို ခံနေကြရသည်။

အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ် အများအပြားသည်
လည်း ထိုထိုသော အကြောင်းများကြောင့်ပင် စိတ္တသုခ ပြည့်ဝမှု
မရှိကြ။

စင်စစ်...

ဓနဥစ္စာ၊ ရာထူးရာခံနှင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားခြင်းတို့
မည်သည် လူအား စိတ်ချမ်းသာမှု ကျေနပ်အားရမှုများ လေးစွမ်း
နိုင်သည့် အရာများသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူတို့ချည်းသက်သက်ဖြင့် မပြည့်စုံ။

ချမ်းသာသုခ ပြည့်ဝရန်အတွက် လူ၌ ကျန်းမာသန့်ရှင်း
သော အခြေခံ စိတ် အဆောက်အအုံတစ်ခုလည်း ရှိသားဖို့ လို
သေးသည်။

သည်အဆောက်အအုံကို မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ စိတ်များဖြင့် အခြေတည်ရသည်။ မလိုအပ်သည့်နေရာတွင် ခံစားမှုမပွား ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်တတ်သည့်စိတ်မျိုးလည်း ရှိရသည်။ ကောင်းလွန်းသော အနေအထားများအတွက် ဣန္ဒြေမပျက်၊ ဆိုးလွန်းသော အနေအထားများအတွက်လည်း ယောက်ယက်မခတ်သည့် ကြံ့ခိုင်တည်ကြည်သော စိတ်မျိုးလည်း ပြည့်တင်းပေးရဦးမည်။

နှလုံးသား အာဟာရ ရသစာများ (၂) ဟု အမည်ပေးထားသည့် ဤစာအုပ်တွင် စာဖတ်သူ၌ ကျန်းမာသန့်ရှင်းသောစိတ်အဆောက်အအုံတစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်သမျှ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားများ ပြည့်တင်းပေးနိုင်မည့် ရသစာကောင်းများကို စုစည်းဖော်ပြထားပါသည်။

အာဟာရ တစ်ထုပ်စီ၊ ဗီတာမင် အားဆေးတောင့် တစ်တောင့်စီသဖွယ် သပ်ရပ်စွာ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ထားသည့် ဤ‘စာ’များကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် စာဖတ်သူအဖို့ ညချမ်းအချိန်၌ ရင်ထဲနှလုံးသားထဲတွင် ကုသိုလ်စိတ် ပြည့်ဝ နွေးထွေးစွာ အိပ်စက်အနားယူနိုင်ခြင်း၊ နံနက်မိုးသောက်ချိန်၌ ကြည်လင်သော နှလုံးသား၊ ရွှင်ပျသောစိတ်ထားတို့ဖြင့် လောကကို နှုတ်ခွန်းဆက်သနိုင်ခြင်း စသော အကျိုးထူးများ ခံစားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

စာဖတ်သူအား ထာဝစဉ် လေးစားလျက်
ဖေဖြင့်

ပြတင်းပေါက်

ဘဝဟူသည်
ကျွန်ုပ်တို့ စီမံဖန်တီးသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရ၏။
ယခင်ကလည်း ဤသို့၊ နောင်လည်း ဤနည်းပင်။
[ဘွားဘွား မိုးဇက်]

တစ်ခါက ဆေးရုံကြီး တစ်ရုံရှိ လူနာခန်းကျဉ်းလေး တစ်ခုထဲမှာ လူနှစ်ယောက်ရှိကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံးပင် ရောဂါသည်းသော လူနာများဖြစ်သည်။ အခန်းလေးက ကျဉ်းပြီး အပြင်လောကကို ကြည့်စရာ ပြတင်းပေါက် တစ်ခုသာ ပါသည်။

လူနာနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က နေ့လယ်ပိုင်းတွင် သူ့အဆုတ်ထဲက အရည်တွေ ပိုက်နှံ့စုပ်ထုတ်

ရတာကို အကြောင်းပြု၍ တစ်နာရီခန့် ထိုင်ခွင့် ရသည်။ သူ့ခုတင်က ပြတင်းပေါက်အနီးမှာ ရှိနေသည်။ တစ်ဖက် ခုတင်ရှိလူနာကတော့ တစ်ချိန်လုံး ပက်လက်လှန်ကာ စန့်စန့်ကြီး လှဲနေရသည်။

နေ့လယ်ခင်းတိုင်း ပြတင်းပေါက်အနီးရှိလူနာက ခုတင်မှာ ခေါင်းအုံးတွေတာတွေဆင့်ကာ ကျောမှို၍ ထိုင်ခွင့် ရသည့်အချိန် အပြင်ဘက်ဆီ၌ သူလှမ်းမြင်ရသည့် အရာတွေကို အနီးရှိလူအား ပြောပြလေ့ရှိသည်။

ပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့်လျှင် အပြင်မှာပန်းခြံကြီး တစ်ခု မြင်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ အဲသည်အထဲမှာ ရေကန်ကြီး တစ်ကန်ရှိသည်။ ရေကန်မှာ ဘဲတွေ ငန်းတွေ ရေကူးနေသည်။ ကလေးများက သူတို့ကို ပေါင်မုန့်တွေ ပစ်ကျွေးကြသည်။ ကလေးအချို့က လှေကလေးတွေ မျှောနေသည်။ ချစ်သူစုံတွဲတွေ သစ်ပင်ကြီးများအောက် လက်ချင်းတွဲပြီး လမ်းလျှောက်နေကြသည်။ ပန်းတွေက ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်နေသည်။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းက အပြန့်ကျယ်လှသည်။ အဲသည်မှာ ဘောလုံးပျော (ဆော့ဖ်ဘော) ကစားနေကြသူတွေလည်း မြင်ရသည်။ ဟိုအဝေးဆီ၌ မူ သစ်ပင်တွေ ထိပ်ဖျားမှ ထိုးထွက်နေသည့် တိုက်တာ အိမ်ရာများ။ ထို့နောက်၌ ပြာလဲ့သော မိုးကောင်းကင်။

ပက်လက်လှန်နေရသောသူသည် တစ်ဖက်လူခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြသမျှကို နားစွင့်ကာ ကိုယ်တိုင်ကြည့်ရသလောက် အရသာတွေ့လျက် ရှိသည်။ ကလေးတစ်ယောက် ရေထဲလိမ့်ကျတော့မလို ဖြစ်သွားတာ၊ နွေရာသီ ဝတ်စုံသစ်တွေနှင့် မိန်းကလေးတွေ အရမ်း လှပနေကြတာ စသဖြင့် အပြင်လောကမှာ ဖြစ်ပျက်နေပုံ အလုံးစုံကို သူ့အာရုံထဲ အသေးစိတ် မြင်ခွင့်ရနေသည်။

သည်လိုနေရင်း သာယာသော နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုမှာ သူ့ခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ တစ်ဖက်လူကတော့ ပြတင်းပေါက်နားမှာ နေပြီး အပြင်လောကရှုခင်းအစုံကို စိတ်တိုင်းကျ ကြည့်ခွင့်ရနေသည်။ မိမိတို့တော့ ဘာကြောင့် အဲသည်နား ထားမပေးသလဲ ဟူသော အတွေး ဖြစ်သည်။

သည်လို သေးသေးသိမ်သိမ် တွေးမိခြင်းအတွက် လည်း သူ့ရှက်တော့ရှက်မိသည်။ သို့သော် သည်အတွေးကို ဖျောက်နေသည့်ကြားကပင် နေရာချင်း လဲချင်စိတ်က ပြင်းပြသထက် ပြင်းပြလာသည်။ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လဲရမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာမျိုးအထိ သူ တွေးမိလာသည်။

တစ်ညမှာတော့ သူမျက်နှာကြက်ကို ငေးကြည့်နေစဉ် တစ်ဖက်လူ ရုတ်တရက်နိုးလာကာ ချောင်းဆိုးသည့်၊ ချောင်းဆိုးရင်း သီးလာသည်။ သူနာပြုဆရာမကို အရေး

ပေါ်ခေါ်သည့် အချက်ပေးလှုပ်ကို နှိပ်ရန် လက်ကစမ်းတဝါးဝါး လိုက်ရှာသည်။

သို့သော် သူမလှုပ်ရှား။ တစ်ဖက်လူ အသက်ရှူသံ ရပ်သွားသည်အထိ ငြိမ်၍ပင် စောင့်ကြည့်နေသည်။

နောက်နေ့မနက်မှာ သူနာပြုဆရာမက တစ်ဖက်လူ သေဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရှိကာ အလောင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာပင် သယ်ယူသွားသည်။

ဣန္ဒြေ မပျက်လောက်ဘူးဟု ထင်ရသော အချိန် လောက်တွင် ကျန်ရစ်သူက သူ့အား ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ခုတင်သို့ ပြောင်းပေးနိုင်မလား မေးသည်။

သို့နှင့် ပြောင်းပေးကြသည်။ သက်သောင့်သက်သာ အရှိဆုံး ဖြစ်အောင် နေရာချပေးသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်ထားသို့ပေးသည်။

သူနာပြုတွေ ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တံတောင် တစ်ဖက်ပေါ်တွင် အားပြုကာ သူ ကြိုးစား၍ ထသည်။ နာကျင်မှုဝေဒနာကို ကျိတ်မှိတ်ခံကာ သူ့ကိုယ်သူ ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ ထူမပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

အပြင်၌ နံရံတံတိုင်းတစ်ခုသာ သူ မြင်ရလေသည်။

[မှရင်း။ ။ အမည်မသိ စာရေးသူ၏ The Window]

ကျောက်ဆစ်သမား

တစ်ခါတုန်းက ကျောက်ဆစ်သမားတစ်ယောက် ရှိတယ်။

သူက လက်ရှိသူ့ ဘဝကို မကျေနပ်ဘူး။

တစ်နေ့မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ရှေ့က သူ ဖြတ်လျှောက်မိတယ်။ ဂိတ်တံခါးကြီးက ပွင့်နေတော့ အတွင်းထဲ သူ လှမ်းမြင်ရတယ်။ သူ့ဌေးကြီး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အဖိုးတန်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေရော သူ့ဆီလာတဲ့ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေရော ပေါ့။

“အင်း၊ သူတို့ကျတော့လဲ သိပ်ကို ဩဇာတိက္ခမကြီးပေမှာပဲ” ကျောက်ဆစ်သမားက တွေးတယ်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ကုန်သည်ကြီးကို အရမ်း အားကျ
လာတယ်။ သူ့လိုဖြစ်လိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ အဲဒါ
ဆိုရင် အနုညာတ ကျောက်ဆစ်သမားဘဝနဲ့ နေရတော့
မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူ တွေးမိတယ်။

ဒီလို တွေးနေရင်းက ရုတ်တရက် အံ့သြစရာ၊ သူက
ချက်ချင်းလက်ငင်းဆိုသလို ကုန်သည်ကြီးဘဝ ရောက်
သွားတယ်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ ဩဇာတိက္ကမတွေ ဆို
တာ အို သူမျှော်လင့်တာထက်တောင် အများကြီး ပိုသေး
တယ်။ သူ့လောက် မချမ်းသာတဲ့ လူတွေမြင်ရင် မနာလို
ချင်စရာတွေပေါ့။

ဒါပေမဲ့ မကြာခင်ပဲ သူ့အိမ်ရှေ့က အရာရှိကြီးတစ်
ယောက် ဖြတ်သွားတယ်။ စီးတော်ကုလားထိုင်မှာ အကျ
အနုထိုင်လို့၊ အထမ်းသမားတွေ နောက်လိုက်နောက်ပါ
တွေ ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်တွေနဲ့။ မောင်းကြေးနင်း တီး
ခတ်သူက တီးခတ်လို့။ သူ ကြွချီတော်မူလာပြီ ဆိုရင်
လမ်းဘေးဝဲယာရှိသူ မှန်သမျှ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ဦး
ညွှတ်အရှိအသေပြုရတယ်။

“အင်း၊ အရာရှိကြီးများ သိပ်တန်ခိုးကြီးပေတာပဲ၊
ငါသာထိပ်တန်းအရာရှိကြီးဖြစ်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ”
ကုန်သည်ကြီး ဖြစ်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က တွေးပြန်တယ်။

အဲဒီမှာတင် သူ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီး ဖြစ်သွားပြန်
တယ်။ အပြောက်အမွမ်းတွေ ခြယ်သထားတဲ့ စီးတော်
ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လို့၊ သွားလိုသမျှ နေရာကို အထမ်း
သမားတွေက သယ်ပိုး ပို့ဆောင်လို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်က လူ
မှန်သမျှ သူ့ကို ကြောက်ရွံ့လို့၊ မုန်းတီးလို့၊ သူဖြတ်သွား
တဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လည်း အားလုံးဦးညွှတ်လို့၊ အရှိ
အသေပြုလို့၊ အဲသလို။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့က နွေရာသီ နေ့လယ်ခင်းဆိုတော့
အင်မတန် ပူတယ်။ စီးတော်ကုလားထိုင်က ရထားလုံး
များလို လေးဘက်လေးတန် ကာရံထားတာဆိုတော့ အ
တွင်းမှာ လှောင်ကျပ်ပြီး ချွေးတပြိုက်ပြိုက်နဲ့ အရမ်းအိုက်
စပ်နေတယ်။ အဲဒါနဲ့ စီးတော်ယာဉ်ထဲကနေ နေကို မော့
ကြည့်မိတယ်။ နေက ကောင်းကင်မှာ အရောင်အဝါ
တောက်ပစွာနဲ့ ဝင်ကြွားနေလိုက်တာ၊ သူ့လိုအရာရှိကြီး
ရှိနေတာကို စိုးစဉ်းမျှ အသိအမှတ် မပြုသလိုပဲ။

“နေဟာ တကယ်တန်ခိုးကြီးပါကလား၊ ငါသာ
နေဖြစ်လိုက်ရရင်...” လို့ အရာရှိကြီး တွေးလိုက်မိတယ်။

အဲဒီမှာ သူ နေဖြစ်သွားတယ်။ အောက်က ရှိရှိသမျှ
သတ္တဝါတွေအပေါ် တောက်ပပူပြင်းပြလိုက်၊ လယ်ကွင်း
ပြင်တွေကို မီးမြှိုက်ထားသလို အပူတိုက်ပြုလိုက်၊ လယ်

သမားတွေအလုပ်သမားတွေဆဲရေးသမျှကိုမသိကျိုးကျွန်ပြုနေလိုက်နဲ့ပေါ့။

ဟာ အဲဒီအချိန် သူနဲ့ ကမ္ဘာအကြား ဧရာမ တိမ်မည်းကြီးတစ်ခု ဖြတ်ဝင်လာတယ်။ သူ့ဆီက အရောင်အဝါတွေ အောက်က ဘယ်အရာပေါ်မှ မကျရောက်နိုင်တော့ဘူး။

“မိုးသား တိမ်တိုက်တွေဟာ တကယ်တန်ခိုးကြီးပါလား” သူတစ်မျိုးတွေပြန်တယ်။ “ငါသာတိမ်တိုက်ဖြစ်လိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ” စိတ်ထဲက ဆုတောင်းမိပြန်တယ်။

ဒီအခါ သူ တိမ်တိုက်ဖြစ်သွားပြန်တယ်။ လယ်ကွင်းပြင်တွေ ကျေးရွာတွေအပေါ် အုပ်မိုးလို့ လူတကာတွေက လှမ်းကြည့်ဟစ်အော်လို့။

ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာပဲ သူ့ကို အင်မတန်ကြီးမားပြင်းထန်တဲ့ အင်အားကြီးတစ်ခုက တွန်းရွှေ့မောင်းနှင်တာ သူခံရတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ‘လေ’ ဖြစ်နေတယ်။

“ဟာ၊ လေကမှ တကယ် အင်အားကြီးတာပါကလား၊ ငါ ‘လေ’ ဖြစ်ချင်လိုက်တာ” သူတောင့်တပြန်တယ်။

ဒီအခါ သူလေဖြစ်သွားတယ်။ အရှိန်အဟုန်နဲ့တိုက်

ခတ်နေတဲ့ ‘လေပြင်း’။ အိမ်ခေါင်မိုး အုတ်ကြွပ်ပြားတွေတိုက်ချပစ်တယ်။ သစ်ပင်ကြီးတွေ အမြစ်ပါ လန်အောင်လှဲချပစ်တယ်။ အောက်မှာရှိသမျှ သတ္တဝါတွေ ကြောက်ရွံ့ကြ မုန်းတီးကြ။

ဒါပေမဲ့ မကြာပါဘူး။ တုတ်တုတ်မှမလှုပ်တဲ့အရာတစ်ခုကို သူ သွားတိုက်မိတယ်။ မားမားစွင့်စွင့် မြင့်တဲ့ ကျောက်စိုင် ကျောက်တုံးကြီး။ သူဘယ်လောက် အားနဲ့တိုက်ပေမယ့် ကျောက်တုံးက လုံးဝမဖြုန်ဘူး။

“ကျောက်စိုင် ကျောက်ခဲများဟာ တယ်လဲတန်ခိုးစွမ်းအား ကြီးမားပါကလား၊ ငါလဲ ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲဖြစ်ချင်တယ်”

ဆုတောင်းလိုက်တဲ့အခါ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာတန်ခိုးစွမ်းအား အကြီးမားဆုံးဆိုတဲ့ ဧရာမ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး သူဖြစ်သွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ မားမားစွင့်စွင့်ကြီး ရပ်နေဆဲမှာပဲ အောက်ဘက်ဆီက တထောက်ထောက် အသံကြားရတယ်။ ဟာ၊ ငါ့ကိုယ်က ကျောက်စိုင်ကျောက်သားတွေကို တူတစ်လက် ဆောက်တစ်လက်နဲ့ ထွင်းထုဖဲ့ရွဲ့နေပါကလား၊ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတဖြည်းဖြည်း ပုံသဏ္ဌာန်ပြောင်းလာနေပါလားလို့ သူ ခံစားမိလိုက်တယ်။

၁၀ မေမြင့်

အောက်ဘက် ငုံ့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူ့ခြေရင်း
နားဆီမှာ လားလား၊ ကျောက်ဆစ်သမားတစ်ယောက်
ပါကလား။

[မူရင်း။ ။ Benjamin Hoff ၏ The Stonecutter]

စွန့်စားခြင်း

သာယာလှသော နွေဦးပေါက်ရာသီ ဖြစ်သည်။
မြေဆီသြဇာပြည့်ဝသည့် ခြံဝင်းတစ်ခုထဲမှာ သစ်
စေ့ နှစ်စေ့ ဘေးချင်းယှဉ်၍ တည်ရှိနေသည်။

ပထမသစ်စေ့က ဆိုသည်။

“ငါ့ အပင်ဖြစ်ချင်တယ်၊ ကြီးထွားချင်တယ်၊ ငါ့
အမြစ်တွေ အောက်ဘက်မြေကြီးထဲ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း
တွန်းပို့ချင်တယ်၊ ငါ့အစို့အညှောက်တွေ အထက်မြေလွှာ
ကို ဖောက်ထွင်းပြီး အပြင်ဘက် ထွက်ချင်တယ်၊ နူးညံ့
တဲ့ အဖူးကလေးက ပွင့်အာလာတဲ့ အချပ်အလွှာတွေနဲ့
အောင်လံထူပြီး နွေဦးကို ကြိုဆိုချင်တယ်၊ ငါ့မျက်နှာပေါ်
နွေးထွေးတဲ့ နေရောင်ခြည် ကျရောက်တာ ငါ ခံယူချင်

၁၂ မေမြင့်

တယ်၊ အေးမြတဲ့ နံနက်ခင်း နှင်းပွင့်ကလေးတွေ ငါ့ ပွင့်
လွှာချပ်တွေပေါ် ဖျန်းပက်တာလဲ ငါ ခံစားချင်တယ်”

သည်လိုဖြင့် သူ ကြီးထွားရှင်သန်သွားခဲ့သည်။

ဒုတိယသစ်စေ့က ဤသို့ဆိုသည်။

“အပင်ပေါက်ရမှာ ငါကြောက်တယ်၊ အမြစ်တွေ
မြေကြီးထဲ ထိုးထည့်တော့ အမှောင်ထဲမှာ ဘာတွေနဲ့ ရင်
ဆိုင်တိုးရမလဲ ငါမသိဘူး၊ အပေါ်က မြေမာကို ဖောက်
ထွက်တော့လဲ နူးညံ့တဲ့ ငါ့အစို့အညှောက်လေးတွေ ပဲ့ရွဲ့
ပျက်စီးမှာ စိုးရတယ်၊ အဖူးအငုံလေးတွေ ပွင့်အာစ
မှာ ပက်ကျိစားသွားရင်ကော၊ ပန်းကလေးတွေ ပွင့်လာ
တော့မှ ကလေးတစ်ယောက် ကောက်နုတ်သွားရင်ကော
ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ မဖြစ်ဘူး၊ စိတ်ချရတဲ့အထိ စောင့်မှ
ကောင်းမယ်”

သို့နှင့် သူ စောင့်နေခဲ့သည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ခြံဝင်းထဲမှာ အစာ ရှာဖွေသည့်
ကြက်မတစ်ကောင် ဟိုဟိုသည်သည် ယက်ရင်း စိတ်ချ
ရသော အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေသည့် သစ်စေ့ကို တွေ့ကာ
ဆတ်ခနဲ ကောက်စားပစ်လိုက်လေသည်။

[မှရင်း။ ။ Patty Hansen ၏ Risking]

အမေ့ ဆွတ်ပြုတ်အိုး

ဘဝ၌ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လွယ်လင့်တကူ ရယူ
ခံစားမိတတ်သည့် အဖိုးတန် ရတနာ များစွာ ရှိသည်။
သည်ဟာတွေကို အလေးဂရုပြုရကောင်းမှန်း ကျွန်တော်
တို့မသိကြ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က မမျှော်လင့်သော နည်း
လမ်းတစ်ခုဖြင့် ဖော်ထုတ်ပြသလိုက်သည့်အခါမျိုးတွင်
သာ သည်ဟာတွေ၏ တန်ဖိုးကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကျွန်တော်
တို့ သိမြင်မိကြလေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော့်အမေ၏ ဆွတ်ပြုတ်အိုးက အဲသည်လို
အမှတ်မထင်ထားခဲ့မိသည့် အဖိုးတန် ရတနာတစ်မျိုးပင်
ဖြစ်သည်။

သံမီးဖိုပေါ်မှာ ကျက်သရေရှိစွာ နေရာယူလျက် ရှိ

တတ်သည့် အမေ့ဆွတ်ပြုတ်အိုးကို ကျွန်တော်ယနေ့တိုင် မြင်ယောင်နိုင်ပါသေးသည်။ အိုးက အဖြူနှင့်အပြာစပ် .တားသည့် ကြွေရည်သုတ်အိုး။ ဟိုတစ်ကွက်သည်တစ် ကွက် နည်းနည်းစီတော့ ပဲ့ထွက်နေပြီ။ အထဲမှာ ဟင်း ရည်တွေ ပလုစီလျက်။ သက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသည့် မီး တောင်တစ်ခုပမာ အငွေ့တလူလူ ထွက်လျက်။

အိမ်ကို နောက်ဖေးဘက်မှ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် ဆွတ်ပြုတ်အိုး၏ ရနံ့က သွားရည်ကျစေရုံမျှမက လူကိုပါ လုံခြုံစိတ်ချသွားစေတတ်မြဲဖြစ်သည်။ အကြောင်း က အမေမီးဖိုနားရပ်ကာ အိုးကြီးထဲ သစ်သားယောက် ချိုဖွန်းနှင့် မွေနေတာမြင်ရသည်ဖြစ်စေ မမြင်ရသည်ဖြစ် စေ အိုးက ထွက်သည့် ဟင်းချိုနံ့တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ဒါ တို့အိမ်ပဲဟု သေချာသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမေ မင်နီစထရုံနီ ဟင်းချိုရည်က တစ်သမတ် တည်း တစ်ပုံစံတည်း မဟုတ်။ အမြဲတီထွင် ပြောင်းလဲ လျက်ရှိသည့် လက်ရာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဒါက ဟိုးယခင် အမေငယ်စဉ်ကာလ အီတလီမြောက်ပိုင်း ပီးမွန့် (တ်) တောင်ပေါ်ဒေသမှာ နေတုန်းကတည်းက သည်အတိုင်း ဖြစ်၏။ သည်ဟင်းချိုချက်နည်းကို အမေက သူ၏အဘွား ထံမှ ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေ အဘွားကလည်း သူ့

အဘွားထံမှ၊ အဲသည်လို အစဉ်အဆက် အမွေဆက်ခံလာ ခဲ့ကြသည့် ဟင်းလျာတစ်ခုပင်။

အဲသည် အမေဟင်းချိုအိုးက အမေရိကသို့ ပြောင်း ရွှေ့လာခဲ့သည့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုကြီး ဘယ်သောအ ခါမျှ ဆာလောင် မွတ်သိပ်သည်ဟူ၍ မရှိရလေအောင် အမြဲ အာမခံချက်ပေးထားခဲ့သည်။ အငွေ့တဝေဝေနှင့် ပလုစီနေသော ဟင်းရည်သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် လုံ ခြုံမှု၏ အမှတ်သင်္ကေတ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဟင်းရည် အစပ်အဟပ်က မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ရှိနေ သည့် ပစ္စည်းများပေါ် မူတည်၍ ဖန်တီးဖြစ်ပေါ်ရသည်။ သည်ဟင်းရည်ထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ ကြည့်ကာ ကျွန် တော်တို့ မိသားစု၏ လတ်တလော စီးပွားရေးအခြေအ နေကို ကျွန်တော်တို့ မှန်းဆနိုင်ကြသည်။ ဟင်းရည်က ပျစ်ပျစ်၊ အထဲမှာလည်း ခရမ်းချဉ်သီး၊ ပဲသီး၊ မုန့်လာဥ၊ ကြက်သွန်နီ၊ ပြောင်း၊ တရုတ်နံနံ၊ ပေစတာမုန့်ဖတ်နှင့် အသားဟင်းဖတ်များ တွေ့ရမည် ဆိုလျှင် ဘပ်စကာ ဂလီယာ မိသားစု အခြေအနေကောင်းနေသည်ဆိုသော သဘော။ ဟင်းချိုရည် ကျွဲတောက်တောက်၊ ရေသာသာ လောက်ပဲ ရှိမည်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော်တို့အခြေအနေ အတော့်ကို ကျပ်တည်းပိန်ကျနေပြီဆိုသောသဘောပင်။ သို့သော် ဟင်းရည်ကျသည်ဖြစ်စေ ပျစ်သည်ဖြစ်စေ အိုး

ထဲကျန်နေ၍ ပစ်လိုက်ရသည်ဆိုတာမျိုးတော့ ဘယ်ခါမျှ မရှိ။ အစားအစာကို စွန့်ပစ်ခြင်းဟူသည် ကျွန်တော်တို့ အတွက် ပြစ်မှုကြီးတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်၏။ မင်နီစထရန်ဟင်း ရည်အိုးထဲ ရောက်သွားသမျှသည် သည်ထဲမှာပင် ကုန် ရသည်။

စင်စစ်၊ အမေအဖို့ သည်ဟင်းချိုအိုးအတွက် စီမံ ပြင်ဆင်ရခြင်းသည်ပင် အထွတ်အမြတ် အလုပ်ကြီး တစ်ခုဖြစ်၏။ ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ခြင်းဟူသည်ကို ဘုရားသခင်၏ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မှုအတွက် ချီးမွမ်း ထောမနာသည့် အပြုအမူတစ်ရပ်လို အမေသဘောထား သည်။ အာလူးတစ်လုံးချင်း၊ ကြက်သား တစ်ဖဲ့ချင်းကို အိုးထဲမှာ တရိုတသေ ကျေးဇူးတတင် အမေ နေရာချ သည်။ သမ္မာကျမ်းစာ သုတ္တံကျမ်းလာ၊ “မိုးမသောက် မှောင်မှိုက်ဆဲမှာပင် သူမ အိပ်ရာက ထ၏။ အိမ်သူ အိမ် သားတို့အတွက် စားစရာကို ပြင်ဆင်၏။သားသမီး တို့သည် ထလတ်၍ အမိအား ကောင်းချီးပေးကြ၏။” အစရှိသောစာကို ဖတ်ရသည့်အခါတိုင်း အမေကို ကျွန် တော် သတိရသည်။

သို့သော် တစ်ခါတုန်းကတော့မူ အမေ ဆွတ်ပြုတ် အိုးက ကျွန်တော့်အတွက် အတော်ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်ကိစ္စ တစ်ရပ်ဖြစ်စေခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်စ

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် သည်အိုးကြောင့် ဆုံးရှုံးရတော့ မှာလား စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းနာမည်က ဆိုးလ်။ နီညိုရောင်ဆံပင် နှင့် ပိန်ပိန်ကောင်လေး။ သူ့အဖေက ဆရာဝန်ကြီးတစ် ဦးဖြစ်၍ မြို့ထဲရှိအသားနားဆုံးရပ်ကွက်တစ်ခုမှာသူတို့ နေကြသည်။

ဆိုးလ်က ကျွန်တော်ထူးထူးခြားခြား တန်ဖိုးထား သည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပင်။ သူကလည်း ခင် သည်။ သူ့အိမ်မှာညစာစားရန် မကြာခဏဖိတ်ခေါ်လေ့ ရှိသည်။ သူတို့မိသားစုမှာ စားဖိုမှူးတစ်ယောက်ရှိသည်။ စားဖိုမှူးက ဝတ်စုံအဖြူကို ဝတ်ကာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ် သော မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် အိုးခွက် တွေဖြင့် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်သည်။

ဟင်းတွေက ဟင်းကောင်းတွေချည်း။ သို့သော် ကျွန်တော်ခံတွင်းမတွေ့လှ။ အိမ်က မီးခိုးစွဲ၍ မည်းနေ သည့် အိုးများနှင့် ချက်ပြုတ်သည့် ဟင်းလျာများလိုလျှာ ရင်းမမြက်၊ ဖွယ်တယ်တယ် ပေါ့တော့တော့နှင့် တစ်ခုခု လိုသလိုဖြစ်နေသည်။ ပြီး၊ ထမင်းဝိုင်းဝန်းကျင် အငွေ့ အသက်ကလည်း ဟင်းလျာများနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ သွေ့ ခြောက်လွန်းလှသည်။ အရာရာက ပုံစံတကျ လူခြေရ လွန်းလှသည်။ ဆိုးလ်၏ မိခင်နှင့် ဖခင်က အလွန်ယဉ်

ကျေးဇူးပြုပါသည်။ သို့သော် စကားပြောဆိုရာ၌ ထိန်းသိမ်းလွန်းသည်။ သိမ်မွေ့လွန်းသည်။ လောကဝတ်သဘောဆန်လွန်းသည်။ ဆိုးလံနှင့်သူ့ဖခင်ပင် အလွန်ဆုံး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တာလောက်ပဲ ရှိသည်။ အဲသည်ထက် ပိုမရော။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာတော့ ပွေ့လိုက် ဖက်လိုက်ကြသည်မှာ အမြဲ ထွေးလားလုံးလား ရှိနေသည်။ အဖေအမေသားသမီး တရင်းတနှီးနေကြသည်။ အကယ်၍ အမေ့ကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ရမည်အချိန် မနမ်းမိလျှင် အမေကမနေ ချက်ချင်းမေးသည်။ “ဟိုကောင်လေး ဘာဖြစ်နေလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား” စသဖြင့်။

သို့သော် အဲသည်တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းကမူ သည်အနေအထားတွေအတွက်ပဲ ကျွန်တော့်မှာ အတော် အခက်ကြုံခဲ့ရသည်။

ဆိုးလံက ကျွန်တော်တို့အိမ် တရင်းတနှီး လိုက်လည်ပြီး ညစာစားချင်တာ ကျွန်တော်သိနေသည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စက ကျွန်တော်အကြောက်ဆုံးအလုပ်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်မိသားစုက သူတို့နှင့် လုံးဝခြားနားနေသည်။ ဘယ်ကောင်လေးတွေ အိမ်မှာမှ သံမီးဖိုပေါ်တင်ထားသည့် အဲသည်ဟင်းချိုအိုးမျိုး မရှိ။ ပြီး ဘယ်သူ့မှာမှလည်း ကျွန်တော့်အမေလို ကိုယ့်သားသမီး အိမ်ထဲ

ဝင်လာသည်နှင့် ထမင်းစားပွဲမှာ ဆွဲထိုင်ခိုင်းပြီး ပန်းကန်လုံး တစ်လုံး ဇွန်းတစ်ချောင်း ချပေးကာ ဆွတ်ပြုတ်ရည်သောက်ခိုင်းသည့် အမေမျိုး မရှိ။

“အမေရိကက လူတွေ ဒါမျိုးတွေ မလုပ်ဘူး အမေရဲ့” ကျွန်တော် အမေ့ကို နားချရန် ကြိုးစားသည်။

“ဟေ၊ ငါလူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ရိုစီနာ၊ ငါ့မင်နီစထရန်နီ ဟင်းချိုကို မကြိုက်တာ အရူးတွေပဲ ရှိတယ်” အမေက တစ်ပြားသားမှ မလျှော့၊ သည်လိုပဲ ပြန်ပြောလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဆိုးလံက ပြောင်ဖွင့်ပြောသည်။ မင်းအိမ် ငါလိုက်လည်လို့ ရမလားတဲ့။ ရပါတယ်ကွလို့ပဲ ကျွန်တော် ပြောရတော့သည်ပေါ့။

ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း လိုက်လည်လျှင် အမေအရမ်း ဝမ်းသာမည်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိသည်။ သို့သော် တွေးပူနေမိသည့် အကြောင်းတွေကြောင့် ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် အနေရအထိုင်ရခက်နေသည်။ ကျွန်တော့် မိသားစုနှင့် ညစာအတူစားရလျှင် ဆိုးလံ စိတ်ပျက်သွားမှာ မချမဟု ကျွန်တော်မြင်နေသည်။

“အမေ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ ဟမ်ဘာဂါတို့ ကြက်ကြော်တို့လို အမေရိကန်စာတွေ လုပ်စားကြည့်ရင်မကောင်းဘူးလား”

ကျွန်တော်မေးမိသည့်အခါ အမေမျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်သည်စကားမျိုး ထပ်ပြောလျှင် ပြဿနာတက်မည်ဆိုတာ အမေမျက်နှာထား ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။

ဆိုးလ် လိုက်ပါလာသည့်နေ့ကတော့ ကျွန်တော်အတော်ပင် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည်။ အမေနှင့် အခြား ကျွန်တော့်မိသားစုဝင် ကိုးဦးက ပွေ့ကြဖက်ကြ ကျောသပ်ကြနှင့် ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုကြသည်။

မကြာမီမှာပဲ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စားပွဲမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ စားပွဲက ထူကြီးထည်ကြီး၊ ပန်းတွေဘာတွေလည်း ဖော်ထားသည်။ အဖေအလွန်နှစ်သက်ဂုဏ်ယူသော စားပွဲကြီး။ ကာလကြာသဖြင့် အစွန်းအထင်းတွေတော့ အတော်ပင် ထူထပ်နေပြီ။ အဲသည်ဟာကို ပြူးတူးပြုတ် တောက်တောက်ပပ ဖယောင်းပုဆိုးကွက်တစ်ခုနှင့် ခင်းထားသည်။

ထုံးစံအတိုင်း အဖေက ညစာမစားမီ ကောင်းချီးမင်္ဂလာစကား ဆိုသည်။ အဲသည်နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးရှေ့မှာ ဆွတ်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်စီရောက်လာသည်။

“ကဲ၊ ဆိုးလ်ရေ၊ ဟောဒါ ဘာလဲ သိလား” အမေက မေးသည်။

“ဆွတ်ပြုတ်မဟုတ်လား” ဆိုးလ်က ဆိုသည်။

“ဒါ ဆွတ်ပြုတ်မဟုတ်ဘူးကွဲ့” အမေက အလေးအနက် ဆိုသည်။ “ဒါ မင်္ဂလာရန်နီလို့ ခေါ်တယ်”

သည်နောက် အမေက မင်္ဂလာရန်နီ၏ တန်ခိုးစွမ်းအားများ အကြောင်းကို အားရပါးရ ရှင်းပြသည်။ အမေအဆိုအရ မင်္ဂလာရန်နီကို မှီဝဲစားသုံးခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းနိုင်သော ရောဂါဘယများထဲတွင် ခေါင်းကိုက်တာ၊ နှာစေး အအေးမိတာ၊ အစာမကြေတာ၊ ဂေါက်ရောဂါ၊ အသည်းရောဂါများမှသည် ပူဆွေးသောက ဝေဒနာများအထိ အစုံပါဝင်သည်။

ဆိုးလ်၏ လက်မောင်းကြွက်သားလေးများကို ကိုင်ကြည့်ပြီးနောက် အမေက မင်္ဂလာရန်နီ မှန်မှန်သောက်လျှင် အိတ်လီနွယ်ဖွား အမေရိကန် ကာယဗလ မောင်ချားလ်(စ) အက်တလတ်(စ) လို သန်စွမ်းလာနိုင်ကြောင်း ပြောပြနေသည်။ သည်ဟာကြည့်ပြီး ကျွန်တော်အကြီးအကျယ် တွန့်သွားသည်။ သွားပြီ၊ ဆိုးလ်နဲ့ တွေ့ရတာ ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်မှာ သေချာပြီဟူ၍ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံတွေက အူကြောင်းကြောင် ဆန်းပြားပြား၊ စကားသံတွေက ဝဲ၊ ဒုစား အသောက်ကလည်း လုံးဝ တစ်မျိုး တစ်ဘာသာဆိုတော့

နောက်တစ်ကြိမ် သည်အိမ်ကို သူလိုက်လည်စရာ အကြောင်းမရှိတော့။

သို့သော်အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်စရာကျွန်တော် ကြုံရသည်။ ဆိုးလ်က သူ့ရှေ့က ပန်းကန်ကုန်အောင် ကူနေရရစားသောက်ပြီးသည့်နောက် တစ်ပန်းကန် ထပ် တောင်းသည်။ ပြီးနောက်တစ်ပန်းကန်။ “ကျွန်တော် သိပ်ကြိုက်တယ်ဗျ” သူက ပျတ်ပျတ်မြည်အောင် သောက် ရင်း ဆိုသည်။

ပြန်ခါနီး နှုတ်ဆက်သည့်အခါ ဆိုးလ်က ကျွန်တော့် ကိုနှစ်ကိုယ်ကြားပြောသည်။ “မင်းတို့မိသားစုသိပ်ပျော် စရာကောင်းတယ်ကွာ၊ ငါ့အမေလဲ မင်းတို့အမေလောက် ချက်တတ်ပြတ်တတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ မင်းကံကောင်း တယ်ကွ”တဲ့။

သူက ပြီးရွှင်စွာပင် လက်ပြန့်တံဆက်လျက် ထွက် ခွာသွားသည်။ ကျွန်တော်ကမူ မင်းကံကောင်းတယ်ဆို သောစကားကို စဉ်းစားတွေးတောရင်း ငေးမောကျန်ရစ် လေသည်။

သည်ကနေတော့မူ ငယ်စဉ်က ကျွန်တော် ဘယ် လောက်ကံကောင်းခဲ့သည့်အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့အိမ်က ထမင်း စားဝိုင်းမှာ ဆိုးလ်ရရှိခဲ့သည့် ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းမှုကြည်

နူးနှစ်သက်မှုတို့သည် အမေ့မင်နီစထရုံနီက ပေးသည့် ရုပ်ပိုင်း စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ အာနိသင်များကြောင့်ချည်း မဟုတ်၊ ချိုချဉ်ခဲဖွယ်၏ အရသာထက် တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦးအပြန်အလှန်ထားရှိသည့်မေတ္တာတရားကိုအဓိက စားသုံးကြသည့် မိသားစုတစ်စု၏ နွေးထွေးချစ်ခင်မှုကို ပါ မျှဝေခံစားလိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင် အမေဆုံးတာ အတော်ပင် ကြာခဲ့ပြီ။ အမေအား သင်္ကြိုဟ်ပြီးသည့်နောက်တစ်နေ့မှ စတင်ကာ မင်နီစထရုံနီဟင်းချိုအိုးအောက်က ဂက်(စ)မီးကို ပိတ် ခဲ့ကြသည်။ ရုပ်ဆိုင်းသွားသော မီးတောက်နှင့်အတူ ကျက်သရေမင်္ဂလာပြည့်ဝသော ကာလတစ်ခု ကုန်ဆုံး သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ဟင်းချိုအိုး၏ ပလုံစီနေသော ဟင်းရည်များကြားမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မေတ္တာအကြင် နာများကမူ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ယနေ့တိုင် နွေးထွေး စေဆဲရှိနေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင် ဆိုးလ်နှင့် ကျွန် တော်သည်လည်း အရင်းနှီးအခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်းများ အဖြစ် ဆက်လက်တည်ရှိခဲ့ကြသည်။ သူလက်ထပ်သည့် အခါ ကျွန်တော်က လူပျိုရဲလုပ်ခဲ့သည်။ များမကြာခင်က မူ ကျွန်တော်သူ့အိမ်သို့ ညစာစားရန် ရောက်ရှိခဲ့သည်။

၂၄ ဖေမြင့်

သူနှင့် သူ့သားသမီးတွေ တရင်းတနှီးရှိလှသည်။
ကျွန်တော့်ကိုလည်း အားလုံးပင် ဖက်လှဲတကင်း ကြိုဆို
ကြသည်။ သည်နောက် ဇနီးသည်က အငွေတထောင်း
ထောင်း ထနေသည့် ဟင်းချိုပန်းကန်တွေ သယ်လာ
သည်။ ကြက်သားဆွတ်ပြုတ်။ အသားတွေ အသီးအရွက်
တွေ အပြည့်နှင့်။

“ဟေ့၊ လီယို၊ ဒါဘာလဲကွ သိလား” ဆိုးလ်က မေး
သည်။

“ဆွတ်ပြုတ်မဟုတ်လားကွ” ကျွန်တော်က ပြုံး၍
ဖြေသည်။

“ရိုးရိုးဆွတ်ပြုတ် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါ ကြက်သား
ဆွတ်ပြုတ်၊ ခေါင်းကိုက်တာ၊ အအေးမိတာ၊ နှာစေးတာ
တွေ ကောင်းတယ်၊ အသည်းကိုလဲ အားပေးတယ်” ကျွန်
တော့်ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြကာ ပျော်ပျော်ပါးပါး
အားရပါးရ ဆိုလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အမေအိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်
ရှိသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

[မှရင်း။ ။ Leo Buscaglia ၏ Mama's Soup Pot]

ရှေးရေစက်

နာမည်ကျော် ဂျာမန်ဂီတဆရာကြီး မင်ဒဲလ်ဇွန်း၏
အဘိုးဖြစ်သူ မိုးဇက်မင်ဒဲလ်ဇွန်းသည် အလွန်အရပ်ဆို
အကျည်းတန်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လူက အရပ်ပုပြီး
ကျောမှာ ဘုကြီးတစ်ခု ရှိကာ ခါးကုန်းနေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဟမ်းဘွတ်မြို့ရှိ ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး
ထံ သူ့အလည်ရောက်ရှိသည်။ ကုန်သည်ကြီးမှာ ဖရွမ်တီ
ယဲ အမည်ရှိ သမီးချောတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူကလေး
ကို မြင်တော့ မိုးဇက် အရူးအမူး ချစ်မိသည်။ သို့သော်
ဖရွမ်တီယဲအဖို့တော့ သူ့ရပ်ကို မြင်ရသည်ကပင် အော်
ဂလီဆန်ချင်စရာ။

မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ပြန်ခါနီး အချိန်မှာတော့ မိုးဇက်

အားတင်းကာ အပေါ်ထပ်ရှိ သူမအခန်းဆီသို့ တက်သွားပြီး စကားပြောဆိုရန် ကြိုးစားသည်။ သူမ၏ ရုပ်သွင်က ကောင်းကင်ဘုံက နတ်မိမယ်ပမာ တင့်တယ်လွန်းလှသည်။ သို့သော် သူ့ကိုကား မကြာခဏတစ်ချက်ပင်၍မျှ မကြည့်။

သူ့ရင်ထဲ ကြေကွဲလျက်နှင့်ပင် သူ အကြိမ်ကြိမ် စကား စ၊ ကြည့်သည်။ မရ။

နောက်တော့ ရှက်ရွံ့စွာပင် သူ စကားတစ်ခွန်း ဆိုသည်။

“အိမ်ထောင်ဖက်ဆိုတာ ကောင်းကင်ဘုံက ရွေးချယ်ပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့စကား မင်းယုံသလား” ဟု သူမေးတော့၊

“ယုံတယ်၊ ရှင်ကော” တဲ့။ သူမက ခေါင်းငုံ့လျက်ပင် ပြန်ပြောသည်။

“ကိုယ်လဲ သိပ်ယုံကြည်တာပေါ့” ဟု သူက ဆိုသည်။ “ဒီမှာ ကိုယ်ပြောပြမယ်၊ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် လူ့ပြည်ကို မွေးဖွား ရောက်ရှိတော့မယ့် အခါတိုင်း လူ့ပြည်မှာ သူနဲ့ ထိမ်းမြားရမယ့် မိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါပဲလို့ ကြေညာပေးလေ့ရှိတယ်၊ ကိုယ့်ကို မွေးလာတဲ့အချိန် ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးကို ပြပြီး ဖန်ဆင်းရှင်က ပြောတယ်၊ ‘မင်းရဲ့ ဇနီးသည်

ကတော့ ကျောမှာ ဘုတစ်ခုနဲ့ ခါးကုန်းမလေး ဖြစ်နေရှာတယ်’ တဲ့၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်က ပြောလိုက်တယ်၊ ‘မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ကျောမှာ ဘုနဲ့ ခါးကုန်းမလေး ဖြစ်ရရှာမယ်ဆိုရင် သိပ်ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာပါ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အဲဒါတွေကို ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ကိုယ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါ၊ သူ့ကို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်သာ ဖန်တီးပေးတော်မူပါ’ လို့ ကိုယ် ပန်ကြားခဲ့တယ်။

သည်စကားကြားတော့ ဖရွှမ်တီယဲ မျက်လွှာလေးပင့်၍ ကြည့်သည်။ သူမအာရုံထဲတွင် ရှေးအတိတ်က တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် မိုးဇက်၏ ရုပ်သွင်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရသလို မြင်လာသည်။ မိုးဇက်ထံ သူမ၏ လက်ကို ဆန့်တန်း၍ ပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက်မူ ခင်ပွန်းသည်အား တကယ်ပင် ချစ်ခင်စုံမက်သည့် ထာဝရကြင်ဖက်ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

[မှရင်း။ ။ Barry and Joyce Vissell တို့၏ True Love]

မျက်မမြင်မလေးရဲ့ မျက်လှည့်ပွဲ

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဝှစ်(တ)က မျက်လှည့်
ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။သူ့ကို လော့စ်အိန်ဂျလီ(စ)
ရှိစားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်က ဆိုင်မှာ စားသုံးသူများကို
နည်းခံဖျော်ဖြေသော သဘောဖြင့် ဝိုင်းတကာ လှည့်၍
အနီးကပ် မျက်လှည့်ပြပေးရန် ငှားရမ်းထားသည်။

တစ်ညမှာ သူက မိသားစု စားသောက်ဝိုင်းတစ်ခု
ထဲ ဝင်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ကာ မျက်လှည့်ပြရန်
အတွက် ဖဲတစ်ထုပ် အိတ်ထဲမှ ထုတ်သည်။ ထိုနောက်
ဝိုင်းထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား “ကဲ၊ သဒီး ဒီ
အထဲက ဖဲတစ်ချပ်ရွေးစမ်းကွာ”ဟု ဆိုလိုက်သည်။

သည်အခါ မိန်းကလေး၏ ဖခင်က သမီးဝင်ဒီမှာ မျက်စိမမြင်သည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဟာ၊ ဟုတ်လား၊ ဒါလဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဝှစ်(တ) က ဆိုသည်။ “သူ့အတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော်မျက်လှည့်တစ်ကွက်လောက်တော့ ပြချင်ပါသေးတယ်” ဆိုပြီး မိန်းကလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ “ဝင်ဒီ၊ ဦးရဲ့မျက်လှည့်ပြကွက်မှာ နည်းနည်းဝင်ကူပေးပါလား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝင်ဒီက နည်းနည်းတော့ ရှက်တတ်သူလေး ဖြစ်သည်။ သူက ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်ပြီးနောက် “ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်” ဟု အဖြေပေးသည်။

ဝှစ်(တ)က စားပွဲမှာ ဝင်ဒီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီး “ဝင်ဒီ၊ သမီးကို ဖဲချပ်တစ်ချပ် ထောင်ပြမယ်၊ အဲဒီဖဲဟာ အရောင်နှစ်မျိုးထဲက တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်မယ်၊ အနီရောင် ဒါမှမဟုတ် အနက်ရောင်၊ ဝင်ဒီကို ဦးလုပ်စေချင်တာက ဝင်ဒီရဲ့ စိတ်စွမ်းအင်တွေ သုံးပြီး ဒီဖဲချပ်ရဲ့ အရောင်ဟာ ဘာလဲ၊ အနီလား၊ အနက်လား ဆိုတာ ပြောပေးဖို့ပဲ၊ သမီးသဘောပေါက်တယ်နော်”

ဝင်ဒီက ခေါင်းညိတ်သည်။

ဝှစ်(တ)က ညှင်း ကင်းဖဲ တစ်ချပ်ကို

ထောင်ပြပြီး “ဝင်ဒီ၊ ဒါ အနီလား၊ အနက်လား” မေးသည်။

ခဏလေးနေပြီးနောက် မျက်မမြင်ကောင်မလေးက “အနက်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ မိသားစု မျက်နှာအားလုံး ပြုံးသွားသည်။

ဝှစ်(တ)က ပိမ့်(ဟတ်) ခုနစ် ဖဲချပ်ကို ထောင်ပြပြီး ဒါ အနီလား၊ အနက်လား မေးပြန်သည်။

“အနီ” ဝင်ဒီက ဖြေသည်။

အဲသည်နောက် တတိယမြောက်အဖြစ် ထောင့် (ဒိုင်မွန်း) သုံး ဖဲချပ်ကို ထောင်ပြသည်။ “အနီလား၊ အနက်လား”

ဝင်ဒီက မဆိုင်းမတွပင် “အနီ” ဟု ဖြေသည်။

မိသားစုက သဘောကျပြီး ရယ်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ဝှစ်(တ)က နောက်ထပ် ဖဲသုံးချပ် ဆက်ပြသည်။ သုံးချပ်လုံးပင် ဝင်ဒီမှန်အောင် ဖြေနိုင်သည်။ အံ့သြစရာ၊ ခြောက်ချပ်မှာ ခြောက်ချပ်လုံးမှန်သည်။ ဝင်ဒီက ကောင်းလှပုံကို မိသားစုအဖို့ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

သတ္တမမြောက်အဖြစ် ဝှစ်(တ)က ပိမ့်ငါး ဖဲချပ်ကို ကောက်ကိုင်သည်။ သူက ဖဲချပ်ကို ထောင်ပြပြီး “ဝင်ဒီ၊ ဒီတစ်ခါ ဂဏန်းကိုလဲ ပြောမယ်၊ ဘာဖဲဆိုတာ

လဲ ပြောရမယ်၊ ဟတ်လား၊ ဒိုင်းမွန်းလား၊ ကလပ်လား၊
စပိတ် (ဖူး) လား၊ ဟုတ်ပြီနော်”

ခဏလေးအကြာမှာ ဝင်ဒီက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖြေသည်။

“ငါးဂဏန်း၊ ဟတ်ဖဲ”

မိသားစု ဟာခနဲဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့ အကြီး
အကျယ် အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဒါ ရိုးရိုးလှည့်ကွက်တစ်ခုလား၊ ဒါမှမဟုတ်
‘ပညာ’တစ်ခုလား” ဝင်ဒီ၏ ဖခင်က မေးသည်။

“အဲဒါတော့ ဝင်ဒီကိုပဲ မေးကြည့်ပါ” ဝှစ်(တ)က
ဖြေသည်။

“ဝင်ဒီ၊ သမီးဘယ်လိုသိသလဲ” အဖေက မေးသည်။
ဝင်ဒီက ပြုံး၍ ဖြေသည်။ “ဒါက ပညာ၊ အဖေရဲ့”

ဝှစ်(တ)က ဝင်ဒီနှင့် မိသားစုကို နှုတ်ဆက်ကာသူ၊
လိပ်စာကတ်ပြားလေး ပေးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သည်
မိသားစုအတွက် မမေ့ပျောက်နိုင်စရာ အတွေ့အကြုံတစ်ခု
သူ ဖန်တီးပေးခဲ့ပြီ။

မိသားစုအဖို့ ပြဿနာက ဖဲချပ်တွေ ဝင်ဒီ ဘယ်လို
လုပ် သိသလဲဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ ဝှစ်(တ) ဆိုသောသူ
ကို သည်စားသောက်ဆိုင်ရောက်မှ ဝင်ဒီ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်
သည်။ ဘယ်ဖဲဟာ အနီ ဘယ်ဖဲဟာ အနက်ဆိုတာတွေ
သူ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကြိုတင်ပြောပြမထားနိုင်။ ဝင်ဒီက

လည်း မျက်စိမမြင်ဘူးဆိုတော့ ထောင်ပြသည်အချိန်မှာ
မြင်နိုင် သိနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ သို့ဖြစ်လျှင် ဘယ်လို
လဲ။

သည်မိသားစုအတွက် တစ်သက်မှာတစ်ခါဟု ဆို
ရမည့် ထူးခြားလှသော ထိုပြကွက်ကို ဝှစ်(တ)က ရုတ်
တရက် ပေါ်လာသည့် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နှင့် အချက်ပြဆက်
သွယ်နည်း စနစ်တစ်ခုကို သုံးပြီး ဖန်တီးပြသသွားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဟိုးအရင် မျက်လှည့်သမားဘဝ စတင်စဉ်က
ခြေထောက်ဖြင့် အချက်ပြဆက်သွယ်သည့် နည်းစနစ်
တစ်ခု သူစမ်းသပ် လေ့ကျင့်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဝင်ဒီ
တို့နှင့်တွေ့သည်အထိ တစ်ကြိမ်မျှ လက်တွေ့သုံးစွဲခွင့်
မရခဲ့သေး။

ထိုနေ့က ဝိုင်းတွင် ဝင်ဒီရှေ့ ဝင်ထိုင်ပြီး “ဝင်ဒီ၊
သမီးကို ဖဲချပ်တစ်ချပ် ထောင်ပြမယ်၊ အဲဒီဖဲဟာ အရောင်
နှစ်မျိုးထဲက တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်မယ်၊ အနီရောင် ဒါမှမဟုတ်
အနက်ရောင်...” ဟူ၍ ပြောသည့်အခါ ဝင်ဒီခြေထောက်
ကို (စားပွဲအောက်၌) ‘အနီ’ ဆိုသည့် အချိန်၌ တစ်ချက်၊
‘အနက်’ ဆိုသည့် အချိန်၌ နှစ်ချက် ခြေနှင့်တို့ပြီး အချက်
ပြသည်။

ထိုနောက် ပို၍သေချာစေရန်အတွက် “.....ဝင်ဒီ
ကို ဦးလုပ်စေချင်တာက ဝင်ဒီရဲ့ စိတ်စွမ်းအင်တွေ သုံး

ပြီး ဒီဖဲချပ်ရဲ့ အရောင်ဟာ ဘာလဲ၊ အနီလား၊ (ခြေနှင့် တစ်ချက် တို့သည်) အနက်လား၊ (နှစ်ချက် တို့သည်) ဆိုတာ ပြောပေးဖို့ပဲ။ သမီးသဘောပေါက်တယ်နော်” ဟူ၍ သူ ထပ်ပြောသည်။

အဲသည်နောက် ဝင်ဒီခေါင်းညိတ်တာ ကြည့်ပြီး သူ သဘောပေါက်ကြောင်း၊ မျက်လှည့်ပြရာမှာ မိမိနှင့် အတူ ပါဝင်လိုစိတ် ရှိကြောင်း သိလိုက်သည်။ မိသားစုက တော့၊ “...သမီး သဘောပေါက်တယ်နော်” ဟု ဝှစ်(တ) ပြောလိုက်သည်ကို ဝင်ဒီနှင့် ညှိလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မရိပ်မိကြ၊ သူရှင်းပြသည်များကို နားလည်မလည် သေချာအောင် မေးခြင်းပဲဟု သွေးရိုးသားရိုး မှတ်ယူကြသည်။

ငါးဂဏန်း ဟတ်ဖဲချပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကောဘယ် လိုအချက်ပြသနည်း။ ဒါလည်း လွယ်ပါသည်။ ငါးဂဏန်းဖြစ်ကြောင်း သိအောင် ခြေထောက်ကို ငါးချက် တို့သည်။ ဟတ်ဖဲဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ရန် အတွက်က... ‘ဟတ်လား၊ ဒိုင်းမွန်းလား၊ ကလပ်လား၊ စပိတ်လား၊’ မေးသည့်အချိန်၌ ‘ဟတ်’ ဟုပြောစဉ် ခြေကို တိုထားခဲ့သည်။

လုပ်ပုံလုပ်နည်း သိပြီဆိုလျှင် သည်ပြကွက်က အံ့ဩစရာ သိပ်မရှိတော့ပါ။ သို့သော် သည်ပြကွက်ကြောင့် ဝင်ဒီမှာ ဖြစ်သည့် အပြောင်းအလဲကတော့ အံ့ဩဖွယ် ပင်။ အဲသည်နေ့က စားသောက်ဆိုင်မှာ မိသားစုဝိုင်း

တွင် သူက အထင်ပေါ်ဆုံး အာရုံအစူးစိုက်ခံရဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ အိမ်မှာလည်း သူက ဆက်ပြီး ‘စတား’ ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ဈေးအင်ဖြင့် ဆောင်ရွက်သည့် သူမ၏ အံ့ဖွယ် ပြကွက်အကြောင်းကို မိသားစုက မိတ်ဆွေမှန်သမျှကို ဖောက်သည်ချ၍ မဆုံးနိုင်။

လအနည်းငယ်ကြာသည့်အခါ၌မူ ဝင်ဒီထံမှ လက်ဆောင် ပစ္စည်းထုပ်ကလေး တစ်ခု ဝှစ်(တ) ရရှိသည်။ လက်ဆောင်ထုပ်ထဲတွင် မျက်မမြင်များ ကစားနိုင်ရန် စီမံထားသည့် ဘရေးလ်ဖဲတစ်ထုပ်နှင့် စာတစ်စောင် ပါသည်။ စာ၌ မိမိအား အများကြားမှာ အရေးပါသူအဖြစ် ခံစားရစေရန်နှင့် ထိုအခိုက်အတန့်အဖို့ မျက်စိ ‘မြင်’ ခွင့် ရရှိအောင် ကူညီပေးခဲ့ခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ မိမိအား မိသားစုက အကြံမကြံမိမေးမြန်းကြသော်လည်း လှည့်ကွက်ကို ယခုထိ မိမိဖော်မပြောသေးသည့်အကြောင်းနှင့် နောင်တွင် မျက်မမြင်များနှင့် မျက်လှည့်ပြကွက်တွေ ယခုထက် ပို၍ လုပ်နိုင်စေရန် ဝှစ်(တ) ထံ ဘရေးလ်ဖဲတစ်ထုပ် ပေးပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းများ ဝင်ဒီ ရေးသားလိုက်လေသည်။

[မှရင်း။ ။ Michael Jeffreys ၏

How Magic Helped a Blind Girl See]

အမိဂရေဟမ်

ဝါရှင်တန်မှ တစ်ညလုံး လေယာဉ်စီးလာရသဖြင့်
ဒင်ဗာရှိ မိုင် (လ) ဟိုက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ရောက်သည့်
အချိန်မှာ ကျွန်တော် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိသည်။ သည်
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ကျွန်တော် ဟောပြောပွဲ သုံးပွဲနှင့်
ကြီးပွားအောင်မြင်ရေး ဆွေးနွေးပွဲတစ်ပွဲ ကြီးမှူးပြုလုပ်
ရမည်ဖြစ်သည်။

ဘုရားကျောင်းထဲ အဝင်မှာ ဒေါက်တာဖရက်ဗိုက်
က စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။

“ဆန္ဒတစ်ခု ပြည့်စေမှု ဆိုတဲ့ ဖောင်ဒေးရှင်း
အကြောင်း ဆရာသိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ်”

ဆန္ဒတစ်ခုမှာ ကွယ်လွန်ခါနီး လူများ၏ အလိုဆန္ဒကို တတ်နိုင်သမျှ ဖြည့်ဆည်းဆောင်ရွက်ပေးနေသည်ဟောင်းဒေးရှင်းအဖွဲ့တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာဗိုဂ်က ဆက်ပြောသည်။

“အခုဒီမှာ အေမိဂရေဟမ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ်။ လူကီးမီးယား သွေးကင်ဆာ နောက်ဆုံးအဆင့်လို့ ဆိုတယ်။ သုံးရက်လောက်ပဲ ခံမယ်လို့ တွက်ထားကြတယ်။ မိန်းကလေးက သူမသေခင်မှာ ဆရာဟောပြောပွဲ နားထောင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိနေတယ်”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်မှု မယုံကြည်နိုင်မှု စိုးရွံ့တုန်လှုပ်မှုတွေ အားလုံး တစ်ပြိုင်နက် ခံစားလိုက်ရသည်။

တကယ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား ကျွန်တော်တွေ့မိသည်။ သွေးကင်ဆာနှင့် ကွယ်လွန်ရမည့် ကလေးတစ်ယောက် သည် ဝေါဒစ္စနေ၏ အံ့ဖွယ်ကမ္ဘာလို နေရာမျိုးကို တမ်းတချင် တမ်းတမည်။ စတောလုံးတို့ အာနီးတို့လို ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက်တွေကို တွေ့ကောင်းတွေ့ချင်မည်။ မှာကဗစ်တာဟန်ဆင်၏ ဟောပြောပွဲကို တက်ရောက်သွားချင်သည်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်တော့်ထံက ကြားရမည့် ထက်သန်တက်ကြွရေး ဒေသနာတွေကို သေခါနီး ရက်ပိုင်းမှာ သူတကယ်ပဲ နားထောင်ချင်သည်လား။

ကျွန်တော့် အတွေးတွေ ရုတ်တရက် ပြတ်သွားသည်။

“ဟောဒီမှာ အေမိပါ” ဗိုဂ်က မိတ်ဆက်ပေးပြီး သူမ၏ သေးသွယ်ဖျော့တော့သော လက်ကလေးကို ကျွန်တော့် လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်နေသူက ကလေးငယ်တော့မဟုတ်။ အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး။ ခေါင်းပေါ်မှာ လိမ္မော်ရောင်နှင့် အနီရောင် တောက်တောက်ခေါင်းစည်းပဝါတစ်ခု ခြုံထားသည်။ ပဝါအောက်မှာ ဆံပင်တစ်မျှင်မျှ မရှိ။ ကင်ဆာအတွက် ပေးသည့် ဆေးများကြောင့် ဆံပင်တွေ အားလုံး ကျွတ်ကျသွားခဲ့ပြီ။ သူမ ခန္ဓာကိုယ်က သေးကွေးကျုံ့လိုကာ ချည်နဲ့နဲ့ လေး ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ ရည်မှန်းချက် နှစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ခုက အခြေခံပညာအဆင့်မြင့်တန်း အောင်သွားဖို့နဲ့ နောက်တစ်ခုက ဆရာကြီးရဲ့ ဟောပြောပွဲကို နားထောင်ခွင့် ရဖို့ပါ။ ဆရာဝန်ကြီးတွေကတော့ အဲဒီ နှစ်ခုလုံး ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ကြပါဘူး။ ကျွန်မမှာ အဲဒီလောက်အထိ ခွန်အား မရှိတော့ဘူးလို့ ယူဆကြတယ်။ အခု ကျွန်မကို မိဘတွေနဲ့ အတူပြန်နေဖို့ ဆေးရုံက ခွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါ ကျွန်မ ဖေဖေနဲ့ မေမေပါ”

ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံထဲ မျက်ရည်တွေ စုဝေးလာသည်။ ရင်ထဲ ဆိုနှင့်ကာ မချိတင်ကဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

သည်နောက်မှ ကြိုးစား၍ဖြိုးကာ သူ့ကိုပြန်၍ပြောရသည်။

“သမီးတို့ မိသားစုတစ်ခုလုံးကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ ဘာဟောပြောပွဲနားထောင်ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သည်နောက်တော့ စိုးလာသည့်မျက်ရည်စတွေကို အသာတို့ကာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ခွာကြသည်။ သို့သော် ရင်ထဲဦးခေါင်းထဲမှာကား ခံစားမှုနှင့် အတွေ့များ လှုပ်ရှားရိုက်ခတ်ကျန်ရစ်လေသည်။

ကျွန်တော် တက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည့် စိတ်စွမ်းအားဖြင့် ရောဂါကုသသည့်ပွဲများအကြောင်း ပြန်၍တွေ့မိသည်။ အမေရိကန်၊ ကနေဒါ၊ မလေးရှား၊ နယူးဇီလန်နှင့် ဩစတြေးလျနိုင်ငံများက စိတ်ကုပွဲကြီးများမှာ အတော်ဆုံးစိတ်ကုဆရာဝန်ကြီးများ တန်ခိုးသတ္တိဖြင့် ကုစားပြပွဲများကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ကြည့်ရှုကာ ဝေဖန်ခဲ့ ဆွေးနွေးခဲ့သုတေသနပြုခဲ့ဖူးသည်။ သည်ကုသ

နည်းနှင့် ရောဂါတွေ တကယ်ပျောက်ကင်းသလား၊ ဘာကြောင့် ပျောက်သလဲ၊ ဘယ်လိုပျောက်သလဲ။

အဲသည်နေ့နေ့လယ်ဟောပြောပွဲသို့ အေမိနှင့် သူ့မိဘများ တက်ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော့်ပွဲက ဘဝကို ပို၍ဖွံ့ဖြိုးကြွယ်ဝစွာ နေထိုင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားတုတ်ရန် လှုံ့ဆော်သည့် နိးကြားတက်ကြွရေးတရားပွဲ။ ကျွန်တော့်ဒေသနာကို မကြားနာရသေးမီပင် ထက်သန်တက်ကြွနေကြသည့် ပရိသတ်က ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်လျှံနေသည်။

ဟောပြောပွဲအစမှာပင် ပရိသတ်အား သူတို့ဘဝတစ်သက်တာလုံး အသုံးဝင်သွားမည့် ကုသရေးနည်းနာတစ်ရပ်ကို လက်တွေ့သင်ကြားလိုပါသလားဟု ကျွန်တော် မေးကြည့်သည်။ တစ်ခန်းလုံးက လက်တွေ့မိုးပေါ်ထောင်လာသည်။ အားလုံးတညီတညွတ်တည်း သိချင်ကြသည်ပဲ။

ကျွန်တော် ပရိသတ်အား မိမိတို့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို နာနာပွတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးလက်ဖဝါးနှစ်ခုကို နှစ်လက်မခန့်ခွာ၍ ယှဉ်ထားပြီး သည်လက်နှစ်ဖက်က ထွက်လာသည့် ကုသနိုင်မှုစွမ်းအားကို ခံစားကြည့်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် အနီးကပ် ထိုင်ကြသူ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီကို မိမိထံက ထွက်သည့် စွမ်းအင်နှင့် သူ့ထံက

ထွက်လာသည့် စွမ်းအင်တွေအပြန်အလှန်ခံစားမိအောင် စမ်းသပ်ကြည့်စေသည်။ ပြီး “ခင်ဗျားတို့မှာ ကုသခံစရာ ရောဂါတစ်ခုခုရှိတယ်ဆိုရင် ဒီမှာတစ်ပါတည်း အကုသ ခံလိုက်ကြပါ” ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

ပရိသတ်အားလုံး တညီတညာထက်သန်တက်ကြွ နေကြသည်။ ကျွန်တော်က ကုသနိုင်မှုစွမ်းအား ဟူသည် လူတိုင်းမှာ အနည်းနှင့်အများ ပါရှိသည့်အကြောင်း၊ တစ် ရာမှာ ငါးယောက်မျှသော လူတို့တွင်ကား သူတို့ လက် များဆီက ထွက်သော စွမ်းအားသည် သိသိသာသာများ ပြားလှသဖြင့် ယင်းကို အားကိုးပြုကာ ကုသရေးသမား များအဖြစ်ပင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနိုင်ကြကြောင်း ရှင်းလင်း ပြောပြသည်။ ထို့နောက်၊

“ဒီနေ့မနက်ပိုင်းက ကျွန်တော် အေမိဂရေဟမ် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံရပါတယ်။ သူ က အသက် ၁၇ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး ဆန္ဒက ဒီဟောပြောပွဲကို တက်ရောက်သွားချင်တာပါ တဲ့။ သူ့ကို ကျွန်တော် အခု ဒီစင်ပေါ် ခေါ်ပါမယ်။ ခင်ဗျား တို့အားလုံးက သူ့ကို ကုသနိုင်ဖို့အတွက် ခင်ဗျားတို့ တစ်ဦးချင်းမှာရှိတဲ့ အသက်ရှင်မှုစွမ်းအားတွေ သူ့ဆီကို ဦးတည်ပြီး ပို့လွှတ်ပေးကြပါ။ ဒီနည်းနဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်

တို့ ကူညီကောင်း ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်။ သူက မေတ္တာရပ်ခံ တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အလို အလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဆန္ဒအရ ကျွန်တော် ဆောင် ရွက်ခြင်းပါ”

ပရိသတ်က “ကောင်းတယ်၊ လုပ်ပါ... လုပ်ပါ” ဟု ကြွေးကြော်ကြသည်။

အေမိ၏ ဖခင်က အေမိအား စင်ပေါ် တွဲခေါ်လာ သည်။ ကင်ဆာဆေးဝါးများ၏ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ကို ခံရခြင်း၊ အိပ်ရာထဲ လှဲလျောင်းကာ ကြာရှည်ကြာမျော နေရခြင်းတို့ကြောင့် သူ့ခမျာ မစွမ်းမသန်သူလေး တစ် ယောက်လို ပျော့နွဲ့၍ နေသည်။

ကျွန်တော်က ပရိသတ်အား လက်ဖဝါးတွေ နွေး ထွေးသွားအောင် ပွတ်တိုက်ခိုင်းသည်။ ပြီး အေမိထံသို့ ကုသမှုစွမ်းအင်တွေ ပို့လွှတ်စေသည်။ ထိုနောက်တွင် တစ်ခန်းလုံး မတ်တတ်ရပ်ကာ အေမိအား ဂုဏ်ပြုသဘာ ပေးကြသည်။ အေမိအပေါ် ကရုဏာသက်ခြင်း၊ သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာ ကူညီရခြင်းအတွက် ပီတိဖြစ်ခြင်းနှင့် လူစု လူဝေး၏ အရှိန်အဝါဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတို့ကြောင့် အားလုံးလိုပင် မျက်ရည်များ လည်နေသည်။

နောက်နှစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော့်ထံ အေမိ ဖုန်းဆက်သည်။ သူမ၏ ရောဂါလက္ခဏာတွေ လုံးဝ

၄၄ မေမြင့်

ကင်းစင်သွားပြီဟု ဆရာဝန်က ဆိုကြောင်း၊ ဆေးရုံက ဆင်းရဲပြီဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုသည်။

နောက်နှစ်နှစ်အကြာမှာ သူတစ်ကြိမ်ဖုန်းဆက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်ကတော့ သူမလက်ထပ်တော့မည် ဆိုသည့်အကြောင်း အသိပေးပြောကြားခြင်း ဖြစ်ချေသည်။

[မူရင်း။ ■ Mark V. Hansen ၏ Amy Graham]

အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ကူညီမှုလေးတစ်ခု

တစ်နေ့ မာ့ခ် ကျောင်းမှ အိမ်သို့ပြန်စဉ် လမ်းမှာသူ့ ရှေ့က ကောင်လေးတစ်ယောက် ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲတာ နှင့် ကြုံရသည်။ ကောင်လေးလက်ထဲ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ပါလာသည့် ပစ္စည်းတွေအားလုံး လွတ်ကျသည်။ စာအုပ်တွေ၊ ဆွယ်တာအင်္ကျီ နှစ်ထည်၊ ဘောစဘော ဘက်တံ၊ လက်အိတ်၊ တိပ်ရီကော်ဒါငယ် တစ်ခု။

ပြန်ကျသွားသော ပစ္စည်းတွေကို မာ့ခ်က ကူ၍ ကောက်ပေးသည်။ ပြီး၊ သွားရမည့်လမ်းချင်းလည်း တူနေတော့ သူ့ပစ္စည်းတစ်ချို့တစ်ဝက်ကို မျှ၍ သယ်ပေးသည်။ နှစ်ယောက်သား လမ်း အတူ လျှောက်လာရင်း ကောင်လေးနာမည် ဘီလ်လို့ ခေါ်တာ၊ ဘောစဘော ဝါ

သနာပါတာ၊ မိဒီယိုဂိမ်းကြိုက်တာတွေ မှာ သိရသည်။ သည့်အပြင်၊ သမိုင်းဘာသာရပ်ကို စိတ်ဝင်စားသော်လည်း အခြားဘာသာတွေ သူမလိုက်နိုင်သည့်အကြောင်း၊ လောလောဆယ်မှာလည်း ရည်းစားနှင့် ကွဲလာသည့်အကြောင်း တွေ သူ့ကို ပြောပြသည်။

လမ်းမှာ ဘီလ်၏ အိမ်သို့ အရင်ရောက်သည်။ သူက မှာခံအား အအေးသောက်ရင်း တီဗွီကြည့်ရင်း ခဏတဖြုတ် ဝင်ထိုင်ရန် ခေါ်သည်။ သို့နှင့် ခင်ရာမင်ကြောင်း စကားတွေ ပြောဆိုဖြစ်ကြသည်။ နေ့လယ်ပိုင်း အချိန်လေးမှာ ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ သည့်နောက် မှာခံ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း ကျောင်းမှာ သူတို့တွေ့ကြသည်။ နေ့လယ်စာလည်း တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်အတူစားဖြစ်ကြသည်။ အလယ်တန်း အောင်ပြီး အထက်တန်းရောက်ကြတော့ တစ်ကျောင်းတည်းပင် တက်ဖြစ်ကြရာ အဲသည်နှစ်ပိုင်း တွေအတွင်းလည်း ကျောင်းမှာမကြာခဏဆိုရန်သည်။

ကျောင်းဆင်းပွဲမတိုင်မီ သုံးပတ်ခန့်အလိုမှာတော့ ဘီလ်က မှာခံအား စကားပြောချင်သည်ဟု ဆိုသည်။

နှစ်ဦးတည်းရှိသည့်အခါ ဘီလ်က ယခင်နှစ်အတန်ကြာကာလ သူတို့စတွေ့ကြသည့်နေ့ကအကြောင်း အစချီသည်။

“အဲဒီနေ့က ငါ ဘာကြောင့် ပစ္စည်းတွေ အများကြီး အိမ်သယ်လာပါလိမ့်လို့ မင်းမစဉ်းစားမိဘူးလား” သူက မေးသည်။

မှာခံ မစဉ်းစားမိခဲ့။

“အဲဒီနေ့က ငါ ကျောင်းက ငါ့ပစ္စည်းတွေ ထည့်တဲ့ ဗီရို အကန့်လေးကို ပြောင်အောင် ရှင်းလာခဲ့တာ၊ တခြားလူတွေအတွက် ရှင်းစရာလင်းစရာ ချန်မထားခဲ့ချင်လို့၊ ငါ့မှာ အမေသောက်တဲ့ အိပ်ဆေးပြားတွေ မသိမသာ ယူထားတာ ရှိတယ်၊ အဲဒီနေ့က အိမ်ရောက်ရင် အိပ်ဆေးသောက်ပြီး သတ်သေမလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ ရယ်စရာ မောစရာတွေ ပြောရင်းဆိုရင်း အသိဉာဏ် ပြန်ဝင်လာတယ်။ ငါတစ်ယောက်တည်း ရှိပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို စောစောက စိတ်ကူးအတိုင်း လုပ်လိုက်မိမယ်ဆိုရင် ခုလို ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အချိန်လေးမျိုး ကြုံရမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောင်တစ်သက်လုံး ကြုံရခံစားရမယ့် ပျော်ရွှင်စရာတွေ အားလုံးနဲ့လဲ ကင်းဝေးရလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ငါ သွားတွေ့မိလိုက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့ သူငယ်ချင်း အဲဒီနေ့က ငါ့စာအုပ်တွေ ကူကောက်ပေးခဲ့တာဟာ သာမန်ကူညီမှုလေး မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်တာလို့ ငါပြောချင်ပါတယ် သူငယ်ချင်း”

[မူရင်း။ ။ John W.Schlatter ၏ A Simple Gesture]

မြို့နှစ်မြို့

မြို့ကြီးတစ်မြို့၏အဝင်ဝနား ခရီးသွားတစ်ယောက်
ဆိုက်ရောက်လာသည်။

မြို့ထဲ မဝင်မီ လမ်းဘေးမှာ ထိုင်နေသည့် မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို သူ မေးသည်။

“ဒီမြို့က လူတွေ ဘယ်လိုစိတ်သဘောထားမျိုး ရှိ
ကြသလဲဗျ”

အမျိုးသမီးက ပြန်မေးသည်။ “ရှင်ထွက်လာခဲ့တဲ့
မြို့က လူတွေကော ဘယ်လိုသဘောထားမျိုး ရှိကြသလဲ”

“ဆိုပါဗျာ၊ အင်မတန် ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့
လူတွေ၊ လုံးဝ ယုံကြည်လို့မရတဲ့ လူတွေ၊ ကောင်းကွက်
ဆိုလို့ တစ်စက်ကလေးမှ မရှိတဲ့လူတွေ” သူက မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့
ပြန်ဖြေသည်။

၅၀ မေမြင့်

“အင်း၊ ဒီမြို့ထဲက လူတွေလဲ အဲဒီပုံစံအတိုင်းပဲ ရှင်
တွေ့ရဦးမှာပါ” အမျိုးသမီးက ဆိုလိုက်သည်။

များမကြာမီပင် နောက်ခရီးသည်တစ်ယောက် မြို့
နားရောက်လာပြန်ကာ အမျိုးသမီးအား မြို့ထဲက လူတွေ
အကြောင်း မေးပြန်သည်။ သည်အခါ အမျိုးသမီးက
လည်း ပထမခရီးသည်တုန်းကအတိုင်း သူ့လာခဲ့သည့်မြို့
က လူတွေအကြောင်း ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“အင်မတန် စိတ်သဘောကောင်းကြပါတယ်ဗျာ၊
ရိုးသားတယ်၊ အလုပ်ကြိုးစားတယ်၊ သူမတူအောင်လဲ
ရက်ရောကြပါတယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီက ထွက်လာရတာ
စိတ်မကောင်းဘူး” ဒုတိယခရီးသည်က လှိုက်လှဲသော
လေသံဖြင့် ဆိုလေသည်။

သည်အခါ ပညာရှိ အမျိုးသမီး အဖြေပေးလိုက်
သည်။

“ရှေ့က မြို့ထဲမှာလဲ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေပဲ ရှင်ထပ်
တွေ့ရမှာပါ” ဟူ၍။

[မူရင်း။ ။ The Best of Bits and Pieces မှ
A Tale of Two Cities]

အိုက်စကရင်မလေး

ဘွားဘွားမှာဘာတွေဖြစ်နေသလဲ အယ်လီနာမသိ
ပါ။ ဘွားဘွားက ဟိုဟာတွေ မေ့ သည်ဟာတွေ မေ့
အားလုံး မေ့နေသည်။ သကြားဆိုလျှင်လည်း ဘယ်နား
ထားသလဲ သူ မမှတ်မိ။ ပိုက်ဆံပေးရမှာတွေလည်း သူ
သတိမရ။ ဈေးလိုက်ပို့ဖို့ ဝင်ခေါ်သည့်အချိန်မှာလည်း
အရင်ကလို အဆင်သင့်မရှိ။

“ဘွားဘွား ဘာဖြစ်တာလဲဟင်” အယ်လီနာက
မေးသည်။ “အရင်တုန်းကဆို နေတာထိုင်တာ အရမ်း
သပ်သပ်ရပ်ရပ် စနစ်တကျပဲ၊ အခုသူ့ကြည့်ရတာ ညှိုး
ညှိုးငယ်ငယ် မှိုင်မှိုင်တွေတွေနဲ့၊ ဘာတစ်ခုမှမသိ ဘာမှ
လဲ မမှတ်မိဖြစ်နေတယ်”

၁၂ မေမြင့်

နှလုံးသား အာဟာရ (၂) ၅၃

“အိုသွားတာပေါ့ သမီးရယ်” အမေက ပြောသည်။

“အခုအချိန်မျိုးမှာ သူ့အပေါ် အမေတို့က မေတ္တာတွေ ကြင်နာမှုတွေ အများကြီး ပေးဖို့လိုတယ်”

“အိုသွားတဲ့အခါ လူတိုင်း အဲဒီလိုပဲ အရာရာကို မေ့ကုန်တတ်သလားဟင်၊ သမီး အိုရင်ကော ဒီလိုပဲ မေ့ မှာလား။”

“လူတိုင်းတော့လဲ ဒီလိုမမေ့တတ်ကြပါဘူး၊ သမီး ရဲ့ ဘွားဘွားကတော့ အယ်လဇိုင်းမားဆိုတဲ့ ရောဂါကြောင့် ဦးနှောက် အာရုံကြောတွေ ထိခိုက်လို့ ဒီလောက်များများ ကြီး မေ့တာလို့ မေမေတို့ထင်တာပဲ သမီး၊ အဘွားကို အခု သက်ကြီးရွယ်အိုဆေးရုံ ပို့ထားရမှာ၊ အဲဒီမှာမှ သူ့ကို စနစ် တကျ စောင့်ရှောက်ပြုစုနိုင်မှာ”

“ဟင်၊ မေမေ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘွားဘွား သနားပါတယ်၊ ဘွားဘွားက သူ့အိမ်လေးကို သိပ်အောက်မေ့မှာ၊ ဟုတ် တယ်နော်”

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခြားနည်းလမ်းမှမရှိဘဲ၊ ဟိုမှာက ကောင်းကောင်းလဲ ပြုစုခံရမှာ၊ ရွယ်တူတန်းတူ မိတ်ဆွေအသစ်တွေလဲ ရမှာ”

အယ်လီနာမျက်နှာလေး ငေးသွားသည်။ သည်အစီ အစဉ်ကို သူ မနှစ်သက်။

“သမီးတို့ကော မကြာခဏ သွားတွေ့လို့ ရမလား

ဟင်၊ သမီးက ဘွားဘွားနဲ့ စကားပြောချင်တာ၊ သူ့ ဘာ သာသူ ဘာတွေပဲ သတိရရ မရရပေါ့”

“စနေ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အမေတို့ သွားလို့ ရပါ တယ်၊ သွားတဲ့အခါ သူ့အတွက် တစ်ခုခုယူသွားပေါ့”

“အိုက်စကရင် ယူသွားလို့ ရတာပေါ့နော်၊ ဘွားဘွား က စထရော်ဘယ်ရီအိုက်စကရင် သိပ်ကြိုက်တာ” အယ် လီနာက ပြုံး၍ ဆိုသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ စထရော်ဘယ်ရီအိုက်စကရင်၊ ကောင်းတယ်”

ပထမအကြိမ် အဘွားကို လူအိုဆေးရုံမှာ သွားတွေ့ တော့ အယ်လီနာ ငိုချင်သည်။

“မေမေ၊ ဒီမှာရှိတဲ့ လူကြီးတွေက အားလုံးလိုလို ဘီးတပ် ကုလားထိုင်တွေနဲ့ ချည်းပါလား” သူက မေး သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မတော်တဆ လဲမှာပြီမှာစိုးရတာ ကိုး” အမေက ရှင်းပြသည်။ သည့်နောက် “ကဲ၊ သမီး ဘွားဘွားကို တွေ့ရင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နေနော်၊ ပြီးတော့ ဘွား ဘွားက သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းတာပဲလို့ ပြော” ဟု ဆို သည်။

အဘွားက နေသာဆောင်လို့ ခေါ်သည့် အခန်း၏

ထောင့်တစ်နေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်ကာ အပြင်က သစ်ပင်တွေဆီ ငေးကြည့်နေသည်။

အယ်လီနာက အဘွားကို ပြေးဖက်လိုက်ပြီး “ဟော ဒီမှာ၊ ဘွားဘွားအတွက် လက်ဆောင်ပါတယ်၊ ဘွားဘွား အကြိုက်ဆုံး စထရော်ဘယ်ရီအိုက်စကရင်လေ” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

အဘွားက စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆို၊ အိုက်စကရင်ခွက်ကို ယူပြီးသာ ဇွန်းကလေးနှင့် ကော်၍ ကော်၍ စားနေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘွားဘွားကြိုက်တယ်သမီးရဲ့” အမေက ဆိုသည်။

“ဟင့်အင်း မေမေရယ်၊ သမီးတို့ကိုတော့ မမှတ်မိသလိုကြီးပဲ” အယ်လီနာ စိတ်အားငယ်သွားသည်။

“နည်းနည်းတော့ အချိန်ပေးရမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ သူက ပတ်ဝန်းကျင် အသစ်မှာ အသားမကျသေးဘူး မဟုတ်လား၊ တဖြည်းဖြည်းမှ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ခွဲလို့ ရလာမှာ”

သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ်သူတို့ရောက်တော့လည်း အဘွားက အဲသည်အတိုင်းပင်။ အိုက်စကရင်ကိုစားသည်၊ သူတို့ကိုလည်း ပြုံးပြသည်၊ သို့သော် စကားတော့ မပြော။

“ဘွားဘွား၊ သမီးဘယ်သူလဲ သိလားဟင်” အယ်လီနာက မေးသည်။

“အိုက်စကရင် ယူလာတဲ့ သမီးလေးပေါ့” အဘွားက ဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးနာမည်အယ်လီနာလေ၊ ဘွားဘွားရဲ့ မြေးလေ၊ မမှတ်မိဘူးလား” အယ်လီနာက သူ့အဘွားကို ဖက်၍ ပြောသည်။

အဘွားက ရိပ်ရိပ်ကလေး ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ပြောသည်။

“မမှတ်မိဘူးလား၊ အင်း မှတ်မိပါတယ်၊ သမီးက အိုက်စကရင် ယူလာပေးတဲ့ မိန်းကလေးပေါ့”

သည်အခိုက်မှာပင် အယ်လီနာ ရိပ်မိလိုက်သည်။ အဘွား သူ့ကို နောင်လည်း မှတ်မိလာမှာမဟုတ်တော့။ အဘွားက အမှတ်သညာတွေ မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်သည့် အထီးကျန်ကမ္ဘာလေးထဲမှာ တသီးတခြား ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ။

“ဘွားဘွားကို သမီးချစ်လိုက်တာ” ရင်ထဲ လှိုက်လှဲစွာဖြင့် အဘွားကို သူ ပြောမိသည်။

“ချစ်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ ချစ်တယ်ဆိုတာ အဘွားမှတ်မိတယ်” သည်စကားဆိုသည့်အခိုက် အဘွားပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တစ်စိစီး ကျလာတာ အယ်လီနာ ဖြင်ရသည်။

၅၆ ဖေမြင့်

“တွေ့လာသမီး၊ ဘွားဘွားမှာ လိုနေတာ မေတ္တာပဲ” အမေက ဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်မေမေ၊ သမီး ဘွားဘွားဆီကို အပတ်တိုင်း အိုက်စကရင် ယူလာမယ်၊ ပြီးတော့ သမီးကို မှတ်မိမိ မမှတ်မိမိ ခုလိုပဲ ဖက်ပြီး စကားပြောမယ်” အယ်လီနာ အားပါးတရ ဆိုလေသည်။

မှန်သည်။ နာမည်ကို မှတ်မိခြင်းထက် မိမိအား ချစ်ခင် ကြင်နာသူ ယုယပိုက်ထွေးသူ ဟူ၍ သိမှတ်ခြင်းက ပို၍ တန်ဖိုးရှိလှသည် မဟုတ်ပါလား။

[မူရင်း: Marion Schoeberlein ၏
The Ice Cream Girl]

တစ်ဖက်သားကို အရမ်းအထင်သေးမထားနှင့်

အဲသည်တုန်းက ငွေတန်ဖိုးရှိလှသည်။

အိုက်စကရင် ဆန်းဒေး (သီးစုံအိုက်စကရင်) တစ်ခွက်ပင် ဘယ်လောက်မှ များများစားစား မပေးရသည့် ကာလ။

၁၀ နှစ်ရွယ်ကောင်လေးတစ်ယောက် ဟိုတယ်ကော်ဖီခန်းထဲ ဝင်ကာ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်သည်။ စားပွဲထိုးအမျိုးသမီးတစ်ယောက် သူ့ရှေ့ရောက်လာကာ ရေတစ်ခွက် ချပေးပြီးနောက် သူ ဘာမှာမလဲ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

“အိုက်စကရင်ဆန်းဒေးတစ်ခွက် ဘယ်လောက်လဲ ခင်ဗျ”

၅၈ မေမြင့်

“ဆင့် ငါးဆယ်ပါ” စားပွဲထိုးက ဖြေသည်။

ကောင်လေးက သူ့အိတ်ထဲမှ အကြွေစေ့တွေ နှိုက်ထုတ်ကာ ရေတွက်သည်။ ပြီးတော့၊ ‘အိုက်စကရင် ရိုးရိုးတစ်ခွက် ဆိုရင်ကောဗျာ’ ဟု မေးသည်။

ထိုင်စရာနေရာမရသေးသည့် ဧည့်သည်တစ်ဦးလည်း ရှိနေတော့ စားပွဲထိုး အမျိုးသမီး သိပ်စိတ်မရှည်ချင်။

“သုံးဆယ့်ငါးဆင့်” သူက တိုတိုပြတ်ပြတ် ဖြေသည်။

ကောင်လေးက သူ့ပိုက်ဆံပြားတွေ ရေတွက်ပြန်သည်။ ထိုနောက် “အိုက်စကရင် ရိုးရိုးတစ်ခွက်ပဲ ပေးပါ ခင်ဗျာ” ဟု ဆိုသည်။

အမျိုးသမီးက အိုက်စကရင် ယူလာသည်။ ဘီလ်စာရွက်ကိုပါ တစ်ပါတည်း စားပွဲပေါ် တင်ပေးခဲ့ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

ကောင်လေး အိုက်စကရင်ကို စားပြီးနောက် ကောင်တာမှာ ငွေသွားရှင်းသည်။ ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

စားပွဲထိုးအမျိုးသမီး ကောင်လေးထိုင်သည့် စားပွဲဆီ ပြန်လာပြီး ခုံကို သုတ်သည့်အခါ မြင်လိုက်ရသော အရာကြောင့် သူ့ရင်ထဲ လှိုက်စန့်ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်လေး စားသွားသည့် အိုက်စကရင်ခွက် နံဘေးတွင် ငါးဆင့်

နှလုံးသား အာဟာရ (၂) ၅၉

စေ့ နှစ်စေ့နှင့် တစ်ဆင့်စေ့ ငါးစေ့ ညီညီညာညာလေးပုံ ရှိထားသည်။

သူမအတွက် တစ်(ပ)(စ) ပေးထားခဲ့ခြင်းပင်။

[မူရင်း။ ။ The Best of Bits & Pieces မှ
Two Nickels and Five Pennies]

နှစ်ပတ်လည် ပေးစာများ

ကျွန်တော့်သမီးလေး ဂျူလီအန်း မွေးဖွားပြီး များ
မကြာမီပင် ချစ်စရာအစဉ်အလာတစ်ခု ကျွန်တော်စတင်
သည်။

နှစ်စဉ်၊ သမီးမွေးနေ့ရောက်တိုင်း ပြီးခဲ့သည့်တစ်
နှစ်တာအတွက် စာတစ်စောင် သမီးထံ ကျွန်တော် ရေး
သည်။ သည်အထဲမှာ တစ်နှစ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်
သမီးနှင့်စပ်လျဉ်းသော ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ရပ်လေးတွေ၊
အခက်အခဲတွေ၊ ပျော်စရာတွေ၊ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက်
အရေးကြီးသော ကိစ္စတွေ၊ သမီးဘဝအတွက် အရေးကြီး
သော ကိစ္စတွေ၊ အရေးကြီးသော ကမ္ဘာဖြစ်ရပ်တွေ၊ အနာ
ဂတ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကျွန်တော့်မှန်းဆချက်တွေ၊ အ

ထွေထွေသော ကျွန်တော်စိတ်ကူးတွေ၊ စသဖြင့် စုံလင်စွာ ပါဝင်သည်။ သည်စာအုပ်ငါး ဓာတ်ပုံတွေ၊ လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေ၊ ပညာရည်မှတ်တမ်းတွေ၊ နှစ်ကာလကြာလျှင် အမှတ်မထင် ပျောက်ဆုံးကုန်မည့် အခြား အခြားသော အမှတ်တရ ပစ္စည်းလေးတွေ ထည့်ပေါင်းလိုက်သေး သည်။

ကျွန်တော့်စားပွဲအံ့ဆွဲတွင် ဖိုင်တွဲတစ်ခု အမြဲရှိ သည်။ လာမည့်နှစ်ပတ်လည်ပေးစာနှင့်အတူ စာအိတ် ကြီးထဲ ထည့်မည့် အမှတ်တရပစ္စည်းတွေအားလုံး သည် ဖိုင်ထဲမှာ ကျွန်တော်သိမ်းဆည်းသည်။ ထို့ပြင် သက်ဆိုင် ရာ ရက်သတ္တပတ်တိုင်းတွင်လည်း ယင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နှစ်လည်ပေးစာတွင် ဖော်ပြရန်သင့်မည့်အကြောင်းအချက် များကို တစ်ပတ်စာအတွက် တေးမှတ်ပြီး ဖိုင်ထဲမှာ ထည့် သည်။ သမီးမွေးနေ့ နီးကပ်လာသည့်အချိန် ဖိုင်ကြီး ဖွင့် လိုက်သည့်အခါ သည်အထဲမှာ စိတ်ကူးတွေ၊ အကြံအ စည်တွေ၊ ကဗျာတွေ၊ ကတ်တွေ၊ အမြတ်တနိုးပစ္စည်းတွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ အခြား အမှတ်တရရာ မျိုးစုံတွေ ပြည့်လျှံနေတာတွေ ရှိမြဲဖြစ်သည်။ သည်အထဲ က အများအပြားသည်ပင် ကျွန်တော်လုံးလုံးလျားလျား မေ့နေပြီးသားတွေ ဖြစ်သည်။

သည်အရာတွေအားလုံး စုပေါင်းကာ တစ်နှစ်တာ

အတွက် နှစ်ပတ်လည်ပေးစာကို ကျွန်တော်စိတ်ပါလက် ပါ ရေးလေ့ရှိသည်။

စာရေးပြီးပြီ၊ ယင်းစာရော အမှတ်တရ ရတနာတွေ ပါ စာအိတ်ကြီးတစ်ခုထဲ ထည့်ပြီးပြီဆိုလျှင် စာအိတ်ကို လုံခြုံစွာ ပိတ်သည်။ အဲဒါသည် ထိုနှစ်အတွက် နှစ်ပတ် လည် ပေးစာဖြစ်သည်။ အဲသည်စာအိတ်ကြီးပေါ်တွင် “သမီး ဂျူလီအန်းသို့ (...) ကြိမ်မြောက် မွေးနေ့တွင် ဖေဖေထံမှ ပေးသော နှစ်ပတ်လည်ပေးစာ။ သမီးအသက် ၂၁ နှစ်ပြည့်ချိန်၌ ဖွင့်ဖောက်ဖတ်ရန်” ဟူ၍ ကျွန်တော် အမြဲ ရေးထိုးသည်။

သည်စာအိတ်တွေသည် အရွယ်ရောက်နှင့်ပြီးသော သူမထံ ငယ်စဉ်ဘဝ နှစ်ကာလအသီးသီးဆီမှ ပေးပို့သည့် မေတ္တာအထုပ်အပိုးကလေးတွေပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်း ဆိုရသော် ပထမမျိုးဆက်တစ်ခုမှ နောက်မျိုးဆက်တစ်ခု ဆီသို့ လက်ဆောင်အဖြစ် ကမ်းလင့်လိုက်သည့် ချစ်စရာ အမှတ်တရလေးများ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူမ အသက်ရှင် နေထိုင်စဉ်ကာလတစ်လျှောက် တစ်ပြိုင်တည်း ရေးထိုး မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည့် သူမ၏ ဘဝအတ္ထုပ္ပတ္တိလည်း ဖြစ် ၏။

ကျွန်တော်တို့ထုံးစံက “အသက် ၂၁ နှစ်ပြည့်ချိန်၌ ဖွင့်ဖောက်ဖတ်ရန်” ဟု စာတမ်းထိုးထားသည့် အသည်

စာအိတ်ကြီးကို သမီးအား ပြမည်။ ပြီးလျှင် သားအဖ နှစ်ယောက် ဘဏ်သို့သွားမည်။ ဘဏ်က အာမခံသေတ္တာကို ဖွင့်မည်။ ပြီးတော့ အဲသည်နှစ်အတွက် နှစ်ပတ်လည် ပေးစာကို ယခင်ယခင်နှစ်များက သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည့် စာအိတ်ထပ်ကြီးပေါ်မှာ ထပ်ဆင့်တင်ခဲ့မည်။

တစ်ခါတလေ သမီးက အဲသည်စာအိတ်ကြီးတွေ အားလုံးကို ထုတ်ပြီး ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ကြည့်တတ်သည်။ တစ်ခါတလေလည်း သည်ဟာတွေထဲမှာ ဘာတွေ ပါသလဲ ကျွန်တော့်ကို မေးတတ်သည်။ သည်လိုမေးတိုင်း ကျွန်တော်က ငြင်းစမြဲဖြစ်သည်။

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်များအတွင်းမှာတော့ သမီးက သူကလေးဘဝက အထူးနှစ်သက်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းတချို့ကို ပါ ကျွန်တော့်အား ပေးလာသည်။ သူက အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် သည်ပစ္စည်းတွေနှင့် မသင့်တော်ချင်တော့။ သို့သော် ဒါတွေ လုံးဝပျောက်ဆုံးသွားမှာလည်း သူ မလိုလား။ ထို့ကြောင့် ဒါတွေကို နှစ်ပတ်လည် ပေးစာများနှင့်အတူ ရောထည့်ကာ သူ့အတွက် ထာဝရသိမ်းဆည်းပေးရန် ကျွန်တော့်ထံ အပ်နှံခြင်းဖြစ်၏။

သမီးအတွက် နှစ်ပတ်လည်ပေးစာများ ရေးသားခြင်းက ဖခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်တော် လုံးဝဖောက်ဖျက်၍ မရနိုင်သည့် ကြီးကျယ်လေးနက်သော တာ

ဝန်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သမီးအဖို့လည်း အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာသည်နှင့်အမျှ သည်အစဉ်အလာက သူမဘဝအတွက် လေးနက်သထက် လေးနက်လာလေသည်။

တစ်နေ့၊ မိတ်ဆွေများနှင့်အတူထိုင်ကာ၊ အနာဂတ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေလုပ်ကြကိုင်ကြမည် ဆိုသည့် အကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်က သမီးအား ဖခင်နှစ်မြောက် သူ့မွေးနေ့ကျလျှင် သူ့မြေးတွေနှင့် ဆော့နေရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရယ်စရာသဘော ပြောလိုက်သည်။ အဲသည်နောက်၊ အသက် ၃၁ နှစ်မြောက် မွေးနေ့မှာတော့ သူ့ကလေးတွေကို ဟော်ကီလေ့ကျင့်ရန် ကစားကွင်းသို့ ကားမောင်းပို့နေရမည် ဖြစ်ကြောင်း စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း လျှောက်ပြောမိသည်။ သည်လို နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ပြောသည်ကို ဂျူလီကလည်း သဘောကျသည်နှင့် ကျွန်တော်အရှိန်ရကာ အသက် ၂၁ နှစ်မြောက် မွေးနေ့မှာတော့ သမီးတက္ကသိုလ်က ၁၅ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆက်ပြောလိုက်သည့်အခါ “မဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ သမီးက ဝင်တားသည်။ “အဲသည်နေ့မှာ သမီးက စာတွေတစ်ထပ်ကြီး ဖတ်နေရမှာ” ဟု သူဆိုလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

၆၆ မေမြင့်

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အပြင်းပြဆုံး အလိုဆန္ဒတစ်ခုက အတိတ်ကာလ အထုပ်အပိုးလေးတွေ ဖွင့်ဖောက်မည့် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းသော ထိုအချိန်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ စုဆောင်းသို့မှီခဲ့သည့် မေတ္တာတောင်ထုတွေ အရွယ်ရောက်ပြီးသည့် ကျွန်တော့်သမီးလေး ရင်ခွင်ထဲ ဒလဟော သွန်ကျလာမည့် ထိုအခိုက်အတန့်မှာ၊ ကျွန်တော်ပါ အသက်ထင်ရှား ရှိနေကာ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးမှု အရသာတွေ အတူတကွ ခံစားရရန်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

[မူရင်း။ ။ Raymond L. Aaron ၏ The Annual Letters]

ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲ

လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ဆီယက်တဲလ်မြို့တွင် အထူးအိုလံပစ်ပွဲတစ်ပွဲ ကျင်းပခဲ့သည်။

သည်အထဲက မိတာ၁၀၀ ပြေးပွဲတစ်ခုတွင် ယှဉ်ပြိုင်သူ ၉ဦး ပါဝင်သည်။ တာလွတ်မည့်နေရာတွင် တန်းစီနေကြသည့် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ် ၉ဦးလုံးသည် ကိုယ်အင်္ဂါ မသန်စွမ်းသူ သို့မဟုတ် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချို့ယွင်းသူများချည်းဖြစ်၏။

တာလွတ်ခိုင်က သေနတ်ဖောက်လိုက်သည့်အခါ အားလုံးပင် စ၍ ပြေးကြသည်။ တစ်ရှိန်ထိုး တာထွက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်သော်လည်း အားလုံးပင် သူ့ထက်ငါ ပန်းတိုင် အရင်ရောက်အောင် အားပါးတရ ပြေးကြခြင်း ဖြစ်၏။

၆၈ မေမြင့်

သို့သော် အားလုံးထဲမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်
က ခြွင်းချက်ဖြစ်နေသည်။ သူက ကတ္တရာစေးပြေးလမ်း
ပေါ် လဲကျသည်။ နှစ်ကြိမ်ဆက်တိုက် လဲကျပြီးသည့်
နောက်တွင် သူ ဆက်မပြေးတော့ဘဲ အော်၍ ငိုလေသည်။

ကောင်လေးငိုသံ ကြားသည့်အခါ ပြေးနေသူ ရှစ်
ယောက်လုံး အရှိန်သေသွားသည်။ အဲသည်နောက် အား
လုံးပင် ရပ်လိုက်ကြကာ နောက်ဘက် ပြန်လှည့်လာ
သည်။ လဲနေသောကောင်လေးဆီသို့ တစ်ယောက်မကျန်
ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါင်းဆင်ဒရန်းရောဂါကြောင့် ဉာဏ်ရည်ချို့တဲ့
နေသည့် ကောင်မလေးက ကောင်လေးအား ဦးစွာ ငဲ့၍
နမ်းလိုက်ပြီးနောက် ‘ဒါဆိုကောင်းသွားမှာ’ ဟု ဆိုသည်။
သည်နောက်ကိုးယောက်လုံး လက်ချင်းချိတ်ကာ ပန်းတိုင်
ဆီသို့ အတူတကွ လမ်းလျှောက်ချီတက်သွားကြသည်။

သည် ရှုခင်းကို မြင်တော့ ပွဲကြည့်စင်များ ပေါ်မှ
ပရိသတ်အားလုံး ထရပ်မိကြသည်။ ထို့နောက် လက်ခုပ်
ဩဘာပေးလိုက်ကြသည့်အသံများမှာ ဆယ်မိနစ်မျှ ကြာ
အောင် သောသောညံ့၍ သွားလေသည်။

[မူရင်း။ ။ အမည်မသိရေးသူ၏ What's Really Important]

လူ့ဂုဏ်ကျက်သရေ အပြည့်ဝဆုံးအချိန်

ကျွန်တော်က အလွယ်တကူ မျက်ရည်ကျတတ်သူ
တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကိုးရော့ဗ် ဘဲလေးအဖွဲ့၏ ‘ငွေငန်းအိုင်သာ’ က
ဇာတ်ကို ကြည့်စဉ်က ကန့်လန့်ကာအချမှာ ကျွန်တော်
မျက်ရည်တွေ မဆည်နိုင်အောင် ကျဖူးသည်။ တစ်ချိန်
က ‘မဖြစ်နိုင်’ ဟု သတ်မှတ်ခဲ့သော တစ်မိုင်ကို လေးမိနစ်
နှင့် အရောက်ပြေးသည့် စံချိန်သစ် ရော်ဂျာဘင်နစ္စတာ
တင်ခဲ့ပုံမှတ်တမ်းရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်ရတိုင်းလည်း ဝမ်း
မြောက်အားတက်စိတ်နှင့်အတူ ကျွန်တော်ရင်ထဲ ဆိုသွား
ရမြဲဖြစ်သည်။ လူတွေ အကောင်းဆုံး အမြင့်ဆုံး စွမ်း
ဆောင်ပြသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတိုင်း ကြည့်နူးပီတိ

ဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်မှာ ထိခိုက်ခံစားမိတတ်သည့်သဘောပင်။ အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟူသည် ကြီးကျယ်ထင်ရှားသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဖြစ်စရာမလိုပါ။ သူတို့၏ စွမ်းဆောင်မှုဟူသည်လည်း ဧရာမ ကြီးကျယ်သော လုပ်ရပ်ကြီးများ ဖြစ်မှ မဟုတ်ပါ။

လွန်ခဲ့သောနှစ်အနည်းငယ်က အတွေ့အကြုံတစ်ခုကိုပဲ ပြောပါမည်။

အဲသည်ည နယူးယောက်မှာဇနီးသည်နှင့်ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်က ညစာစားပွဲသို့ သွားကြသည်။ ရာသီဥတုက အေးစိမ့်နေသည်။ မိုးပေါက်ထဲမှာ ရေခဲမိုးသီးတွေ ပါလာသည်။ မီးထိန်ထိန်နှင့် ကြိုလင့်နေသော အိမ်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်အလှမ်း လမ်းဘေး ကားရပ်ရာနေရာမှ ကားတစ်စီး ထွက်ဖို့ပြင်တာ ကျွန်တော်သတိပြုလိုက်မိသည်။ ရှေ့နားဆီ၌ သည်ကား ထွက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လစ်လပ်သွားသော နေရာကို နောက်ဆုတ်၍ ဝင်ရန် အသင့်စောင့်စားနေသော ကားတစ်စီး ရှိနေသည်။

နယူးယောက်မြို့လယ် မန်ဟတ်တန် နယ်မြေက ကားရပ်စရာတစ်နေရာရဖို့ ခဲယဉ်းလှသည့်အရပ် ဖြစ်သည်။

ရိတ်တရက် နောက်ဘက်ဆီမှ ကားတစ်စီးရောက်ရှိလာကာ ရှေ့ကား နောက်မဆုတ်နိုင်မီ အဲသည်နေရာကို ဖျတ်ခနဲ ဝင်လိုက်သည်။ ဟာ၊ ဒါတော့ ညစ်တာပဲဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးက ရှေ့မှလျှောက်ကာ အိမ်ထဲ ဝင်သွားစဉ် ကျွန်တော် အဲသည် နေရာလှသည့် ဒီရိုင်ဘာကို စကားတစ်ခွန်းတော့ပြောမည်ဟု လမ်းဘက်ပြန်လှည့်လာသည်။ အလုပ်သမားဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်က ကားမှန်ပြတင်းကို ချသည်။

“ဟေ့လူ၊ ဒီနေရာ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်နေရာဗျ” ကျွန်တော်က ရှေ့ကားမှ ကားမောင်းသူဆီ ညွှန်ပြပြီး ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်နေသည့်ကိစ္စကို ကိုယ်နှင့်မဆိုင် ဟူ၍ အသာရှောင်မနေတတ်သည့် လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ပြည့်ဝသူတစ်ဦးအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြင်ထားသည်။ ပြီး၊ အဲသည်နေ့က စစ်ပုံစံမိုးကာကုတ်အင်္ကျီရှည် အသစ်စက်စက်ကိုလည်း ဝတ်လာရာ လူကနည်းနည်းတော့ ရဲရဲတင်းတင်း တက်တက်ကြွကြွဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး” နေရာလှသည့် ကား

မောင်းသူက ဆိုသည့်အခါ ကျွန်တော်က ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြန်ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားအရမ်းမပြောနဲ့၊ ဟိုလူက ဒီနေရာကို ‘ဘက်’ ဆုတ်ပြီး ဝင်မလို့ စောင့်နေတာ”

စကား အပြန်အလှန်ပြောရင်း အခြေအနေက တင်းမာလာကာ သည်လူ ကားထဲမှ ထွက်ချလာသည်။ ဘုရားဘုရား၊ အဲသည်တော့မှ မြင်ရသည်။ လူက ဧရာမ ကောင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကစားစရာ အရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖမ်းချုပ်ပြီး သူ့ကား ဘော့နက်ပေါ်မှာ နောက်လှန်ပြီး တွန်းထားသည်။ မျက်နှာပေါ် နှင်းခဲမိုးပေါက်တွေ စဉ်လာသည်။ ရှေ့ကားမောင်းသူဆီ အကူအညီ ရလိုရငြား လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရုတ်တရက် ကားစက်ကို အရှိန်တင်ပြီး မောင်းပြေးသွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

ဧရာမကောင်ကြီးက ကျွန်တော့်မျက်နှာနား သူ့လက်ကြီး တယမ်းယမ်းနှင့် ထိုးတော့မလို ကြိတ်တော့မလို လုပ်ရာ နှုတ်ခမ်းနှင့် သွား ခုကြိတ်မိပြီး အတွင်းက ကွဲသွားသည်။ သွေးထွက်တာ သိလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို တရှူးရှူး တရှဲရှဲနှင့် ကြိမ်းလားမောင်းလား လုပ်နေပြီးနောက် ‘ထွက်သွားစမ်းကွာ’ ဟု မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

တုန်တုန်လှိုက်လှိုက်နှင့်ပင် မိတ်ဆွေ၏ အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ ကျွန်တော် ဒေရာသောပါး ပြေးလာသည်။ ရှက်စိတ်ကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း မွန်ထူ၍ နေသည်။ ကိုယ်လည်း ကျားကျားလျားလျား ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ တစ်ချိန်က မရင်းတပ်မှာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ ဖရိုဖရဲ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်လာသည့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ ဇနီးသည်နှင့် မိတ်ဆွေများက ဘာဖြစ်လာသလဲ မေးကြသည်။ ကားရပ်တဲ့နေရာမှာ စကားများလို့ ဆိုတာလောက်သာ ကျွန်တော်ပြန်ဖြေနိုင်သည်။ သူတို့လည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် ဘာမျှ ဆက်မမေးကြတော့။

နမူးနထိုင်းနှင့်ပင် ကျွန်တော် တစ်နေရာမှာ ပေထိုင်နေမိသည်။ နာရီဝက်ခန့် ကြာသည့်အခါ တံခါးခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ဒါဟာ ငါ့ကို ကြိမ်းမောင်းသွားတဲ့ ဗလကြီး မကျေနပ်လို့ ပြန်လာတာပဲဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အလိုလို သိလိုက်မိသည်။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက တံခါးဆီသွားမည်လုပ်တော့ ကျွန်တော် တားထားလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကိုစွဲ ကျွန်တော်ပဲ ဖြေရှင်းရမည် မဟုတ်လား။

တံခါးဆီသို့ သွားသည်အချိန် ကျွန်တော်ကြောက်
ရွံ့တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် ကြောက်ကြောက်နှင့်
ပင် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်နားလည်
နေသည်။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ ထီးထီးမားမား
ရပ်နေသည့် ဗလကြီးကို တွေ့ရသည်။ သူ့နောက်က နှင်း
ခဲမိုးပေါက်တွေ ရောပါလာသည်။ မိုးက စောစောကထက်
ပင် ပို၍သည်းနေသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်မလို့ လာတာပါ” သူက
ခပ်တိုးတိုး လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “ကျွန်တော် အိမ်ပြန်
ရောက်တော့မှ ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားမိတယ်၊ ‘ငါ ဒီလို
လုပ်ခွင့် မရှိဘူး’လို့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ ရှက်မိပါတယ်၊
ပြောရရင်တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘရွတ်ကလင်း ရေ
တပ်သင်္ဘောကျင်းက ပိတ်တော့မယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အဲဒီ
မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်လာတာ၊ ဒီနေ့ကျတော့ လူ
လျှော့တဲ့အထဲ ကျွန်တော်ပါသွားပြီ၊ လူက အရမ်းဒေါသ
ထွက်နေတယ်ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် အခုလို ဖြစ်သွားတာပဲ၊
ကျွန်တော် တောင်းပန်တာ ခင်ဗျား လက်ခံလိမ့်မယ်လို့
မျှော်လင့်ပါတယ်”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကျွန်တော် မကြာခဏ အမှတ်ရ
မိပါသည်။ မိမိအမှားအတွက် ဝန်ချတောင်းပန်ရဲသည့်
သူ၏ သတ္တိကို လည်းကောင်း၊ သည်ကိစ္စကို အလေးအ
နက် ထားကာ တကူးတက ပြန်လာခဲ့သည့် သူ၏ အား
ထုတ်မှုကိုလည်းကောင်း ကျွန်တော် တန်ဖိုးထား အသိ
အမှတ်ပြုနေမိသည်။

အဲသည့်အချိန်အခိုက်အတန့်က သူသည် အကောင်း
ဆုံး၊ အရည်အသွေး အမြင့်ဆုံး စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သော
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ချေသည်။

အဲသည်နေ့က တံခါးပိတ်ပြီးနောက် မိတ်ဆွေ၏
အိမ်အဝင်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေမိသည့်အချိန်
ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေ ပီတိမျက်ရည်များဖြင့် မှန်ရီ၍
နေခဲ့သည်ကိုလည်း ယခုတိုင် ကျွန်တော် အမှတ်ရနေဆဲ
ဖြစ်ပါသည်။

[မှရင်း။ ။ Jock Elliott ၏ Man at His Best]

ကုလားထိုင်တစ်လုံးသာ ရွေးထိုင်ပါ

အီတာလျံလူမျိုး နာမည်ကြီးအဆိုကျော်လူစီယာ
နို ပါဗရောတီ (Luciano Pavarotti) (1935-)
၏ ဖခင်သည် မုန့်ဖုတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့
သော် ဂီတဘက်တွင် အလွန်ထက်သန်သည်။ သူ့သား
ကို အောင်မြင်သော ဂီတပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်စေလိုသော
ဆန္ဒရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ငယ်ရွယ်စဉ်မှာပင် တေးဂီတ
အနု ရသများနှင့် ကျွမ်းဝင်အောင် လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်
ပေးခဲ့သည်။ ဖခင်၏ ပဲ့ကိုင်လမ်းညွှန်မှု၊ မိမိကိုယ်တိုင်
ထက်သန်တက်ကြွစွာ အားထုတ်မှုတို့ကြောင့် ပါဗရော
တီသည် ကမ္ဘာသိ အဆိုတော်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

အောင်မြင်ခဲ့သော သူ့ဘဝနှင့် ဆက်စပ်၍ ပါ
ဗရောတီက ဤသို့သုံးသပ်ပြောဆိုခဲ့သည်။

“အဖေက ကျွန်တော့်ကို အသံကောင်းလာအောင် တအားလေ့ကျင့်ခိုင်းတာ၊ အိတ်လီက ကျွန်တော်တို့ဇာတိ မြို့ မိုဒေနာမှာ အာရီဂိုပိုလာဆိုတဲ့ အဆိုသင်ဆရာတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်လို ညာသံပဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံပြီး သင်ကြားပေးတယ်။ အဲဒီလို တေးဂီတ လိုက်စားရင်းနဲ့ ဆရာအတတ်သင်ကောလိပ်လဲ ကျွန်တော်တစ်ဖက်က တက်လိုက်သေးတယ်ဗျ။ ကျောင်းဆင်းတော့ အဖေကို ကျွန်တော် မေးတယ်။ ‘အဖေ ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာ လုပ်ရမလား၊ အဆိုတော် လုပ်ရမလား’ ဆိုတော့ အဖေက ပြောတယ်။

“‘လူစီယာနို’တဲ့၊ ‘မင်းကုလားထိုင်နှစ်လုံးထိုင်ဖို့ ကြိုးစားရင် အဲဒီကုလားထိုင်နှစ်ခုကြားထဲ လိမ့်ကျမှာပဲ။ မင်းဘဝအတွက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပဲ ရွေးရလိမ့်မယ်’တဲ့။

“အဖေပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တစ်လုံးပဲ ရွေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ပညာသည်အဆင့်နဲ့ စင်ပေါ်စတက်ခွင့်ရဖို့ ခုနစ်နှစ်တိတိ လေ့လာရသင်ကြားရတယ်။ စိတ်ညစ်စရာ စိတ်ဓာတ်ကျစရာတွေလည်း အများကြီး ကြုံရတယ်။ အဲဒီကမှ တစ်ခါ မက်ထရိုပိုလီတန် အော်ပရာဇာတ်ရုံကြီးမှာ ဖျော်ဖြေခွင့်ရတဲ့ အဆင့်ရောက်ဖို့ နောက်ထပ် ခုနစ်နှစ် ကြိုးစားရတယ်။ အခုတော့ ကျွန်

တော် သဘောပေါက်တယ်။ အုတ်စိတဲ့အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာရေးတဲ့အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်တို့ဘဝအတွက် ဘယ်အလုပ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ အဲဒီအလုပ်ထဲကို ကျွန်တော်တို့ဘဝတစ်ခုလုံး ထည့်ပေးနိုင်ဖို့လိုတယ်။ ကိုယ်ရွေးတဲ့အလုပ်ထဲမှာ ကိုယ့်ဘဝကို မြှုပ်နှံနိုင်မှ အဲဒီအလုပ်မှာ အောင်မြင်တယ်။ ဒါ အောင်မြင်မှုအတွက် အဓိက သော့ချက်ပဲ။ အဲဒီ တော့ ကြိုက်တဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ခင်ဗျား ရွေး၊ ပြီးတော့ အဲဒီမှာ ပြတ်ပြတ်သားသား ထိုင်ဗျ”

[မူရင်း။ ။ Reader's Digest မဂ္ဂဇင်း
Personal Glimpses ကဏ္ဍမှ Choose One Chair]

ပါရမီဖြည့်ဖက်

တစ်ခါတုန်းက စာရေးဆရာလောင်းလျာ တစ်ယောက်မှာ ထူးခြားသောဇနီးသည်တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသည်။

သူမနာမည်က ဆိုဖီယာဖြစ်သည်။

သူမ၏ခင်ပွန်း နှုတ်ခန့်ယယ်သည် အကောက်ခွန်ရုံး အမှုထမ်းတစ်ဦးဖြစ်၍၊ တစ်နေ့တွင် အိမ်သို့ အကြီးအကျယ် မှိုင်တွေလျက် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့အလုပ် ပြုတ်လာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည့်အခါ ဇနီးသည်က ဝမ်းသာအားရထအော်သည်။ မိန်းမဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်ဟု သူ့ငေးမောနေစဉ် ဇနီးသည်

“ဟန်ကျပြီ၊ ရှင်ရေးချင်နေတဲ့ ဝတ္ထု အခုမှ ရေ ရ တော့မယ်” ဟု ဆိုသည်။

“အေး ကွာ၊ အာ သွာ တာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာထိုင်ရေ နေတော့ ဟာနဲ့သွားစားမလဲ” ယောက်ျားက စိတ်ဓာတ်ကျလျက်ပင် ပြန်ပြောသည်။

ဇနီးသည်က စားပွဲအံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အထဲ မှ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ယူ၍ ထောင်ပြလိုက်သည့်အခါ နသန်နီယယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

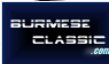
“မင်း ဘယ်က ရသလဲ” သူ တအံ့တဩမေးသည်။

“ကျွန်မက ရှင်မှာ ပါရမီရှိတယ်ဆိုတာ ယုံကြည် ထားပြီးသား။ တစ်နေ့ကျရင် ဂန္ထဝင်တွင်မယ့် ဝတ္ထုကြီး တစ်ပုဒ် ရှင်ရေးဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိနေတယ်၊ အဲဒါ ကြောင့်မို့လို့ ရှင်အပတ်စဉ် ပေးတဲ့ငွေထဲက နည်းနည်းစီ ကျွန်မဖဲ့ဖဲ့ပြီး စုထားတာ၊ ဒီပိုက်ဆံနဲ့ ကျွန်မတို့ တစ်နှစ် လုံး စားလို့လောက်တယ်၊ ရှင်ရေးပေတော့” ဟု ဆိုဖီယာ က ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

မိမိအပေါ် အားထားယုံကြည်လှသည့် ဇနီးသည် ထံမှ ထက်သန်တက်ကြွစိတ်တွေ ကူးစက်ကာ နသန်နီ ယယ်သည် အမေရိကန်စာပေသမိုင်းတွင် အထင်ရှားဆုံး လက်ရာတစ်ခုဖြစ်လာမည့် ‘ကြက်သွေးရောင်စာလုံး’ (The Scarlet Letter) ဝတ္ထုကြီးကို ရေးသားဖြစ်ခဲ့ပြီး

နသန်နီယယ် ဟော်သွန်း (Nathaniel Hawthorne) ဟူသောသူ၏ အမည်ကိုလည်း ကမ္ဘာက သိစေခဲ့ပေသည်။

[မှရင်း။ ။ Nido Gubein ၏ Encouragement]

ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်နေရဦးမည်ဆိုလျှင်

တစ်နေ့တုန်းက ကျွန်မကို တစ်ယောက်က မေးသည်။ ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်နေရလျှင် ဘာတွေ အပြောင်းအလဲ လုပ်မည်လဲဟူ၍။

ဟင့်အင်း ဆိုပြီးမှ ကျွန်မ ခေါင်းထဲ စဉ်းစားစရာတွေ ပေါ်လာသည်။

အကယ်၍ ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်နေရဦးမည်ဆိုလျှင်၊ ကျွန်မ.....

စကားနည်းနည်းပဲ ပြောမည်၊ သူများပြောတာများများ နားထောင်မည်။

အိမ်မှာ ကော်ဇောက် စွန်းထင်းပေကျနေပြီး ဆိုဟာ

က ဟောင် နှမ်းမှေးမှိန်နေမည်ဆိုလျှင်လည်း မိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်းများကိုတော့ ညစာဖိတ်ကျွေးဦးမည်။

အသန့်အပြန့်ထားသည်ဆိုသော ဧည့်ခန်းထဲမှာ
လည်း ကျွန်မပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက် စားချင်စားမည်။
တစ်ယောက်ယောက်က မီးလင်းဖို့မှာ မီးမွှေးချင်သည်
ဆိုလျှင်လည်း အမှုန်အမှိုက်တွေဖြင့် ညစ်ပတ်မှာ သိပ်
စိုးရိမ်မနေတော့။

အဘိုးက သူ ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေ
အရှည်ကြီး လျှောက်ပြောနေလျှင်လည်း ကျွန်မ အချိန်
ပေး နားထောင်မည်။

နွေရာသီနေ့လယ်ခင်း ကားစီးသွားသောအခါ ဖြီး
သင်ပြီး စပရေ ဖျန်းပြီးစ ကျွန်မဆံပင်တွေ ပျက်ကုန်
မှာမို့ ကားမှန်တွေ အတင်းအကျပ်တင်ထားခိုင်းတာမျိုး
ကျွန်မ မလုပ်တော့။

နှင်းဆီပွင့် ပုံဖော်ထားသည့် ပန်းရောင် ဖယောင်း
တိုင်ကို စတိုထဲတွင် အရည်ပျော်မသွားမီ မီးထွန်းပစ်
မည်။

မြက်ခင်းက ပေကျံမှာတွေ စိုးရိမ်မနေဘဲ ကလေး
တွေနှင့်အတူ ရောထိုင်ပစ်မည်။

ရုပ်မြင်သံကြားထက် တကယ့်ဘဝတွေကိုများများ
ပိုကြည့်ကာ ငိုစရာရှိတာငို ရယ်စရာရှိတာရယ်မည်။

ကျွန်မခင်ပွန်းသည် ထမ်းပိုးနေရသည့်တာဝန်တွေ
ကို ယခုထက်ပိုပြီး ကျွန်မမျှဝေထမ်းဆောင်မည်။

နေမကောင်းသည့်အခါ ကျွန်မအိပ်ရာထဲ လှဲနေ
မည်။ ကျွန်မသာထမလာလျှင် တစ်လောကလုံး ကမောက်
ကမတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မည်ဆိုတာမျိုး အထင်ရောက်
မနေတော့။

ပစ္စည်းတစ်ခုကို တကယ် အသုံးတည့်နိုင်သည်၊
အညစ်အပေခံသည်၊ တစ်သက်လုံး သုံးနိုင်မည်ဟု အာ
မခံသည် ဆိုရုံမျှဖြင့် ကျွန်မဝယ်မည်မဟုတ်တော့။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ချိန် ကိုးလကို မြန်မြန်ကုန်ပါစေ
ဟု ဆုတောင်းမနေဘဲ ထိုအံ့ဖွယ်ကြည်နူးဖွယ်ရာလေး
ကျွန်မကိုယ်တွင်းမှာ ကြီးထွားလာနေခြင်းသည် ဘုရား
သခင်၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာဖြင့် ဖန်တီးစီရင်မှုတစ်ခုတွင်
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကျွန်မပါဝင်ခွင့်ရခြင်းပဲဟု သိမှတ်
ကာ ယင်းအချိန်တိုင်းကို နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်းဖြစ်မည်။

ကျွန်မကလေးငယ်က ရုတ်တရက် တစ်ရှူးထိုး
ဝင်ဖက်ပြီး နှမ်းသည်အခါမျိုးတွင်၊ “သွားစမ်း၊ နောက်
တော့မှနမ်း၊ အခုထမင်းစားတော့မယ်၊ လက်တွေခြေတွေ
သွားဆေးစမ်း” ဆိုတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မပြောတော့။

ပြီး ‘အိုင်လပ်(ဖ)ယူ’တွေ ‘အိုင်(မ)ဆော့နိုး’တွေ
လည်း ယခုထက် အများကြီး ပို၍ ပြောမည်။ ပြီးတော့

၈၈ ဖေမြင့်

အရေးကြီးဆုံးက အကယ်၍ စောစောက ပြောခဲ့သလို
သည်ဘဝကို နောက်တစ်ကြိမ် တကယ်သာ နေခွင့်ရဦး
မည် ဆိုပါလျှင် မိနစ်တိုင်း မိနစ်တိုင်းကို အမိအရ ဖမ်း
ဆုပ်ကာ သေသေချာချာ မှတ်မှတ်ရကြည့်မည်၊ ပြည့်
ပြည့်ဝဝ နေမည်၊ ပြီး ဘယ်တော့မှလည်း ပြန်ပေးမည်
မဟုတ်တော့။

[မူရင်း။ ။ Erma Bombeck ၏
If I Had My Life to Live Over]

ထိမ်းမြားခြင်း

ယခုမှစ၍ သင်တို့သည် မိုးရွာလျှင်လည်း စွတ်စိုမည်
မဟုတ်တော့၊ တစ်ဦးသည် တစ်ဦးအတွက် အကွယ်အကာ
ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ဆောင်း အအေးဒဏ်ကိုလည်း သင်တို့ ခံရမည် မဟုတ်
တော့၊ တစ်ဦးသည် တစ်ဦးအတွက် နွေးထွေးမှု ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

အထီးကျန်မှု ဟူသည်လည်း သင်တို့အတွက် မဟုတ်
တော့၊ တစ်ဦးသည် တစ်ဦးအတွက် အဖော်မွန်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ယခုမှစ၍ သင်တို့သည် ကိုယ်နှစ်ခုဖြစ်သော်လည်း ဘဝ
ခရီး တစ်ခုတည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

၉၀ ဖေမြင့်

သင်တို့ နေရာအိမ်ဂေဟာသို့ လျှောက်လှမ်း ကြလော့။

အတူတကွ ဘဝနေ့ရက်များ အစပြုကြလော့။

သင်တို့သည် ဤကမ္ဘာမြေ၌ အခွန်ရှည်ကြာ နေရပါစေ
သတည်း။ သင်တို့၏ ဘဝနေ့ရက်များသည်လည်း ချမ်း
မြေ့သာယာ ရှိပါစေသတည်း ။

အပါချုံ အင်ဒီယန် ရိုးရာ
ကောင်းချီးမင်္ဂလာစကား

နောက်ကျပြီဟု ဘယ်သူပြောမည်လဲ

လူအများအပြားကို နှိပ်စက်ခြောက်လှန့်တတ်သည့်
စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။

“သိပ်နောက်ကျသွားပြီ” ဆိုသောစကား။

အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှ ကျောင်းထွက်
လာခဲ့သူက အနိမ့်စားအလုပ်တွေ လုပ်နေရခြင်းအတွက်
စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သည်။ ခုနေ ကျောင်းပြန်တက်ပြီး
အတန်းပညာ ပြည့်စုံအောင် သင်လိုရရင် သိပ်ကောင်း
မည်ဟု တွေးသည်။ သို့သော်၊ “ခုတော့သိပ်နောက်ကျ
သွားပြီ” တဲ့၊ သူက ဆိုသည်။

ဇနီးသည်အပေါ် သစ္စာဖောက်ဖျက်ခဲ့မိသည့် ခင်
ပွန်းသည်ကလည်း သူ့အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို အဖတ်

၉၂ မေမြင့်

ဆည်ချင်သည်။ ပြန်သာယာအောင် ပြုပြင်ချင်သည်။ သို့သော် “သိပ်နောက်ကျသွားပြီ” ဟု သူက ဆိုနေသည်။

အရက်သောက်လွန်းသဖြင့် အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံရသူကလည်း အရက်စွဲရောဂါကို ကုစားကာ ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်စချင်သည်။ သို့သော် “နောက်ကျခဲ့ပြီ” ဟု မြင်နေသည်။

မိသားစုတွေ ဇနီး ခင်ပွန်းတွေကို ကြည့်လျှင် အချင်းချင်း ပဋိပက္ခ မဖြစ်ဖူးသူ အလွန်ပင်နည်းလှကြောင်း တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ကတောက်ကဆ ဖြစ်ပြီးစတွင် နှစ်ဖက်လုံး တင်းမာကာ ပြောရာပြောကြောင်း စကားဆိုလိုသော ဆန္ဒ မရှိတတ်ကြ။ အချိန်ကြာသည်အခါ၌မူ စိတ်တွေတော့ ပြေသွားသည်။ သို့သော် ဒေါသထွက်စဉ်က လွန်လွန်ကျွံကျွံ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့လုပ်ခဲ့မိသည်များအတွက် ဝန်ချတောင်းပန်ဖို့ ကျတော့ အချိန်တွေ သိပ်နောက်ကျသွားပြီဟု ခံစားမိတတ်ကြပြန်သည်။

သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေကို ကျွန်တော် အမြဲ ပြောသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အမှားကို ပြန်ပြောအောင် လုပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ နောက်ကျတယ်လို့ မရှိဘူး၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို အသစ်ပြန်စဖို့အတွက် နောက်ကျသွားပြီဆိုတာ မရှိဘူး” ဟူ၍။

များမကြာမီက ကျွန်တော် ဂီတပညာရှင်ကြီး ရှေးဘတ်ရှောအကြောင်း ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖတ်ရ၏။ ရှေးမှာအတ္တလန်တာဆင်ဖိုနီ အော်ခက်စကြာအဖွဲ့တွင် ဂီတဒါရိုက်တာနှင့် တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေရာမှ အငြိမ်းစားယူတော့မည် ဖြစ်၏။

ရှေးနှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ဟိုး လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာ၊ နယူးယောက်မြို့တော်ရှိ မာဘယ်ကော်လီဂျီယံတီဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် သင်းအုပ်ဆရာ အဖြစ် ကျွန်တော် ဝင်ရောက်စအချိန်က ရှေးကျွန်တော့်ထံရောက်ရှိလာကာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် တေးသီချင်း သီဆိုမည့် လူငယ်အဖွဲ့တစ်ခု ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိသင့်ကြောင်း၊ သည်အဖွဲ့မျိုးတစ်ခုသူ ဦးဆောင်နေကြောင်းနှင့် ကျောင်းအတွက် စီစဉ်ပေးနိုင်ကြောင်းများ ပြောဆိုသည်။

သူ့စိတ်ကူးကို ကျွန်တော် သဘောကျသွားသည်။ သည်အစီအစဉ်က ကျောင်းအသင်းဝင် လူငယ်များအတွက် နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်စေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မြင်လိုက်သည်။ သို့နှင့် သူ့အား သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ်ရန် တိုက်တွန်းဖြစ်ခဲ့သည်။ အဆိုအဖွဲ့မှ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ တေးသီချင်းသီဆိုရာ၌ အလွန်ပင် ထက်ထက်သန်သန်

ကြီးကြီးကြွကြွရှိကြရာ သူတို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဝတ် ပြုမှုမှာ ပို၍ပြည့်ဝစုံလင်လာသည်ဟု ကျွန်တော်တွေ့မိခဲ့သည်။

သို့သော် အချို့သော အသင်းသူ အသင်းသားများက သည်အစီအစဉ်ကို သဘောမကျခဲ့။ ပို၍ဆိုသည်က သဘောမကျသူများထဲတွင် သက်ကြီးဝါကြီး ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးပါနေခြင်းပင်။ သူတို့က အစဉ်အလာ အစွဲအလမ်း ပြင်းထန်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ တေးဂီတအဖွဲ့၏ သီဆိုမှုများသည် မာဘယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက အစဉ်အဆက် လက်ခံကျင့်သုံးခဲ့သည့် လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များနှင့် များစွာ ခြားနားနေသည်ဟု ၎င်းတို့က ယူဆကြသည်။ ထို့နောက် သည်အစီအစဉ်သစ်ကို သူတို့မလိုလား မနှစ်မြို့သည့်အကြောင်း ကျွန်တော်သိမြင်အောင် အထင်အရှား ပြသကြသည်။ သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ အကျိုးအကြောင်း မလျော်ကန်မှန်း သိလျက်နှင့်ပင် ရှေ့အား ဝမ်းနည်းကြောင်း တောင်းပန်ကာ သူ ကမကထပြုနေသည့် အစီအစဉ်ကို ရပ်နားရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရတော့သည်။

သူ အတော်ကြီး စိတ်ပျက်သွားသည်။ သို့သော် အခြေအနေကို သဘောပေါက်ကြောင်းတော့ သူ ပြောသွားခဲ့သည်။

သည်အဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်တော်စိတ်ကို အမြဲ နှောင့်ယှက်ခြောက်လှန့်၍ နေခဲ့သည်။ ကိုယ် ယုံကြည်သည့် အရာကို ဖြစ်အောင် လုပ်ရသည့် သတ္တိ ကျွန်တော်မှာ မရှိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။

ယခုဆိုလျှင် သည်ကိစ္စဖြစ်ပွားခဲ့တာ ရာစုနှစ်တစ်ဝက်နီးပါး ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သည်ကာလ တစ်လျှောက်လုံးပင် ရှော့နှင့် ကျွန်တော် တွေ့ဆုံပြောဆိုမိခြင်း လုံးဝ မရှိခဲ့။

သို့သော် သူ့အကြောင်း ဆောင်းပါးကို ဖတ်နေခိုက် ကျွန်တော်ခေါင်းထဲရှိ မှန်မှားသိစိတ်က တစ်ခုသတိဖော်ပေးလာသည်။ ရှော့နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်ဘက်က အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်မိခဲ့ဖူးသည်။ သည်အမှားကို ယနေ့ထိ အမှန် ပြန်မပြင်ရသေး ဟူ၍။

သို့နှင့် အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ရောဘတ်ရှော့ထံ စာတစ်စောင် ကျွန်တော်ရေးသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ဘက်က မှားယွင်းခဲ့သည့် အကြောင်း၊ ယင်းအတွက် တောင်းပန်ကြောင်း ရေးသားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ဂီတပညာရှင်ကြီးထံမှ စာတစ်စောင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။ ‘သဘောထားကြီးသော ယဉ်ကျေးပျူငှာ၍ ရင်းနှီးပွင့်လင်းမှုလည်း ရှိသော’ ထိုပေးစာကို ဖတ်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်အား ကျေးဇူး

၉၆ မေမြင့်

တင်ကြောင်းနှင့် ထိုစဉ်က ဖြစ်ရပ်တွင် ကျွန်တော်ဘက်ကသာမဟုတ် သူ့ဘက်ကလည်း ထပ်တူထပ်မျှ မှားယွင်းမှု ရှိခဲ့ကြောင်း သူ့စာ၌ ဖော်ပြခဲ့သည်။

သည်စာ ဖတ်ရပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက် အားတက်သွားလိုက်ပုံမှာ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။ ဝန်ချတောင်းပန်စကားဟူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသော်လည်း နောက်ကျပြီဟူ၍ မရှိကြောင်း အထင်အရှားပြလိုက်သည့် သာဓကတစ်ခုပင်တည်း။

သင့်စိတ်ထဲတွင်ကော သည်လိုအတိတ်ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေ ပေကတ်ကျန်နေတာ မရှိပေဘူးလား။ သင့်မြတ်ရာ သင့်မြတ်ကြောင်း စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်သင့်တာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး မကျေလည်မှုတစ်ခု ကျေလည်အောင် ဖြေရှင်းလိုက်သင့်တာ၊ ကောင်းသောအမှုတစ်ခု ဆောင်ရွက်သင့်လျက် ပြီးစီးအောင် မဆောင်ရွက်ဖြစ်သေးတာ၊ စသဖြင့်။

အဲသည်ကိစ္စတွေသည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ ကြာကောင်းကြာခဲ့ပါမည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားပြီဟူ၍ကား မယူဆပါနှင့်။

အကြောင်းမူ သည်ကိစ္စမျိုးမှာ ဘယ်သောအခါမျှ နောက်ကျပြီဟူ၍ မရှိသောကြောင့်ပင်။

[မူရင်း။ ။ N.V.Peale ၏ Who Says It's Too Late?]

အက်စကီးမိုးထဲမှ သင်ခန်းစာ

လမ်းခရီးမှာ ကျွန်တော်တို့ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်မျှ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခရီးသွားနေသည့် အက်စကီးမိုး မိသားစုရယ်။

အအေးချိန်က သုညအောက် ငါးဆယ်မှာ ရောက်နေသည်။ သည်ကြားထဲ လေပြင်းက တိုက်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ သည်အက်စကီးမိုးတွေ လုပ်နေကိုင်နေပုံနှင့်...

ကျွန်တော့်အတွက် သည်ခရီးက အပင်ပန်းဆုံး ခရီး၊ စိတ်ပျက်စရာအကောင်းဆုံးခရီး ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ကံကြမ္မာက တမင်တကာပဲ ကျွန်တော့်ကို နှောင့်နှေးအောင် လုပ်နေသလား အောက်မေ့မိ

လာသည်။ သည်တစ်နေ့ ဆီးနှင်းမှန်တိုင်းကြောင့် အစ်ဂလူး ရေခဲအိမ်ထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရမည်။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော့်အဖော်လုပ်သည့် ဒေသခံပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘယ်လိုအူကြောင်ကြောင်စိတ်ကူးမှန်း မသိ၊ ရာသီဥတု သာသာယာယာရှိနေပါလျက် ရှေ့ခရီးမဆက်ဘဲ အစ်ဂလူး အသစ်တစ်လုံး ဆောက်ကာ စတည်းချဖို့ ပြင်ပြန်သည်။

“ဘုရင်ဝီလျံကုန်းမြေကိုရောက်ဖို့ နောက်ထပ်ဘယ်နှစ်ရက်သွားရဦးမှာလဲ” ဆိုသော အမေးကို သူတို့မိသားစု၏ အကြီးအကဲပုဂ္ဂိုလ်အား ကျွန်တော်မေးတာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပြီ။

သူက ဘယ်တော့မှ တည့်တည့်မဖြေ။ သည်အက်စကီးမိုးတွေက မေးတာမြန်းတာကိုပင် မကြိုက်။ ရိုင်းသည်ဟု သဘောထားသည်။ လူဖြူတွေမို့ ဒီလိုမေးမြန်းကြတာပဲဟု သူတို့မြင်သည်။ ပြီး သူတို့အက်စကီးမိုးတွေက တိတိကျကျတာဝန်ခံပြီး ပြောရမှာမျိုးကိုလုံးဝမလိုလား။ မနက်ဖြန် ရာသီဥတု ဘယ်လိုရှိမလဲ သင်က မေးမည်။ အက်စကီးမိုးတွေ သိတန်သလောက် သိကြသည်ပဲ။ သို့သော် “ကျွန်တော်မသိပါဘူးဗျာ” ဟူ၍ပဲ ယဉ်ကျေးစွာဆိုမည်။ ပြီးတော့ သူ့ခွေးတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသလို ဘာလိုလုပ်နေမည်။ အဓိပ္ပာယ်က “ဖြေလို့ ဘာအကျိုး

ထူးမလဲဗျာ၊ မှန်ရင်လဲ ‘မှန်သားပဲ’ ပေါ့၊ ဒီအပြင် ဘာရှိမလဲ၊ မမှန်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်ပဲ အရူးဖြစ်မယ်” ဟု ပြောချင်သည့် သဘော။

အဲသည်နေ့က ကျွန်တော်တို့ တစ်မနက်လုံး တစ်နေ့လယ်လုံး ခရီးနှင်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လုံးဝ အေးခဲနေသည့်ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းသွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ခွေးတွေကို စွပ်ဖားလှည်းမှာ တွဲချည်ထားသည့် ကြိုးများ ရှုပ်သွားသဖြင့် ပြန်ဖြည့်ပေးရသော အချိန်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးတံ မီးညှိချိန်မှအပ ရပ်နားခြင်း မရှိခဲ့။

ကုန်းမြေကို ကျွန်တော်တို့ လှမ်းမြင်နေရပြီ။ သည်နေ့ပင် ရောက်ချင် ရောက်သွားနိုင်သည့် အနေအထား။ သို့သော် အဲသည်လို မျှော်လင့်ချက်ရှိနေရာမှ ရုတ်တရက် လေပြင်းထလာသည်။ ဆီးနှင်းတွေ ဝေ့လာပြီးနောက် ကုန်းမြေက တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးကာ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ပျောက်ဆုံးသွားပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်နားကြရပြန်သည်။ အက်စကီးမိုးကြီး အူဒလပ်ကတော့ ပူပင်ကြောင့်ကြသည့် လက္ခဏာမပြ။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းဟု ခံယူပုံရသည့် အက်စကီးမိုး သဘာဝအတိုင်း တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အမူအရာနှင့်ပင် သူ့ဇနီးရယ် သမီးငယ်လေးရယ်ကို

စကားပြောနေသည်။ ကျွန်တော့်ဇာတိ ပြင်သစ်ပြည်က လယ်သမားတွေ လယ်ထွန်ရင်း မိုးသက်မှန်တိုင်းကျလာ သည့်အခါ ချက်ချင်းအလုပ်ရပ်နားကာ ထွန်တုံးထွန်တံ တွေပဲ ပြန်လည်စစ်ဆေးနေတတ်သည့် ပုံစံမျိုး။ လုံးဝ အေးတိအေးစက်။

ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ပျက်မှုကို မျှသိပ်မထားနိုင် တော့။ “ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဘုရင်ဝီလျံကုန်းမြေကို ကျွန် တော်တို့ ဘယ်တော့ရောက်ကြမလဲဗျာ” အဘိုးကြီးကို မေးမိပြန်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ သူလည်း စိတ်မရည်တော့ ဘူးထင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် သူလည်း တကယ်ပဲ မြန်မြန် ရောက်စေချင်နေတာဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်အတိအကျ တော့ မပြောနိုင်။ သူက မိန်းမဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှတော့ မပြော။ သို့သော် အပြန်အလှန်နားလည်လိုက်ကြပုံတော့ ရသည်။

သူ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာသည်။ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို မော်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် သူတို့လူမျိုးတွေ တစ်ဖက်လူကို စိုးရွံ့မှုရှိချိန် သတိထားဆက်ဆံနေသည့် အချိန်မျိုးတွင် ပြောတတ်သည့် ဝေလည်ကြောင်ပတ် ပေါ့တိပေါ့ဆ လေသံဖြင့် စကားပြောသည်။

“ခွေးတွေက ခင်ဗျားသွားစေချင်သလောက် ကောင်းကောင်းသွားမပေးကြလို့လား။”

သည်နောက်တော့အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ခွေးတွေက စွပ်ဖားလှည်း ရပ်လိုက်သည့်အခါ ကြည့်နေ ကျပုံစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်နေကြသည်။ မိန်းမနှင့်ကလေးတွေက ကိုယ့်ဘာသာ အလုပ်များချင် ယောင်ဆောင်နေသည်။ သို့သော် တကယ်စင်စစ်သူတို့ အားလုံး ကျွန်တော့်ကို အာရုံစူးစိုက်နေကြကြောင်း ကျွန် တော် သိသည်။ အခိုက်အတန့်အဖို့ အရာအားလုံးပင် လုံးဝ ရပ်တန့်ငြိမ်သက်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ အက် စကီးမိုးတွေ အကျပ်ရိုက်သည့်အခါမျိုးမှာ တစ်ဖက်လူကို အဲသလို ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်အောင် ဖန်တီးတတ်လေ့ ရှိ သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက ပို၍ လေးလံဖိစီးအောင် သူတို့ လုပ်တတ်ကြသည်။

အဲသည်လောက်တင်ပဲလား။ မဟုတ်ပါ။ အဲသည် လောက်နှင့်မပြီးပါ။ ယခုကိစ္စက အတော်လေးလွန်သွား ခဲ့ပြီ။

အဘိုးကြီးက ထပ်၍ဆိုသည်။

“စွပ်ဖားလှည်းက မကောင်းလို့လား၊ ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံးပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှာ ဆီးနှင်းတွေ ကျနေတာ ခင်ဗျား မကြိုက်လို့လား။”

သူက အတော်ပင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရသည့် မျက်လုံးမျိုးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ ကျောက်ခေတ်လူသား၏ရိုးစင်းမှုနှင့် အရှေ့တိုင်းသား၏ ဉာဏ်အမြင် ပေါင်းစပ်ထားသည့် အကြည့်မျိုး။

သူ ကျွန်တော့်ကို နားလည်နိုင်ဖို့ ကြို စာ နေလေသည်လား။

ရုတ်တရက်၊ အဘိုးကြီး မျက်လုံးတွေက ပြောနေသော စကားကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်သွားသည်။

“မောင်ရင် ဘာအတွက် ဒါလောက်အလျင်လိုနေရတာလဲ၊ မောင်ရင်ကြည့်ရတာ အမြဲသွားမယ်သွားမယ်နဲ့၊ ဘယ်တွေကိုများ သွားချင်နေရတာလဲ၊ ဒါလောက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ လက်ရှိပတ်ဝန်းကျင်ကို လျစ်လျူရှုပြီး အနာဂတ်အတွက် ဘာကြောင့် ပျာယာခတ်နေရတာလဲ” ဟူ၍ သူပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အဲသည်နေ့က ကျွန်တော်အား တစ်သက်မမေ့စရာ သင်ခန်းစာတစ်ခု အက်စကီးမိုးကြီး ပေးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်ကိစ္စကိုပဲ အသည်းအသန်ဖြစ်နေသဖြင့် ယနေ့၏ တန်ဖိုးကို ကျွန်တော် မေ့လျော့ခဲ့သည်။ အဘိုးကြီးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်နားတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်

ပြောကြားခဲ့ဖူးသည့်စကားတစ်ခွန်းကို ကြားယောင်လာသည်။

“အတိတ်ကို တွေးတောခြင်းကြောင့် စိတ်ညစ်ညူးမှုသာ ခံစားရလိမ့်မည်၊ အနာဂတ်ကို တွေးတောခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်သောကများသာ ပွားများရလိမ့်မည်” တဲ့။ မှန်သည်။ ပစ္စုပ္ပန်သည်သာ အဓိက။ တကယ်တန်ဖိုးရှိသည့် အစစ်အမှန်ဘဝ။

ကမ္ဘာလောက ဆိုသည်က မိမိစိတ်မှ ပုံဖော်သည့် အတိုင်း ဖြစ်တတ်သော သဘောရှိသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အာတိတ်ဒေသသည် စိတ်ပျက်စိတ်ညစ်စရာ ပင်ပန်းဆင်းရဲသော နေရာ။ သို့သော် အက်စကီးမိုးတို့ အတွက်မူ အာတိတ်သည် သူတို့စိုးစံရာ အင်ပိုင်ယာ။ သူတို့သည် ဤဒေသ၏ အရှင်သခင် ဘုရင်များ။ ကျွန်တော့်အတွက် ဆီးနှင်းပြင်သည် အနှောင့်အယှက်။ သို့သော် သူတို့အတွက်ကတော့ ဘုရားပေးသည့် ကောင်းချီးမင်္ဂလာ။ သဘာဝပေးသည့် အမွန်မြတ်ဆုံးလက်ဆောင်။

ဘဝ၏ ထောင်ပေါင်းများစွာသော မျက်နှာစာများထဲမှ ကျွန်တော်တို့နှစ်သက်ရာကို ရွေးယူနိုင်ကြပါသည်။ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းမှုကိုလည်း ယူနိုင်သည်။ မျှော်လင့်ချက်နှင့် တက်ကြွမှုများကို ရွေးချယ်ကလည်း ယူနိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဘဝခရီးလမ်းမကြီးကို တရကြမ်း ဖြတ်သန်း တတ်ကြသည်။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် အလှအပများကို ရှုကြည့်ခံစားရန် သတိမရကြ။

“စည်းစိမ်ချမ်းသာဟူသည် အချိန်ပိုရှိမှသာ ခံစားနိုင်သော အရာမျိုး ဖြစ်၏” ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ရပ်နားချိန် စဉ်းစားချိန်လေး မရှိဘဲ ချမ်းသာသုခကို ခံစားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အက်စကီးမိုးကတော့ သူ စိတ်ချမ်းသာသလို ရပ်နားခြင်း ပြုတတ်သူမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နည်းတူ သူတို့မှာလည်း မနက်ဖြန်သည် အရေးကြီးသည်ပဲ။ ငတ်သွားနိုင် သေသွားနိုင်သည့် အန္တရာယ် သူတို့မှာလည်း အမြဲရှိသည်ပဲ။ သို့သော် လာပါစေ။ လာသည့်သေခြင်း တရားသည် သူတို့အား ပစ္စုပ္ပန်၌ ပျော်ရွှင်စွာပင် တွေ့ရလိမ့်မည်။ သေမင်းခေါ်ရာနောက် လိုက်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း နောင်နေ့ဗျာပါ မရှိ၊ သူတို့လိုက်ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။

အာတိတ်ခရီး တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော့်နှလုံးသား ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးမားခဲ့ပါကလား ဟူသည်ကို ကျွန်တော် ပြန်လှန်သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ မနက်ဖြန်

ဟူသည် မရှိသည့်အလား ပစ္စုပ္ပန်တိုင်းကို အပြည့်ဝဆုံး ခံစားနေထိုင်သွားသင့်သည်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့ပြီ။ မည်သည့်အနာဂတ်ကိစ္စမျိုးသည်လည်း ကျွန်တော် လက်ငင်းအခြေအနေကို မပြောင်းလဲစေနိုင်တော့။

မျက်လုံးများဖြင့် ပြောလိုက်သော အူဒလပ်၏ စကားမှ ကျွန်တော် သင်ခန်းစာကောင်းကောင်း ရခဲ့ပြီ။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ ကျွန်တော့်ခရီးစဉ် အဆုံး ဖြစ်သည့် ဗန်ကူဗာမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သည်။ တစ်ချက်လေးမျှ မဆိုင်းဘဲ ဟိုတယ်ဆီသို့ ကျွန်တော်အလျင်စလို တန်းပြေးမိသည်။ သည်နောက်မှ ရုတ်တရက် သတိရကာ လမ်းခုလတ်မှာ ကျွန်တော် တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ ပတ်ပတ်လည်မှ ဟွန်းတွေ ဝိုင်းတီးကြသည်။ သို့သော် သည်အသံတွေကို ကျွန်တော် မကြား။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ကျွန်တော့်ရှေ့လမ်းလယ်ကောင်၌ အက်စကီးမိုးကြီး အူဒလပ် ရပ်ကာ ကျွန်တော့်အား အသိပညာရှိသော ရှေးဆန်သော စူးစမ်းသော စိတ်မသက်သာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လျက် 'ခွေးတွေက မကောင်းကြဘူးလား၊ ဆီးနှင်းတွေဟာကော သဘာဝက ပေးတဲ့ လက်ဆောင်မွန် မဟုတ်ဘူးလား' ဟူ၍ မေးမြန်းနေသယောင် ခံစားနေမိသည်။

၁၀၆ ဖေမြင့်

နောက်တော့ ကျွန်တော်ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်
မောမိသည်။ “တို့မှတကယ့်ပုထုဇနောဥမ္မတ္တကောအစစ်
တွေပဲ”ဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

ယနေ့တိုင် သည်အတွေး ကျွန်တော့်ထံမှာ စွဲမြဲနေ
ဆဲပင်။

[မူရင်း။ ။ Gontran de Poncins ၏

A Lesson from an Eskimo]

ဝေဒနာက တစ်ဒင်္ဂါ၊ အနုပညာက ထာဝရ

ပန်းချီပန်းပုကျော် ဟင်နရီမာတီး(စ)ရော၊ အင်
ပရက်ရှင်းနစ် ပန်းချီဆရာကြီး ဩဂတ်(စ) ရေးနွားပါ
ပြင်သစ်လူမျိုး သမိုင်းဝင်ထင်ရှား အနုပညာရှင်ကြီးများ
ဖြစ်ကြပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလည်း အလွန်ရင်းနှီးခင်မင်
ကြသည်။ ရေးနွားက မာတီး(စ)ထက် အသက် ၂၈ နှစ်
ကြီးသော်လည်း သူငယ်ချင်း အရင်းအချာလိုပဲ သဘော
ထားသည်။ ရေးနွားက အဆစ်ရောင်ရောဂါကြောင့် မသွား
နိုင် မလာနိုင် ဖြစ်ကာ သူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံး ဆယ်စု
နှစ် တစ်ခုလုံးလောက် အိမ်မှာချည်း နေရသည့်အခါ မာ
တီး(စ)က နေ့စဉ် သူ့ထံသွားရောက်လည်ပတ်သည်။

၁၀၈ ဖေမြင့်

ရေခွားမှာ ရောဂါကြောင့် မစွမ်းမသန်သလိုဖြစ်နေသည့်ကြားကပင် ပန်းချီကိုကား ရပ်နားမထားနိုင်။ ရေးနိုင်သမျှ ကြိုးစားအားခဲ၍ ရေးသည်။ တစ်နေ့ ပန်းချီခန်းထဲမှာ ရေခွားဝေဒနာတွေ ကျိတ်မှိတ်ခံစားကာ စုတ်တစ်ချက်ချင်း ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ ရေးခြယ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး မာတီး(စ) ပြောလိုက်မိသည်။

“ဩဂတ်(စ)ရာ၊ ဘာလို့များ ဒါလောက်အထိ ဒုက္ခဆင်းရဲခံပြီး ဆွဲနေရတာလဲဗျာ”

ရေခွား ပြန်ပြောသည့်စကားက ရိုးရိုးစင်းစင်း အလွန်ရှင်းသည်။

“ဝေဒနာက အချိန်တန် ပျောက်သွားမှာပဲ၊ အနုပညာက ကျန်ခဲ့မှာ”တဲ့။

သည်အယူအဆကို လက်ကိုင်ထားကာ ကွယ်လွန်ခါနီး နေ့ရက်များတိုင်အောင် ပန်းချီပိတ်ကားထက်မှာ ဆေးစက် တင်ခဲ့သည်။ လက်ဆစ်တွေ ရောင်ရမ်း ကျွေးကောက်ကာ စုတ်တံမကိုင်နိုင်သည့်အခါ စုတ်ကို လက်မှာ ချည်၍ ရေးသည်။ သူ၏ အထင်ရှားဆုံးလက်ရာတစ်ခု ဖြစ်သည့် (The Brothers) ပန်းချီကားတွဲ (series) ကို မကွယ်လွန်မီ နှစ်နှစ်အလို၌ ရေခွား ရေးဆွဲပြီးစီးခဲ့သည်။ သည်အချိန်၌မူ အဆစ်ရောင်ရောဂါကြောင့် သူ ဒုက္ခိတ

နှလုံးသား အာဟာရ (၂) ၁၀၉

တစ်ပိုင်းဘဝ ရောက်နေသည်မှာ ၁၄ နှစ်မျှပင် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

[မူရင်း။ ။ The Best of Bits & Pieces မှ
The Beauty Remains; the Pain Passes]

တံတားဆောက်သူများ

နယူးယောက်မြို့၊ မန်ဟတ္တန်နှင့် ဘရွတ်ကလင်း
မြို့နယ် နှစ်ခုကြားရှိ မြစ်ကို ဖြတ်ထိုးထားသော ဘရွတ်
ကလင်း ကြိုးတံတားကြီးကား အံ့ချီးဖွယ် အင်ဂျင်နီယာ
လက်ရာထူးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တံတားကြီးကို သည်နည်း သည်ပုံစံဖြင့် ဆောက်
လုပ်ရန် စတင်စိတ်ကူးရသူက အင်ဂျင်နီယာ ဂျွန်ရိုး
ဘလင်း ဖြစ်သည်။ ၁၈၆၉ ခုနှစ်လောက်တွင် သူက
သည်အစီအစဉ်ကို တင်ပြသည့်အခါ အခြားအခြားသော
တံတားပါရဂူများစွာက လုံးဝလက်မခံ၊ မဖြစ်နိုင်ဟု ငြင်း
ဆန်ပယ်ချခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သားဖြစ်သူ ဝါရှင်တန်
ရိုးဘလင်းကိုကား သဘောပေါက်အောင် သူရှင်းလင်း

ပြောဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ ဝါရှင်တန်ကလည်း အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်စ လူငယ်တစ်ဦးပင်။

ထိုနောက်၌၊ သူတို့သားအဖ တံတားကြီး ပြီးစီး အောင် တည်ဆောက်နိုင်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ရန် လုပ်ငန်းများ၊ နည်းလမ်းအကြံအစည်များ၊ ကျော်လွှားရ မည့် အတားအဆီး အခက်အခဲများအကြောင်း အသေး စိတ် စဉ်းစားကာ အဖြေရှာကြသည်။

သူတို့ဘာသာ သေချာပြီးသည့်နောက်၌ တံတား တည်ဆောက်ရေး အတွက် ငွေကြေးစိုက်ထုတ် ရင်းနှီး မြှုပ်နှံကြရန် ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများအား ဆွေးနွေး စည်းရုံးသည်။ ငွေကြေးကိစ္စ အောင်မြင်သည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် သားအဖနှစ်ယောက် အကြီးအကျယ် တက်ကြွ ကာ၊ တည်ဆောက်ရေးလုပ်သားတွေ ငှားပြီး၊ သူတို့၏ အိမ်မက်တံတားကြီးကို အမြန်ဆုံး အကောင်အထည် ဖော်ရန် စိုင်းပြင်းကြသည်။

သို့သော်၊ တံတားစီမံကိန်း စ၍ လ အနည်းငယ် အကြာ၌ ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ခု ကြုံလေသည်။ လုပ်ငန်းခွင် ၌ ထိခိုက်မှုတစ်ခုဖြစ်ပြီး ဖခင် ဂျွန်ဘရီးလင်း ကွယ်လွန် သွားသည်။ သားဖြစ်သူ ဝါရှင်တန်မှာလည်း ဦးခေါင်းပိုင်း ၌ ပြင်းထန်စွာဒဏ်ရာရသဖြင့် လမ်းမလျှောက်နိုင် စကား မပြောနိုင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးနှင့်အတူ တံတား

စီမံကိန်းလည်း ရေစုန်မျောလေပြီဟု အားလုံးမှတ်ယူ လိုက်ကြသည်။ သည်တံတားပုံစံသစ်အကြောင်း တကယ် တိတိကျကျ သိရှိနားလည်သူမှာ ရိုးဘလင်း သားအဖသာ ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူတို့မပါဘဲ ဆက်လက်တည်ဆောက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် လက်တွေ့က အများအထင်နှင့် ကွာခြား ခဲ့သည်။

ဝါရှင်တန်ရိုးဘလင်းသည် စကားမပြောနိုင်၊ ကိုယ် လက် အင်္ဂါတွေ မလှုပ်ရှားနိုင်သော်လည်း သူ့ဦးနှောက် က နဂိုမူလအတိုင်း ထက်မြက်ကြည်လင်၍ နေခဲ့သည်။ တစ်နေ့၊ ဆေးရုံခုတင်မှာ သူလှဲနေစဉ် လူအများနှင့် ဆက် သွယ်ရန် နည်းလမ်းအကြံဉာဏ်တစ်ခု သူ့ခေါင်းထဲ လှစ် ခနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး သေသလိုဖြစ်နေသော်လည်း သူ့မှာ လှုပ်ရှားနိုင်တာတစ်ခုတော့ ရှိသေးသည်။ လက်ကလေး တစ်ချောင်း။

သည်လက်ချောင်းလေးဖြင့် သူ့ဇနီးသည်၏ လက် မောင်းကို တိုကာ ကြိုးနန်းရိုက်သလို သင်္ကေတတစ်ခု ဖြင့် ဆက်သွယ်ရန် ကြိုးစားသည်။ ဆက်သွယ်၍ ချီဆို သည့်အခါ ဇနီးသည်မှတစ်ဆင့် တံတားလုပ်ငန်းခွင်မှ

၁၁၄ ဖေမြင့်

အင်ဂျင်နီယာများထံ မိမိပြောလိုသမျှကို ဆက်သွယ်ပြောကြားတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဝါရှင်တန် ရိုးဘလင်းသည် လှပ ခမ်းနားသည့် ဘရွတ်ကလင်းတံတားကြီး ပြီးစီးသည်အထိ လက်တစ်ချောင်းတည်းဖြင့် အချက်ပြဆက်သွယ် ညွှန်ကြားသော အလုပ်ကို ၁၃ နှစ်တိုင်တိုင် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်သွားခဲ့သည်။ ၁၈၈၃ ခုနှစ်တွင် တံတားကြီးကို စတင်ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ရာ ထိုစဉ်က ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရှည်လျားဆုံးနှင့် အကြီးမား အထည်ဝါဆုံး ကြိုးတံတားအဖြစ် မှတ်တမ်းတင် ခံရပြီး 'အဋ္ဌမမြောက် ကမ္ဘာ့အံ့ချီးဖွယ်ရာ' ဟု ရှိပင် ဂုဏ်ပြုပြောဆိုခဲ့ကြပေသည်။

[မူရင်း။ ။ A Fresh Packet of Sower's Seeds မှ
The Miracle Bridge]

ဖေဖေရဲ့အစဉ်အလာ

၁၉၆၅ ခုနှစ် နွေကာလ အမေဆုံးခဲ့သည့်နေ့ကို တော့ကျွန်မဘယ်သောအခါမျှ မေ့ပျောက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလှသည့် အဲသည်အချိန်ရာသီမှာ ဘာရယ်လို့ မပြောနိုင်သည့် ရောဂါတစ်ခုဖြင့် အမေဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ သည်တုန်းက အမေအသက် ၃၆ နှစ်။

အဲသည်နေ့ညနေမှာပဲ ရဲအရာရှိတစ်ယောက် အိမ်ရောက်လာပြီး အမေ နှလုံးသွေးလွှတ်ကြောမကြီးထဲမှ အဆို့ရှင်နှင့် မျက်လုံးများက မျက်ကြည်လွှာတစ်စုံကို ဆေးရုံက သင့်တော်သလို အသုံးပြုနိုင်ရန် အဖေ့ငှား ခွင့်ပြုချက် တောင်းခံသည်။

ကျွန်မ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ကာ မင်သက်
မိသလိုဖြစ်သွားသည်။ ဆရာဝန်တွေက အမေ့ခန္ဓာကိုယ်
ကို ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်ကာ သူတစ်ပါးတွေဆီကို ဖြန့်
ဝေပေးချင်သတဲ့လား။ သည်လိုတွေးကာ ကျွန်မမျက်
ရည်တွေနှင့် အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားမိသည်။ ကျွန်မအချစ်ရ
ဆုံး သူတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖဲ့ရွဲ့ယူငင်ချင်သူ
တွေ ဘာကြောင့် ရှိနေရသလဲဆိုတာ အသက် ၁၄ နှစ်ပဲ
ရှိသေးသည့် ကျွန်မလုံးဝနားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။ သည်အထဲ
မှာ ပို၍ဆိုသည်က အဖေက “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဆိုလိုက်ခြင်း
ပင်။

“ဖေဖေ၊ မေမေ့ကို အဲဒီလို ပေးမပစ်လိုက်ပါနဲ့။”
ကျွန်မသံကုန်အော်၍ ပြောလိုက်မိသည်။ “မေမေ၊ လူ့ပြည်
ရောက်လာတုန်းက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရောက်လာတာ၊ ပြန်
သွားတော့လဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သွားပါစေ”

“လင်ဒါ၊ သမီး” ဖေဖေက ကျွန်မပခုံးကို ဖက်ကာ
ကြင်နာစွာ ရှင်းပြသည်။ “ကိုယ့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်
အပိုင်းဆိုတာ လူတစ်ယောက် ပေးကမ်းလှူဒါန်းနိုင်တဲ့
အမြင့်မားဆုံး ပစ္စည်းပဲ။ ကိုယ်သေပြီးတဲ့နောက်မှာ ကိုယ်
ကြောင့် တခြားလူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ ထူးခြား
ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုယ်
သေဆုံးရတာ အချည်းနှီးအကျိုးမဲ့ဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့အချက်

ကို ဖေဖေနဲ့ သမီးမေမေ ဟိုးအရင်ကတည်းက လက်ခံ
ထားခဲ့ကြတယ်”

သည့်နောက် အဖေက သူတို့နှစ်ဦးလုံး ကိုယ်အင်္ဂါ
အစိတ်အပိုင်းများ လှူဒါန်းကြရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပုံ အ
ကြောင်းကို ဆက်၍ပြောပြသည်။

အဲသည်နေ့ အဖေ သင်ကြားပို့ချခဲ့သည်များက
ကျွန်မဘဝမှာ အရေးပါဆုံး သင်ခန်းစာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့
သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့သည်။ ကျွန်မအိမ်ထောင်
ကျသည်။ မိသားစုတစ်ခုနှင့် ဖြစ်လာသည်။ အဲသည်
နောက် ၁၉၈၀ ခုနှစ်မှာ အဖေ အဆုတ်ရောဂါ ပြင်းပြင်း
ထန်ထန်ဖြစ်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့နှင့် အတူနေရန် ပြောင်း
ရွှေ့လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ခြောက်နှစ်တာ ကာလအ
တွင်း အဖေနှင့် ကျွန်မဘဝအကြောင်း သေခြင်းတရားအ
ကြောင်းတွေ နာရီပေါင်းများစွာ ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

အဖေက သူကွယ်လွန်လျှင် သူ့မှာကောင်းကောင်း
မွန်မွန် ကျန်ရှိသည့်အရာမှန်သမျှကို လှူဒါန်းလိုကြောင်း၊
အထူးသဖြင့် ပေးကမ်းချင်သည်က မျက်လုံးများ ဖြူ
ကြောင်း၊ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ထက်ထက်သန်သန်ပင် ပြောလေ
ရှိသည်။

“အမြင်အာရုံဆိုတာ လူတစ်ယောက်က တခြား

၁၁၈ မေမြင့်

လူတစ်ယောက်ကို ပေးနိုင်တဲ့ အကြီးကျယ် အမွန်မြတ် ဆုံးလက်ဆောင်ပဲသမီးရဲ့” ဟုဆိုကာ၊ အကယ်၍ မျက်စိ နှစ်ကွင်း အလင်းမရရှာသော ကလေးငယ်တစ်ဦးအား အမြင်အာရုံခံစားခွင့်ရအောင် ကူညီပေးနိုင်မည်၊ အဲသည် အမြင်အာရုံဖြင့် သည်ကလေးက ကျွန်မသမီးလေး ဝင်ဒီ လို လှပတဲ့ မြင်းရုပ်ပုံ ပန်းချီကားတွေ ရေးဆွဲနိုင်မည် ဆို ပါက မည်မျှဝမ်းသာကြည်နူးစရာ ကောင်းပါမည်နည်း စသဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သူပြောနေတတ်သည်။

“အဖေမျက်လုံးတွေကြောင့် သူ့ခမျာအဲဒီဟာတွေ လုပ်နိုင်နေတယ်ဆိုတာ သိနေရတဲ့ သမီးအနေနဲ့ ဘယ် လောက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစရာဖြစ်ရမလဲ သမီးစဉ်းစား ကြည့်” တဲ့။ အဖေက ဆိုတတ်သည်။

သမီး ဝင်ဒီအား သူ့အဘိုး၏ စကားတွေ ကျွန်မ ထပ်မံရှင်းလင်းပြောပြသည့်အခါ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစိတ် ဖြင့် သမီးမျက်ရည်တွေလည်ကာ အဘိုးအား ပြော၍ဖက် သည်။ အဲသည်တုန်းက သမီးအသက် ၁၄ နှစ်ပဲ ရှိသေး သည်။ အမေဆုံးသည့်အချိန်က ကျွန်မအသက်အရွယ် အတိုင်းပင်။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ် လှူဒါနမှုနှင့် ပတ်သက် သည့် ခံစားမှုနှင့် အမြင်များကတော့ လုံးဝခြားနားသွား ခဲ့ပါပြီ။

နှလုံးသား အာဟာရ (၂) ၁၁၉

၁၉၈၆ ဧပြီ ၁၁ ရက်နေ့မှာ အဖေဆုံးသည်။ အဖေ ဆန္ဒအတိုင်း အဖေမျက်လုံးအစုံကို ကျွန်မတို့ လှူဒါန်း သည်။

အဲသည်နောက် သုံးရက်အကြာမှာ ဝင်ဒီက ဆို သည်။

“မေမေ၊ ဘိုးဘိုးကြီးဆန္ဒအတိုင်း မေမေလုပ်ပေးခဲ့ တဲ့ ကိစ္စ သမီးဂုဏ်ယူတယ်”

“သမီးအတွက် တကယ်ပဲ ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်သလား သမီး”

“တကယ်ပေါ့ မေမေရဲ့၊ မေမေစဉ်းစားကြည့်လေ၊ မျက်စိမမြင်ဘဲ နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်ဆိုးလိုက်မလဲ၊ သမီးတော့ သမီးသေရင် ဘိုးဘိုးကြီးလိုပဲ သမီးမျက်လုံးတွေ လှူခဲ့ချင်တယ်”

အဲသည်အခိုက်မှာ ကျွန်မ တစ်ခု သိမြင်မိလိုက် သည်။ အဖေသည် မျက်လုံးတစ်စုံသာ ချန်ထားရစ်ခဲ့ သည်မဟုတ်။ သမီးမျက်လုံးများမှာ တောက်တောက် ပပ ကျန်မမြင်နေရသည့် ‘မြတ်သော အလှူဒါနအတွက် ဂုဏ်ယူတတ်သည့် စိတ်’ ကလေးကိုလည်း အမွေပေးခဲ့ သေးသည် ဟူသောအချက်ပင်။

သည်အတွေးဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးစွာ သမီး အား ကျွန်မသိုင်းဖက်ထားမိသည်။ သို့သော် နောက်

နှစ်ပတ်ခန့် အကြာမှာပင် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ လှူဒါန်းကြောင်း စာရွက်စာတမ်းတွေ နောက်ထပ်လက်မှတ်ရေးထိုးပေးရဦးမည်ဆိုသည်ကိုကား ထိုနေ့က ကျွန်မလုံးဝ သိမြင်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့။

အတိုင်းအဆ မရှိ ကျွန်မ ချစ်ရသော၊ ပန်းချီအနုပညာဘက်မှာ ပါရမီပါသော ကျွန်မ သမီးလေး ဝင်ဒီကားလမ်းဘေးတစ်လျှောက် မြင်းစီးအလာ ထရပ်ကားတစ်စီး ဝင်တိုက်ကာ ရုတ်တရက် ဆုံးပါးရှာခဲ့သည်။ လှူဒါန်းကြောင်း စာရွက်စာတမ်းများ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးနေသည့်အချိန် သမီးစကားသံလေးတွေ ကျွန်မနားထဲမှာ ထပ်တလဲလဲ ကြားယောင်နေမိသည်။ “မေမေ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မျက်စိမမြင်ဘဲ နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်ဆိုးလိုက်မလဲ...”

ဝင်ဒီကွယ်လွန်ပြီး ရက်သတ္တသုံးပတ်ခန့်အကြာတွင် အော်ရီဂွန် လိုင်းယင်း (စ) မျက်စိဘဏ်မှ စာတစ်စောင် ကျွန်မတို့ ရသည်။

မစ္စတာနှင့် မစ္စစ်ရေးဗား (စ) ခင်ဗျား

မျက်ကြည်လွှာ အစားထိုး လဲလှယ်မှုသမ္မုများ အောင်မြင်၍ လူနှစ်ဦး စက္ခုအလင်း ရရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း လူကြီးမင်းများထံ အသိပေးအကြောင်းကြား

အပ်ပါသည်။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးသည် ဘဝကိုမြတ်နိုး၍ လောကအလှအပများကို သူတစ်ပါးထံ မျှဝေလိုစိတ်ပြည့်ဝသော လူကြီးမင်းတို့ သမီးလေးအား အမှတ်ရစေမည့် သက်ရှိထင်ရှား အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းများအဖြစ် တည်ရှိသွားကြမည်ဖြစ်ပါသည်။.....

စသဖြင့် စာ၌ ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

အကယ်၍သာ သည်တိုင်းပြည်တစ်နေရာတွင် မျက်ကြည်လွှာ အစားထိုး လဲလှယ်မှု ခံယူရရှိသူတစ်ဦးသည် နဂိုမူလက မရှိခဲ့သည့် မြင်းချစ်စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်ကာ ပန်းချီပုံကြမ်းတစ်ခု ထိုင်၍ရေးခြစ်နေမိမည်ဆိုက သူ့အတွက် အမြင်အာရုံကို လှူဒါန်းပေးခဲ့သောသူသည် ဘယ်သူပဲဟူ၍ ကျွန်မ သိရပါမည်။ ဒါတင်မက၊ ရွှေဝါရောင် ဆံပင်နှင့် ပြာလဲ့လဲ့မျက်လုံးပိုင်ရှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ပန်းချီကားတွေ ဆက်လက်ရေးဆွဲနေဆဲဟူ၍လည်း ကျွန်မမှတ်ယူလိုက်မိမည်ဖြစ်ပါသည်။

[မှရင်း။ ။ Linda Rivers ၏ A Family Legacy]

ထာဝရ အကောင်းမြင်သမား

ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာပေးသဖြင့် ကျွန်မတို့မှာ သားသုံးယောက်တိတိရရှိခဲ့သည်။ သူတို့ကသူတို့တစ်ဦးချင်းမှာ ပါလာသည့် ထူးခြားသောဗီဇသဘာဝကိုယ်စီဖြင့် ကျွန်မတို့အတွက် ဝမ်းသာကြည်နူးစရာလေးတွေ ဖန်တီးပေးခဲ့ကြသည်။

သည်သုံးယောက်ထဲမှ သားအလတ် ဘီလီကတော့ ထာဝရအကောင်းမြင်သမားလို့ ချစ်စနိုး ခေါ်ဝေါ်ခြင်းခံရသူ ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ အဲသည်လို အကောင်းမြင်စိတ်စွဲမြဲစွာ ရှိနေခြင်းအတွက် ကျွန်မတို့ မိဘတွေ ဂုဏ်ယူချင်ဂုဏ်ယူနိုင်ကြသည် မှန်သော်လည်း စင်စစ်သူ့အကောင်းမြင်စိတ်က သူ့မွေးရာပါ ပစ္စည်းတစ်ခုဟုပဲ ကျွန်မဆိုချင်သည်။

ဆိုပါစို့။ သူက အမြဲအိပ်ရာက စောစောထတတ်သည်။ အိပ်ရာက နိုးလျှင် ကျွန်မတို့အိပ်ရာထဲ လေးဘက်တွားပြီး ဝင်လာတတ်သည်။ ငြိမ်ငြိမ်နေနေ၊ အိပ်ရေးမဝသေးရင် ဆက်အိပ်ဟု ပြောထားလျှင် သူ ပက်လက်ကလေး လှန်ကာ ငြိမ်နေမည်။ ပြီးလျှင် သူ့အသံစူးစူးလေးနှင့် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသည့်ဟန် စကားတွေ အော်ကျယ်အော်ကျယ် လျှောက်ပြောနေမည်။ “ဒီနေ့ မနက်ကတော့ သိပ်လှမှာ သေချာတယ်၊ ငှက်ကလေးတွေ သီချင်းဆိုနေသံ ကြားရတယ်” စသဖြင့်။

“သားရေ၊ သူများတွေအိပ်နေတယ်၊ စကားလျှောက်ပြောမနေနဲ့” ဟု ပြောလျှင် “သား အမေတို့ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သားဘာသာသား ပြောနေတာ” ဟု ဆိုမည်။

သူ သူငယ်တန်းရောက်တော့ အတန်းထဲမှာ ကျားပုံ ဆွဲရသည်။ ဘီလီက အရာရာကို အကောင်းဘက်က မြင်တတ်သည့် ဉာဏ်မျိုးသာ ရှိသည်။ အနုပညာမှာတော့ ပါရမီ မပါ။ သူ့ကျားက ခေါင်းကြီး တွန့်တွန့် လိမ်လိမ်နှင့် မျက်လုံးတစ်ဖက်ကလည်း ပိတ်နေသည်။ “သား ကျားက မျက်စိတစ်ဖက် ပိတ်နေပါလား” ဆရာမက မေးတော့ “ကျားက ဟေ့ကောင်လေး၊ ဟောဒီမှာ မင်းကို ကြည့်နေတယ်ဆိုပြီး လုပ်ပြနေတာ” ဟု သူက ပြန်ဖြေသည်။

သူ့အသက် ၅ နှစ်လောက်တုန်းကလည်း တိစ္ဆိယက လူတစ်ယောက် ထိပ်ပြောင် မပြောင် သူ့အစ်ကိုနှင့် ငြင်းကြသည်။

“သူက ထိပ်ပြောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေလိုပဲ၊ အစ်ကိုကြည့်နေတဲ့အခါသာ ထိပ်ပြောင်သလို မြင်ရတာ၊ သူ့ဘာသာသူ ထွက်သွားတဲ့အခါ ကျတော့ ခေါင်းပေါ်မှာ ဆံပင်တွေ အများကြီးပဲ” ဘီလီက ဆိုလေသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ အဲသည်လို အဲသည်လို အကောင်းမြင်မှတ်ချက်တွေ အများကြီး ကြားရဖူးသော ဘီလီထံမှ အကြီးမားဆုံး အကောင်းမြင်စကားတစ်ခွန်း ကျွန်မတို့ ကြားနာခဲ့ကြရပါသည်။

ကျွန်မတို့ တတိယသားလေး တင်နာသွေးဥတွေ ပျက်စီးသော ရောဂါဖြင့် အင်္ဂါနေ့ တစ်နေ့မှာ အသည်းအသန် နာမကျန်းဖြစ်ကာ အဲသည်အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့မှာပင် ဆုံးသွားရှာလေသည်။ တင်နာလေးက အသက်နှစ်နှစ်ပင် မပြည့်သေး၊ လပေါင်း ၂၀ ပဲရှိသေးသည်။ ဘီလီက ခုနစ်နှစ်။

တင်နာလေး သဂြိုဟ်ပြီး နောက်တစ်ညမှာ ဘီလီကို သိပ်ရင်း သူ့အိပ်ရာထဲ ကျွန်မ လှဲနေသည်။ ခါးကိုင်တော့ တစ်နေ့တာ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အကြောင်းလွှဲ သားအမိနှစ်ယောက် ဆွေးနွေးပြောဆိုရင်း သူ့အိပ်သွားလေ

၁၂၆ မေမြင့်

ရှိသည်။ သည်ညမှာတော့ ကျွန်မတို့ ပြောစရာ စကား သိပ်မရှိကြ။ မှောင်ထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍သာ နေကြသည်။

ရုတ်တရက် ဘီလီက စကားစသည်။

“သားတို့အားလုံးအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ တခြားလူတွေအတွက် သားပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသလိုပဲ”

“ဘယ်တခြားလူတွေလဲသား” ကျွန်မမေးမိသည်။

သူက ရှင်းပြသည်။

“တင်နာကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးလို့ကြတဲ့လူတွေ အတွက်ပါ။ ဘာပဲပြောပြော သားတို့က တင်နာလေးနဲ့ လပေါင်း ၂၀လုံးလုံး အတူနေလိုက်ရတာဆိုတော့ အများကြီး ကံမကောင်းဘူးလား။ မေမေ စဉ်းစားကြည့်လေ။ တင်နာကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူး ကြားတောင်မကြားဖူးလို့ရတဲ့ လူတွေ ဘယ်လောက်အများကြီးရှိမလဲ၊ သူတို့နဲ့စာတော့ သားတို့က သိပ်ကိုကံကောင်းတာ မေမေ” တဲ့။

[မူရင်း။ ။ Beth Dalton ၏ The Eternal Optimist]

ရှင်ကလေးတွေရဲ့သတ္တိ

လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ခန့်က ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် စာရေးဆရာပေါက်စဘဝ။ ဝင်ငွေ မသေချာသေးသည့် အချိန်။ တစ်နေ့မှာတော့ လက်ရှိဘဝပြဿနာကို အလေးအနက် စဉ်းစားအဖြေရှာတော့မည် ရည်ရွယ်ကာ တိတ်ဆိတ်သည့် ပန်းခြံတစ်ခုထဲ ကျွန်တော်ဝင်လာခဲ့သည်။

အမျိုးသမီးနှင့် ကျွန်တော်စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားခဲ့တာ လေးနှစ်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လက်ထပ်ဖို့ မစဉ်းစားနိုင်သေး။ နောက်နှစ်မှာ ကျွန်တော့်ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရှိမည်ဆိုတာ ခန့်မှန်းမရနိုင်သေး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သိပ်တောင့်တတာ တစ်ခု ရှိသည်။ ပါရီ၊ ရောမ၊ ဗီယင်နာ၊ လန်ဒန်စသဖြင့် ဥရောပ

အနံ့အပြားမှာ လှည့်လည်နေထိုင်ရင်း စာရေးချင်သော ဆန္ဒ။

သို့သော် မကြာမကြာ ငွေအသင့်အတင့် ရဖို့ပင် မသေချာသေးသော ယခုချိန်ခါ၌ ကိုယ့်အတွက် လုံခြုံမှု ရှိသည့် ကိုယ်သိကျွမ်းပြီးသား ပတ်ဝန်းကျင်ကို စွန့်ခွာ ကာ မိုင် ၃၀၀၀ ကျော်အဝေးရှိ ဥရောပသို့ သွားရောက် ရန်မှာ မစဉ်းစားကောင်းသော အရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

အဲသည်အခိုက်အတန့်မှာပင် ပန်းခြံထဲရှိ သစ်ပင် မြင့်ကြီးတစ်ခုထက်မှ ရှဉ့်ကလေးတစ်ကောင် နောက် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ် လှမ်းခုန်ကူးတာ ကျွန်တော်မြင် ရသည်။ သူ ရည်ရွယ်ပုံရသည့် ဒုတိယသစ်ပင်ကြီးမှ သစ် ကိုင်းက သူနှင့် အတော်ပင် အလှမ်းဝေးသည်။ မြင့်လည်း အမြင့်ကြီး။ သုလုပ်ပုံက စွန့်စားတာနှင့် မတူ၊ သတ်သေ ဖို့ ကြံစည်နေသလားပင် အောက်မေ့ရသည်။ တကယ် လည်း သူ ခုန်သည့် အကိုင်းကြီးဆီသို့ မရောက်ပါ။ လေ ထဲ ပြုတ်ကျလာသည်။ သို့သော် အောက်ဘက် အတော် နိမ့်သည့် သစ်ကိုင်းတစ်ခုမှာ ဘေးမသီရန်မခဲ သွားချိတ် မိသည်။ ပြီးတော့ ဘာမှမမှုသလို ဟန်မျိုးနှင့် သူနဂိုရည် မှန်းရာ သစ်ကိုင်းကြီးဆီသို့ ပြေးတက်သွားသည်။ အတော် ဟုတ်သည့်ကောင်။

ခုံတန်းလျားပေါ် ထိုင်နေသည့် အဘိုးကြီးတစ် ယောက်ကလည်း သဘောကျစွာ မှတ်ချက်ချသည်။

“အံ့ဩစရာကွ၊ ဒီကောင်တွေခုန်တာ ကိုယ်အကြိမ် ပေါင်း ရာချီပြီး မြင်ဖူးတယ်၊ အထူးသဖြင့် အောက်မှာခွေး တွေ ဝိုင်းနေလို့ မြေကြီးပေါ် ဆင်းမလာနိုင်တဲ့အချိန်၊ ခုန် တယ်၊ များသောအားဖြင့် လွဲသွားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ကြိုးစားရင်း နာသွားတာ ဒုက္ခရောက်သွားတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ရဘူးကွ” အဘိုးကြီးက ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် ရယ်သည်။ ပြီးတော့မှ “အေးလေ၊ သစ်ပင်တစ်ပင်တည်း ပေါ်မှာချည်း တစ်သက်လုံး အချိန်မဖြုန်းချင်ရင်တော့ ဒီ လိုပဲ စွန့်စားကြရမှာပဲ” ဟု ဆိုလေသည်။

သည်စကား ကြားပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ အတွေး တစ်ခု ဝင်သွားသည်။

“ရှဉ့်တစ်ကောင်တောင် ရှိတဲ့အခွင့်အရေးကို ရယူ ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ငါက ရှဉ့်လောက် သတ္တိမရှိဘူးလား”

ကျွန်တော် ကြာကြာမဆိုင်းပါ။ နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ ပင် အမျိုးသမီးနှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သင်္ဘောခရီး အတွက် စရိတ်စက ရအောင် ကြံဖန် စု ဆောင်းပြီး အတ္တလန်တိတ်ကို ဖြတ်ကူးလာခဲ့သည်။ ဥရောပမှာ ကျွန်တော်နှစ်ဆတိုး ကြိုးစားသည်။ ဘာတွေ နှစ်ဆလောက် မြန်အောင် ရေးသည်။ ထိုနောက်တွင်ကား

ကိုယ်တိုင် အံ့အားသင့်ရလောက်အောင်ပင် ကျွန်တော် လျင်မြန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ‘လေးစားလောက်သော ဝင်ငွေ’ရှိသူ အဝန်းအဝိုင်းသို့ များမကြာမီ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

သုံးနှစ်ခန့်အကြာ နယူးယောက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်လာကြသည့်အခါ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အား နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် နေထိုင်၍ စာရေးသား ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများအကြောင်း ဟောပြောရန်ကမ်း လှမ်းလာပါသည်။ ဟောပြောခ ကောင်းကောင်းရစေမည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း အာမခံပါသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်း ခါသည်။ ကျွန်တော်က ပရိသတ်ရှေ့တွင် တစ်ခါမျှ ဟော ပြောဖူးသူ မဟုတ်။ စင်ပေါ်တက်ပြီး ပရိသတ်ကို ရင် ဆိုင်မိရုံဖြင့် မေ့လဲသွားနိုင်သည်ဟု အကြောင်းပြပြီး ငြင်း သည်။

သည်အချိန် ဇနီးသည်က စကားတစ်ခွန်း ဝင်ပြော သည်။ “တစ်ခါတုန်းက ရှဉ့်ကလေးတစ်ကောင်ရှိတယ်၊မှတ်မိလား” ဟူ၍။

သူက ခုန်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေါ် လာသည့် အခွင့်အရေးကို အရယူဖို့။ မှန်သည်။ ကြိုးစား ကြည့်သဖြင့် အနာတရဖြစ်သွားနိုင်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲသည်နေရာတွင်ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော်ပြန်ပြင်

ခဲ့သည်။ နောက်လအနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပွဲပေါင်း ၂၀ လောက် ကျွန်တော် ဟောပြောခဲ့ရသည်။ ဘာအနာအဆာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာမျှ မရခဲ့။ ပျော်ပင် နီပျော်ခဲ့သေးသည်။

သည်နောက်မှာတော့ လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခုကို စွန့် စားပြီး လုပ်မလား၊ နေရာတွင်ပဲ ကုတ်တွယ်နေမလား စဉ်းစားရသည့်အခါတိုင်း တစ်ခါတုန်းက ရှဉ့်ကလေး တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် ပြေးသတိရသည်။ တစ်ဆက် တည်းပင် ပန်းခြံခုန်တန်းလျားပေါ်က အဘိုးအို၏ စကား သံကို နားထဲပြန်ကြားယောင်လာသည်။

“အေးလေ၊ သစ်ပင် တစ်ပင်တည်းပေါ်မှာချည်း တစ်သက်လုံး အချိန်မဖြုန်းချင်ရင်တော့ ဒီလိုပဲ စွန့်စား ကြရမှာပဲ” ဟူသော စကား။

သို့နှင့် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပင် ကျွန်တော် ခုန်ဖြစ် ခဲ့ပါသည်။ သည်လို ခုန်ရင်းက ရှဉ့်ကလေးတွေ ဘာ ကြောင့် မကြာခဏ ခုန်ကြသလဲ ဆိုတာပါ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာသည်။

ခုန်ရတာ ပျော်စရာပေကိုး။

[မူရင်း။ ။ Oscar Schisgall ၏
Once There Was a Squirrel]

စိတ်ပါတာ ကောင်းတယ်

ကျွန်တော်အဖေက အထက်တန်းကျောင်းဆရာကြီး
တစ်ဦးဖြစ်သည်။ တစ်နေ့နံနက် အိမ်ကထွက်ခါနီးမှာ
အမေအား အဖေနှုတ်ဆက်ရင်း မှာနေတာ ကျွန်တော်
ကြားရသည်။

“ဟယ်ရီကို ပြောကွာ၊ သူ ဒီနေ့ စိတ်ပါရင် မြက်
တွေ ရိတ်ထားလိုက်စမ်းပါလို့”

ထိုနောက် လမ်းထဲ လေးငါးလှမ်း လျှောက်သွား
ပြီးတော့မှ တစ်ကြိမ်လှမ်းပြောသည်။

“ဟယ်ရီကို ပြောကွာ၊ စိတ်ပါတာ ကောင်းတယ်
လို့”တဲ့။

အဲသည်နေ့ နေ့လယ်မှာ ကျွန်တော်တံခွားကောင်

၁၃၄ ဖေမြင့်

လေးများနည်းတူ သည်ပြင် အစီအစဉ်တွေ ရှိသော်လည်း အိမ်မှာပဲ မြက်ရိတ်နေခဲ့သည်။ မြက်ရိတ်ရင်း အဖေ စကားကိုသတိရကာ ပြီးမိသည်။ အဖေပြောသည့်အတိုင်း ပင်၊ စိတ်ပါပြီး လုပ်တော့ မြက်ရိတ်သည့်အလုပ်ကလည်း သိပ်တော့ မဆိုး။ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း ကျွန်တော်သဘော ပင် ကျလာသည်။

သို့သော် အဲသည်နေ့က အဖေစကားသံတွေကို နောက်နှစ်ပေါင်း ၆၀ မှု ကြာလာသည့် ယနေ့အချိန်ထိ နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ် ကြားယောင်နေလိမ့်မည်ဟူ၍ကား ကျွန်တော် လုံးဝမတွေးမိခဲ့။

“ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ခွင့်မရရင်၊ လုပ်ရ တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ချင်စိတ်မွေး”ဟူ၍ အဖေ တိုက်တွန်း သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်တစ်သက်လုံး သည်ဩဝါဒနှင့် မလွတ် ကင်းခဲ့။

အထက်တန်းကျောင်းမှာတုန်းကတည်းက ကျွန် တော် သင်္ချာမုန်းခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ် ရောက်တော့ အဲ သည် စိတ်ညစ်စရာကောင်းသောအရာနှင့် လုံးဝ ကင်း ပြတ်ရမည်နေ့ကို ကျွန်တော် မျှော်ခဲ့သည်။ သို့သော် အစ ပိုင်းကာလမှာ မယူမနေရ ဘာသာတွဲထဲ ပါလာသည့် သင်္ချာနှင့် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရသည်။ သည်အချိန်မှာ

နှလုံးသား အာဟာရ (၂) ၁၃၅

အဖေစကားကို သတိရသည်။ မြက်က မလွဲမရှောင်သာ ရိတ်ရတော့မည်။ အဲသည်တော့ ကြိုးစားပြီး စိတ်ပါလိုက် တာ ကောင်းသည်ပေါ့။

သို့သော် အံ့ဩစရာ၊ မယူမနေရ အစိတ်အပိုင်း ပြတ် သွားပြီး စိတ်ကြိုက်ဘာသာတွေ ရွေးရသည့်အခါ၌ သင်္ချာ ကိုပါ ထည့်ရွေးကာ ဒစ်ဖရင်ရှယ် ကဲကုလ အထိ ကျွန် တော် ဆက်သင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

တချို့လူတွေက ထင်ကြမည်။ ကျွန်တော်တို့ ဓမ္မ ဆရာတွေ တနင်္ဂနွေနေ့အတွက် ‘ဟောစာ’ကို အင်္ဂါနေ့ နံနက်လောက်က စတင်ပြင်ဆင်ခြင်းသည် သူ့အလုပ်သူ စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် အလိုအလျောက် လုပ်ကိုင်နေခြင်း ဖြစ် လိမ့်မည်ဟူ၍။

မဟုတ်ပါ။ ဟောစာကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ရခြင်းဟူသည် အတော်ပင် အားစိုက်ထုတ်ရသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မဆရာအများ အပြားပင် မိမိဘာသာ အကြောင်းပြချက်မျိုးစုံ ရှာကာ သည်အလုပ်ကို ရှောင်နိုင်ဖို့ အချိန်ဆွဲနိုင်သမျှ ဆွဲဖို့ ကြိုး စားတတ်ကြသည်။ ဟောစာတည်းဟူသော မြက်ခင်း သည် မရိတ်မဖြစ် ရိတ်ရတော့မည်ဆိုတာ သူတို့အားလုံး အသိဖြစ်၏။ သို့သော် ရိတ်ချင်စိတ် ပေါက်သည့်အချိန် အထိ ရွှေ့ဆိုင်းနေတတ်ကြသည်။

၁၃၆ ဖေမြင့်

အင်္ဂါနေ့ နံနက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာမှာပင် ဟော
စာအသစ်တစ်ပုဒ်အတွက် ပြင်ဆင်ရင်း အဖေစကားသံ
ကို ကျွန်တော်ကြားယောင်လေ့ ရှိခဲ့သည်။

“ဟယ်ရီကို ပြောကွာ၊ စိတ်ပါတာ ကောင်းတယ်
လို့” ဟူသော စကား။

အဖေဩဝါဒစကားက ကျွန်တော့်အား ငြီးငွေ့ပင်
ပန်းဖွယ်သော နိစ္စဓူဝဝတ္တရားများ ဆောင်ရွက်နေရသည့်
ကိစ္စတွင် အထူးသဖြင့် အားပေးထောက်ပံ့ပြုခဲ့သည်။
မည်သည့်အလုပ်အကိုင်မျိုးမှာမဆို စိတ်လှုပ်ရှား တက်
ကြွဖွယ် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူဖွယ် အချိန်အခါမျိုးများ ရှိ
စမြဲဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ သာသနာ့ဝန်ထမ်းအလုပ်
မှာလည်း ထိုအချိန်အခါမျိုးတွေ မြောက်မြားစွာရှိပါ၏။
သို့သော် အလုပ်တိုင်းသည်ပင် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲက
ရေခဲတောင်ကြီးများနှင့် ပမာတူလှသည်။ ရေပြင်ပေါ်၌
လူမြင်ရသော အစိတ်အပိုင်း (ဝါ) တက်ကြွဂုဏ်ယူဖွယ်
အပိုင်းသည် သေးသေးမျှသာဖြစ်၍၊ ရေအောက်တွင် ငုပ်
လျှိုးလျက်ရှိသည့်အပိုင်း (ဝါ) ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာသော နိစ္စဓူဝ
အပိုင်းက သူ့ထက်အဆများစွာကြီးမားနေတတ်မြဲဖြစ်
သည်။

ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်မှာ ကျေညက်အောင်

နှလုံးသား အာဟာရ (၂) ၁၃၇

လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ထား မှသာ ပရိသတ်အလယ် တင့်တယ်
နိုင်ပေမည်။

ယနေ့ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အသက် ၇၅ နှစ်။ ဇရာ
ကို မျက်မှောက်ပြုလျက်ရှိပြီ။ သည်အချိန်မှာတော့ အဖေ
စကားကို အိုခြင်းတရားနှင့် ဆက်စပ်၍ပဲ ကျွန်တော်ကြား
ယောင်မိခဲ့ပြီ။

အဖေက ပြောနေသည်။

“ဟယ်ရီကို ပြောလိုက်ပါကွာ၊ အိုမင်းခြင်းဆိုတာ
ကိုလဲ နှစ်သက်လက်ခံလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်လို့”
ဟူ၍။

[မှရင်း။ ။ Harry Emerson Fosdick ၏

The Best Advice I Ever Had]

အသိဉာဏ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်

သူ့ကို ဝမ်းတွင်းရှူးဟု ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။ ကျုပ်
မပြည့်သူ၊ လူ့အန္တရာယ်သဖြင့်လည်း သမုတ်တတ်ကြသည်။

သို့သော် သူ့မှာ နာမည်ရင်း ရှိသည်။

အင်တော့ရှ် ဆူချင်းစကီး။

ဆူချင်းစကီးက ယူကရိန်းပြည်သား လယ်သမား
တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပိုလန်နှင့် ယူကရိန်းနယ်စပ်ရှိ ဇေဗိုရော့စ်
ရွာကလေးမှာ သူ နေသည်။ သူက သတ္တဝါတွေ၏
အသက်ကို အလွန်အမင်း တန်ဖိုးထားတတ်သူဖြစ်သည်။
ယင်ကောင် တစ်ကောင်ပင် သူ့ကြောင့် မသေစေရ ဆို
သည့် လူစားမျိုး။ အဲသည်လို ထူးခြားသော စိတ်ဓာတ်
နှင့် အပြုအမူတွေကြောင့် သူက ဇေဗိုရော့စ်ရွာမှ သရော်
လှောင်ပြောင်စရာ သတ္တဝါတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

၁၄၀ ဖေမြင့်

၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် သူတို့ရွာလေးကို ဟစ်တလာ၏ စစ်တပ်ကြီး တရကြမ်း ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်သည်။ ဂျူးလူမျိုးတွေကို မျိုးဖြတ်သုတ်သင်ရေးစခန်းများသို့ ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်ကြသည်။ သည်မြင်ကွင်းတွေကို ဝမ်းတွင်း ရူး ဆူချင်းစကီး လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ခဲ့။

သူ့ယာခင်း အိမ်ကလေး အောက်တွင် မြေတိုက်ခန်း တစ်ခုကို ကိုယ်တိုင် တူးသည်။ ထိုနောက် ဂျူးမိသားစု တစ်စုကို အဲသည် အခန်းထဲမှာ နှစ်နှစ်တိတိ ဖွက်ထားပေးသည်။ ဂျူးမိသားစုအမည်က ဇီးဂါး။ ဇီးဂါးမိသားစုမှာ အဖေရယ် အမေရယ် သားနှစ်ယောက်ရယ်ပါသည်။

တစ်ခါ၌ နာဇီတွေ လေ့ကျင့်ထားသော ခွေးများနှင့် လာကာ ယာခင်းမှာ ပုန်းခိုနေသူ ရှိမရှိ ရှာဖွေလိုမိမည်ဟု ဆူချင်းစကီး သတင်းရသည်။ သူတစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ အိမ်သာက အညစ်အကြေးတွေကို ဝန်းကျင်အနှံ့ လျှောက်ဖြန့်သည်။ ခြံထဲ ငရုတ်မှုန့်တွေ လိုက်ကြိုပက်သည်။ သူ သတင်းကြားထားသည့်အတိုင်း ဂျာမန်တွေ တကယ် ရောက်လာကြပါ၏။ သို့သော် ဇီးဂါးမိသားစုကို သူတို့ တွေ့မသွားကြပေ။

၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် နာဇီလက်မှ သူတို့ရွာလေး လွတ်မြောက်ကြသည်။ သို့သော် ဇီးဂါးမိသားစုမှာမူ ဂျာမနီရှိ

အိုးအိမ် ပျောက်ဆုံးသူများအတွက် ယာယီစခန်းတွင် သုံးနှစ်တာမျှ နေကြရသေးသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ သူတို့ရွှေ့ပြောင်းအခြေချမည့် အမေရိကသို့ ထွက်ခွာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အမေရိက ရောက်ပြီးနောက် ဇီးဂါးမိသားစုက ရုရှားရှိ ဆူချင်းစကီးထံ အဝတ်အထည်နှင့် အစားအသောက် လက်ဆောင်တွေ နှစ်စဉ် မှန်မှန်ပေးပို့သည်။ ဆူချင်းစကီးက စာမရေးတတ် မဖတ်တတ်သူဖြစ်ရာ သူတို့ထံ စာမပြန်နိုင်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ရကြောင်း အသိပေး ပြန်ကြားသည့်အနေနှင့် ပန်းပွင့်ပုံလေး တစ်ပုံသာ သူရေးဆွဲပေးနိုင်သည်။ သည်ပုံလေး ဇီးဂါးတို့ထံ ရောက်အောင် အိမ်နီးချင်းများက ပို့ပေးကြသည်။

၁၉၅၀ ကျော်နှစ်များ အကုန်ပိုင်းလောက်တွင်ကား ဆူချင်းစကီးထံမှ အကြောင်းပြန်ချက်များ ရောက်မလာတော့။ ဆိုဗီယက် အာဏာပိုင်များထံ ဇီးဂါးတို့ စုံစမ်းကြသည့်အခါ၌ ဇေဗီရော့စ် ရွာတွင် အင်တော့ရှိ ဆူချင်းစကီး အမည်နှင့် လူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိကြောင်းသာ သူတို့ ကြားသိကြရလေသည်။

ထိုနောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့သည်။ သူတို့ကျေးဇူးရှင်ကို ဇီးဂါးတို့ မမေ့နိုင်ကြ။ အခွင့်သားတိုင်း စုံစမ်းမြဲ စုံစမ်းခဲ့ကြသည်။

၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင်မူ ဇီဝါးမိသားစုလဲမှ သားတစ်ဦး ဖြစ်သူ ရှယ်လေဇီဂါးက ဆူချင်းစကီးကို ပြန်၍ ခြေရာ ကောက်နိုင်ခဲ့သည်။

ရှယ်လေက နယူးဂျာစီမြို့မှာ အောင်မြင်သော လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။ ငါးစုံနေ့မှာ အမေရိက သို့ ခေတ္တ ရောက်နေသည့် ရုရှား ဂီတသမားတစ်ဦးနှင့် သူတွေ့သည်။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဗီဇာကီစွနှင့် ပတ်သက်၍ အခက်အခဲဖြစ်နေရာ သူဝင်ကူညီလိုက်သည်။ သည်လူ့အား ဆူချင်းစကီး ကိစ္စ ပြောပြတော့ သည်လူက ရုရှား ပြန်ရောက်လျှင် သူစုံစမ်းပေးပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။ သို့သော် လပေါင်း အတော်ကြာသည်အထိ ဘာသတင်း စကားမျှ မကြားရ။

ထိုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် လုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ မော်စကိုသို့ ဇီဝါးရောက်သွားသည်။ ဂီတသမားက သူ့ထံ လာတွေ့ပြီး မကြာခင်က ရိုက်ကူးခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ သူ့ကို ထုတ်ပြသည်။ ဂီတသမားနှင့် ၈၅ နှစ်အရွယ် အဘိုးအိုတစ်ယောက် အိုမင်းယိုယွင်း လှပြီဖြစ်သည့် ယာခင်းအိမ်ကလေးတစ်လုံးရှေ့မှာ ယှဉ်တွဲ ရပ်နေကြသည့် ပုံ။

အဘိုးအိုကား ဆူချင်းစကီးပေတည်း။

ဆူချင်းစကီးက ဇီဝါးတို့ မှန်မှန်ဆက်သွယ်ပေးပို့နေသည့် နှစ်ပိုင်းအတွင်း မကျန်းမမာဖြစ်သည်။ ရောဂါပြင်းထန်သဖြင့် ရွာမှာ မကုနိုင်ဘဲ နီးရာ မြို့တစ်မြို့သို့ သွားရသည်။ မြို့မှာ တူတစ်ယောက်က ပြုစုစောင့်ရှောက်သဖြင့် ကျန်းကျန်းမာမာ ပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဇေဗီရောဗ် ရွာသို့ကား တော်တော်နှင့် မပြန်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရာ သည်အတွက်ကြောင့်ပင် ဇီဝါးတို့နှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးသည့်နောက် ဆူချင်းစကီး ဓာတ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ ရှယ်လေဇီဂါး ဘယ်သို့ ခံစားလိုက်ရမှန်း မသိ၊ ငူငူဗိုဗိုပင် ဖြစ်သွားမိသည်။ ဆူချင်းစကီးသည် မိမိတို့ မိသားစု၏ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကျေးဇူးကို မိမိတို့ မမေ့လျော့ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားအောင် မည်သို့ ပြမည်နည်း။

မိမိအတွက် မငဲ့ကွက်ဘဲ သူတစ်ပါးအသက်ကို စွန့်စား ကယ်ဆယ်ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စွမ်းဆောင်ချက်မျိုး ဟူသည် တိမ်ကော ပပျောက်ရိုး ထုံးစံမရှိကြောင်း မည်သို့ ပြသမည်နည်း၊ သူ အလေးအနက် စဉ်းစားနေမိသည်။

ဆူချင်းစကီးထံ သူ စာတစ်စောင် ရေးပို့သည်။ ဆူချင်းစကီးထံမှလည်း မိတ်ဆွေများ အကူအညီနှင့် စာ

တစ်စောင် ပြန်လာသည်။ စာက ဝါကျတစ်ကြောင်း တည်းသာ ပါသည်။

“မင်းတို့ကို ငါဘယ်လောက် အောက်မေ့သတိရ တယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိမှာမဟုတ်ဘူး” ဟူ၍။

ရှယ်လေဇီးဂါး အမေရိကသို့ ပြန်သွားသည်။ သူ့ အမေနှင့်သူ့ညီထံ ဖုန်းဆက်ကာ ကျိုးကြောင်းစုံလင် ပြောပြသည်။ ထိုနောက် ပြန်လည်တွေ့ဆုံပွဲတစ်ပွဲ အား ပါးတရဆင်နွှဲရန် မိသားစုစီမံစိုင်းပြင်းကြသည်။

၁၉၈၈ ဇွန်လတွင် ဇီးဂါးမိသားစု ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပတ် ငွေနှစ်အတွင်းပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြန်လည်ရောက် ရှိလာကြသည်။ ရွာသူရွာသားတွေ ပန်းစည်းများ ကိုင် ကာ လမ်းဘေးဝဲယာမှ စီတန်းကြိုဆိုကြသည်။ သူတို့ မိသားစု နှစ်နှစ်တာ ပုန်းအောင်းခဲ့ရာ အိမ်ကလေးသို့ မောင်းနှင်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက် ရွာအကြီးအကဲ ပုဂ္ဂိုလ်က ရှေ့မှ ဦးဆောင်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ဆူချင်းစကီးက ယူကရိန်းရိုးရာ အစဉ်အလာ အ တိုင်း ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို အဝတ်စလေးနှင့် ထုပ်ပိုး ကိုင်ဆောင်ကာအိမ်မှ ဆီးကြိုနေသည်။ ဓလေ့ထုံးစံအ တိုင်း ရှယ်လေက ပေါင်မုန့်ကို နမ်းသည်။ ရွာပရိသတ် က တစ်ခဲနက်ကောင်းချီးဩဘာပေးကာ အနီးသို့ ပိုင်း အုံလာကြလေသည်။

သူတို့မျက်နှာတွေမှာ ဆူချင်းစကီးနှင့် ပတ်သက် ၍ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သော အမြင်တွေ ထင်ဟပ်နေသည်။ တစ်ခါတုန်းက ရွာမှာ ကျပ်မပြည့်သူ ဝမ်းတွင်းရူးဟု သမုတ်ခံခဲ့ရသော အင်တော့ရှိဆူချင်းစကီးသည် အမှန် စင်စစ်သူတို့အားလုံး ကြားထဲတွင် အထူးခြားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့် အလုပ်ကို မတွန့်မဆုတ် လုပ်ဝံ့ ခဲ့သည့် တစ်ဦးတည်းသောပုဂ္ဂိုလ်သာတကားဟု သူတို့ သိမြင်ခဲ့ကြပေပြီ။

ဧရာဝတီမှ ပြန်လည်မထွက်ခွာမီ ဇီးဂါးမိသားစု က ဆူချင်းစကီးအတွက် ရုပ်မြင်သံကြားစက်တစ်လုံး ဝယ်ပေးသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားဆိုသည်က သူတို့ ရွာ လေးမှာ ထူးခြားရှားပါးလှသော ပစ္စည်း၊ သည်ပစ္စည်း ကို ဆူချင်းစကီးတောင်းဆိုသည်မဟုတ်ပါ။ သူလိုချင် သည်က သမ္မာကျမ်းစာတစ်အုပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်-ပိုလန် အဘိဓာန်တစ်စောင်သာဖြစ်သည်။ သူ့အလိုဆန္ဒကို လည်း ဇီးဂါးတို့ ဖြည့်ဆည်းပေးကြသည်။ ဆူချင်းစကီး က နောက်တစ်ကြိမ် သူတို့လာလည်လျှင် အင်္ဂလိပ်လို နှုတ်ဆက်မည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

အမေရိကသို့ ပြန်ရောက်ပြီးသည့်နောက် ဇီးဂါး မိသားစုတို့ ဆူးချင်းစကီးထံ လစဉ်ထောက်ပံ့ငွေများ ပေးပို့ကြသည်။ သူတို့သည်လိုပေးကမ်းသဖြင့် ဆူချင်း

စကီး၏ ကျေးဇူးကြွေးတွေ ကျေသွားလိမ့်မည်ဟူ၍ ယူဆကြသည်ကား မဟုတ်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုပဲ ဆပ်ဆပ် သူ့ကျေးဇူးတွေ ကျေမသွားနိုင်ပါဘူး” ဟု ရှယ်လေဇီးဂါးက လှိုက်လှဲစွာ ပြောဆိုသည်။

သူက ဆူချင်းစကီး၏ ကျေးဇူးကို ပို၍ခိုင်မာသော နည်းလမ်းဖြင့် မော်ကွန်းထိုးနိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူတို့ ဂျူးလူမျိုးများ နေထိုင်ရာ အစွဲရေးနိုင်ငံတွင် ယဒ်ဗာရှင် အမည်ရှိ ဗိမာန်တစ်ခုရှိသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း နာဇီတို့လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသည့် ဂျူးလူမျိုး ခြောက်သန်းအတွက် အထိမ်းအမှတ် ဗိမာန်။ သည်ဗိမာန်၌ စစ်ကာလအတွင်း ဂျူးများကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ကယ်ဆယ်ခဲ့သည့် စိတ်ထားမြင့်မြတ်သော မျိုးခြား ပုဂ္ဂိုလ်များ စာရင်းကိုလည်း ဂုဏ်ပြုရေးထိုးထားရာ၊ ယင်းစာရင်းတွင် အင်တော့ရှ်ဆူချင်းစကီးကို ထည့်သွင်းနိုင်ရန်အတွက် လိုအပ်သည်များကို ရှယ်လေ ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသည်။

“အရေးကြီးဆုံးအချက်က လူတစ်ယောက်ဟာ ကောင်းမှုတစ်ခု ပြုလုပ်လိုရှိရင် ကောင်းတဲ့အကျိုးကျေးဇူးတစ်ခု သူ့ဆီ ပြန်ရောက်လာရမယ်၊ ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းမှု ပြုခဲ့သူကို ဘယ်သူမှ မေ့ပျောက်သွားရိုးထုံးစံ မရှိဘူး

ဆိုတဲ့ အသိတရားတစ်ခု လူအများကြား ပြန့်ပွားနေဖို့ ပါပဲ” ဟူ၍ ဇီးဂါးက အားပါးတရ ဆိုခဲ့ပေသည်။
[မူရင်း။ ။ Sharon Schlegel ၏ His Brother's Keeper]

ကံကြမ္မာ ဆိုသည်က

ဒေါက်တာမာလင်း ငယ်စဉ် ဆေးကျောင်းသား ဘဝတုန်းက အယူအဆပြင်းထန်သည်။ လူ့လောက ကြီးထဲမှာ မစွမ်းမသန်သူတွေ၊ မျှော်လင့်ချက် မရှိအောင် ရောဂါ ကျွမ်းနေသူတွေ ရောနှောရှုပ်ထွေးနေတာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု သူ ယုံကြည်သည်။ အကြောင်းမထူး တောသူတွေကို ညင်ညင်သာသာ အသက်ထွက်နိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရေး ဆိုသည့် ယူသနေးဆီးယား ဝါဒကို သူ အပြည့်အဝ ထောက်ခံသည်။ သည်ကိစ္စကို အတန်း ထဲမှာ သူငယ်ချင်းများနှင့် သူ မကြာခဏ ငြင်းခုံလေ့ ရှိ သည်။

“ဟ၊ ဒါဖြင့် တို့က ဘာသွားလုပ်ရဦးလဲ၊ အဲဒီ မစွမ်း

မသန်သူ ဆွံ့အနားမကြားသူ မျက်စိမမြင်သူတွေကို စောင့်ရှောက်ကူညီဖို့အတွက်ပဲ တို့ရိုနေရတာ မဟုတ်လား။” သူ့ သူငယ်ချင်းများက စောဒက တက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဆရာဝန်အလုပ်က မကျန်းမာတဲ့ လူတွေ ကျန်းမာလာအောင် ကုသပေးဖို့ပဲ၊ လုံးဝ ကုသလို့ မရနိုင်တော့တဲ့ လူမျိုးကျတော့ သေသွားတာ သူတို့အတွက် ပိုသက်သာတာပေါ့၊” မာလင်းက အဲသည်လို ပြန်ချေပလေ့ ရှိသည်။

စိနီယာတန်း ဆေးကျောင်းသားဘဝနှင့် ဆေးရုံဂျူတီကျသည့်တစ်ညမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ယောက် သူ မီးဖွားပေးရသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ဂျာမနီပြည်မှ ရွှေ့ပြောင်းလာသူ၊ မြို့စွန့် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက် တစ်ခုမှာ နေထိုင်သူ။ ယခုမွေးသည့်ကလေးက သူမအတွက် ဆယ်ဦးမြောက်။

အပြင်ထွက်လာသည့်ကလေးမှာ ခြေထောက်တစ်ဖက် သိသိသာသာ တို၍ နေသည်။

လုပ်ထုံးလုပ်နည်း များအတိုင်း ကျင့်သားရနေသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဆေးကျောင်းသား ဒေါက်တာက ကလေးအသက်ရှူလာအောင် ပါးစပ်ထဲ လေမှုတ်သွင်းပေးသည်။ သို့သော် ခဏမှာပင် သူ စဉ်းစားမိသည်။ “အလကားပဲ၊ ဒီလောက်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မစွမ်းမသန်ဖြစ်

နေတဲ့ ခြေထောက်နဲ့ တစ်သက်လုံး နေသွားရမှာ၊ တခြားကလေးတွေက ထော့ကျိုး (လင်ပီ) လို့ ခေါ်ကြမှာ၊ ဘာလို့ သူ့ကို ချောချောမော့မော့ အသက်ရှင်ခိုင်းနေမလဲ၊ သူ မရှိလို့ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ဘာမှဖြစ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊”

သို့သော် သူ့မှာ ဆရာဝန်စိတ်ကလည်း ထက်ထက်သန်သန် ရှိနေပြန်သည်။ ကလေးငယ်၏ အဆုတ်ကလေး နှစ်ခု စတင်လှုပ်ရှားလာအောင် နှိုးဆွပေးသည့် အလုပ်ကို သူ ဆက်မလုပ်ဘဲ မနေနိုင်။ သူတစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစားပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ကလေးက အသက်တစ်ချက် ရှိုက်၍ ရှူသည်။ မျက်နှာမှာ သွေးရောင် သန်းလာသည်။ သည့်နောက်မှာတော့ အားမရှိတရှိ ငိုသံလေး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဆေးကျောင်းသား ဒေါက်တာအိတ်ကိုဆွဲကာ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကိုယ့်ကိုကိုယ် မကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။ “ဒီကိစ္စ ငါ ဘာကြောင့်သွားလုပ်မိပါလိမ့်ကွာ၊ ကလေးတွေ တစ်ပြုံတစ်ခေါင်းနဲ့ ဒီလောက် ဆင်းရဲတဲ့ အိမ်မှာ၊ ကိုယ်အင်္ဂါ မပြည့်မစုံလုံးကလေးကို ငါ သွားပြီး ကယ်ရသေးတယ်၊ ဒီလို မစွမ်းမသန်တွေ မရှိရင် ဒီလောက အများကြီး ပိုအဆင်ပြေမှာ၊” စသဖြင့် မြည်တွန်တောက်တီးလာသည်။

သည့်နောက်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ စက်မှုလက်မှု မြို့တစ်မြို့သို့ ဒေါက်တာရောက်ရှိကာ၊ အဲသည်၌ ဆေးဝါးကုသသောလုပ်ငန်းကို ဖိဖိစီးစီး လုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်က အစွန်းရောက် အယူအဆတွေ လည်း ယခုတော့ ပျောက်ကွယ်ကာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့် ကြားက အလုပ်တွေ မရပ်မနား လုပ်ကိုင်နေသည့် ဆရာ ဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သေလျှင် ဘယ်လောက် သက် သာသည်ပဲဆိုဆို ယခုတော့ သူက လူတွေ အသက်ရှင် နေဖို့ကိုပဲ သဲသဲမဲမဲ ခွဲနှင့် လုပ်ကိုင်နေခဲ့ပြီ။ နောက်ဆုံး တော့ ရှေးသမားတော်ကြီး ဟစ်ပိုကရေးတီး၏ (မိမိ တတ်စွမ်းသမျှ ပညာဖြင့် လူ့အသက် ကယ်ဆယ်ရေး) အဆုံးအမ ကပင် အောင်ပွဲခံခဲ့ခြင်းပေတည်း။

စင်စစ် ဒေါက်တာကိုယ်တိုင်၏ ဘဝမှာလည်း ဒုက္ခ သုက္ခတွေ မနည်းပင် ကြုံခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ သူ၏ တစ်ဦး တည်းသော သားနှင့် ချွေးမဖြစ်သူတို့ ယာဉ်တိုက်မှုဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြသည်။ သူတို့က မွေးသည့် မြေးမ လေးကို နို့စို့သူငယ်ဘဝမှာပင် ဒေါက်တာမွေးမြူထိန်း ကျောင်းခဲ့ရသည်။ မြေးမလေး ဘာဘရာအား ဒေါက် တာ အလွန်ချစ်သည်။ တစ်ခုသော နွေရာသီ နံနက်ခင်း မှာတော့ ဘာဘရာ အိပ်ရာမှ ထသည့်အခါ ဇက်က တောင့်တင်းကာ လက်တွေ ခြေတွေလည်း နာကျင်ကိုက်

ခဲနေတာ တွေ့ရသည်။ အဲသည်အချိန်က ဘာဘရာ အ သက် ဆယ်နှစ်ခန့် ဖြစ်သည်။

ပထမတော့ ပိုလီယိုများလား ထင်ကြသည်။ နောက် တော့မှ အလွန်ရှားပါးသော ဗိုင်းရပ်(စ) ရောဂါတစ်မျိုး ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲလှသဖြင့် ကျောင်းသုံး ဆေးကျမ်းများမှာပင် တစ်စွန်းတစ်စ မျှလောက်သာ ဖော်ပြတတ်ကြောင်း သိရှိလာရသည်။ ဒေါက်တာ မာ လင်းကိုယ်တိုင် သူ၏ ရှည်လျားလှသော ဆရာဝန် သက် တမ်းတစ်လျှောက် သည်ရောဂါ ဖြစ်ပွားသည့် လူနာမျိုး တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရဖူးခဲ့။

ဦးနောက် အာရုံကြော ပါရဂူများကို သူ ခေါ်၍ ပြသည်။ အားလုံးက ခေါင်းခါကြသည်။ သည်ရောဂါ ဖြစ်ပွားသူသည် တဖြည်းဖြည်း တိုး၍တိုး၍ အကြောတွေ သေကာ မလှုပ်မရှားနိုင် ဖြစ်သွားတတ်ကြောင်း၊ အကြော သေမှု အတိုင်းအတာ အနည်းအများသာ ကွာခြားတတ် ကြောင်း၊ ကုသနိုင်သည့် နည်းလမ်းဟူ၍လည်း မရှိသေး ကြောင်း ပြောဆိုကြသည်။

သို့သော် ပါရဂူတစ်ဦးကတော့ အကြံပေးသည်။ “လူငယ်ဆရာဝန် တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်ဗျ။ ဒီလို ရောဂါမျိုး ဖြစ်တဲ့လူနာတချို့ကို သူ ကုသတဲ့အခါမှာ ဘယ်ပုံအောင်မြင်မှုရတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း မကြာခင်

က စာတမ်းတစ်စောင် သူရေးတယ်။ နာမည်က တီဂျေ မီလာတဲ့၊ ကျွန်တော်သာဆိုရင်တော့ အဲဒီလူနဲ့ တွေ့ကြည့်မှာပဲ။”

သို့နှင့် ဒေါက်တာကြီး ဘာဘရာကိုခေါ်ကာ ဒေါက်တာမီလာ၏ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံငယ်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ဒေါက်တာမီလာက ကိုယ်လက်အင်္ဂါ မသန်မစွမ်း ဖြစ်စေသည့် ရောဂါအမျိုးမျိုးတို့ကို သည်ဆေးရုံ၌ သူ၏ ထူးခြားဆန်းသစ်သော ရူပဗေဒ ကုထုံးသစ်များအားဖြင့် ပြုစုကုသပေးလျက်ရှိသည်။ သူ့ကို ကြည့်သည့်အခါ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခြေတစ်ဖက် သိသိသာသာ ဆာနေတာ ဒေါက်တာကြီး သတိပြုမိသည်။

“ကျွန်တော်လဲ ဒီခြေတစ်ဖက် ဆာနေတော့ သူတို့နဲ့ အတူတူဖြစ်သွားတာပေါ့။” ဒေါက်တာမီလာကလည်း ဆရာဝန်ကြီး အကြည့်ကို သတိပြုမိပြီး ပြောလိုက်သည်။ “ကလေးတွေကို ကျွန်တော်လင်ပီ(ထော့ကျိုး) လိုပဲ ခေါ်ခိုင်းတာ၊ သူတို့သဘောကျတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီနာမည်ကို ကျွန်တော့်နာမည်ရင်း သက်ဒီးယတ်(စ)ထက်တောင် ပိုကြိုက်သေးတယ်။ အဲဒီနာမည်ကြီးက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ သိပ်ကိန်းခန်းကြီးနေသလိုပဲ အမြဲအောက်မေ့တယ်။ ကလေးတွေ အတော်များများ မှည့်ကြတဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ လူကြီးတွေက ကျွန်တော့်

ကို မွေးပေးခဲ့တဲ့ ဆေးကျောင်းသားရဲ့ နာမည်အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို နာမည်မှည့်ကြတာ။”

ရင်ထဲက လှုပ်ရှားဖြစ်ပေါ်လာတာတွေကို ဆရာဝန်ကြီး သက်ဒီးယတ်(စ) မာလင်း အတင်းကြိုးစားမျှိုသိပ်ထားလိုက်ရသည်။ ဆေးကျောင်းသားဘဝနှင့် အဲသည်အချိန်က သူ့တစ်ကိုယ်တည်း ပြောခဲ့မိသည့် စကားတွေ ပြန်အမှတ်ရလာသည်။ “သူ မရှိလို့ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ဘာမှဖြစ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး” တဲ့။ အဲသည်တုန်းက သူ့ဘယ်လောက် မျက်စိကိန်းခဲ့ပါသနည်း။ အသိအမြင်တွေ ဘယ်လောက် ချို့ယွင်းခဲ့ပါသနည်း။

မြေးမလေး ဘာဘရာကို လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်အောင် ကုစားပေးမည့် ဆရာဝန်ထံ သူ့လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ သည့်နောက်၊

“မျက်စိ မမြင်တာနဲ့ စာရင် ခြေမသန်တာက အများကြီး ပိုကောင်းပါတယ်ဗျာ။” ဟူ၍ သူ ပြောလိုက်မိလေသည်။

[မှရင်း။ ။ Constance J. Foster ၏
You Never Can Tell]

မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်သလား

တက်ချင်သည့် လူအတွက် 'တက်လမ်း' ဆိုတာ ရှိစမြဲ ဖြစ်သည်။

ဘယ်ကို တက်မည်လဲ။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားလား၊ တိုက်ခေါင်မိုးလား၊ ဟိုးကောင်းကင်ထက်လား။ တကယ်ဆန္ဒပြင်းပြလာပြီဆိုလျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်းပင် မိုးကောင်းကင်တိမ်ယံကြားတက်သွားနိုင်ပါသည်။

အလကား အခြောက်တိုက်လျှောက်ပြောနေသည်ထင်ပါသလား။ မယုံမရှိနှင့်။

တကယ်တက်သွားဖူးသူရှိပါသည်။ သူ့နာမည်ကလယ်ရီဂေါ်လတား (စ)။

ဝေါ်လတာ: (စ)သည် ထရပ်ကား မောင်းသမား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အဲသည်တုန်းက သူ့အသက် ၃၃ နှစ်။ အားလပ်သည် အချိန်တိုင်း အိမ်နောက်ဖေး ကွက်လပ်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်ကာ လေမှာ ပျံဝဲလိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာဟု တွေးသည်။ စင်စစ် သူက လူမှန်းသိစ အရွယ်ကတည်းကပင် ကောင်းကင်မှာ သိပ်ပျံချင်လှသူ ဖြစ်သည်။ ဟိုးအထက်ကြီး တက်သွား၊ အမြင့်ကြီးကနေ ဟိုးအဝေးကြီး လှမ်းကြည့်၊ သိပ်အရသာ ရှိမှာ၊ အဲသည်လို သူ တွေးလေ့ ရှိသည်။ သို့သော် စိတ်ကူးသာ ယဉ်နေရသည်။ လက်တွေ့ လုပ်ဖြစ်ဖို့ လမ်းစ ရှာမရ။

အကယ်၍ လေယာဉ်နှင့် ဝဲပျံမည် ဆိုပါစို့၊ လေယာဉ် ပိုင်းလော့ဖြစ်ဖို့ သူ့မှာ ပညာအခြေခံ မရှိ။ သင်တန်းတက်ဖို့ ငွေမရှိ၊ အချိန်မရှိ၊ အခွင့်အရေးမရှိ။ ဟင်းဂလိုက်ဒါ (hang glider) ကျတော့လည်း အန္တရာယ်ကြီးလွန်းသည်။ ပြီး-သည်ဟာတွေ စီး၍ကောင်းသည့် နေရာကလည်း အဝေးကြီးမှာ။ ထို့ကြောင့် သူ့ခမြာ နွေနေ့လယ်ခင်းများစွာကို နောက်ဖေး ကွက်လပ်တွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်ရင်းသာ ကုန်လွန်စေရသည်။ သူ့ကုလားထိုင်က ပန်းခြံထဲ နောက်ဖေး ကွက်လပ်များထဲမှာ သူ့သူငါငါ ချထားတတ်သည့် အလှူ

မိနီယံဘောင်တပ်ကြီးထိုး ကုလားထိုင်ဟောင်းကြီး တစ်လုံး ဖြစ်သည်။

အဲသည်လိုနေရင်းက တစ်နေ့မှာတော့ သတင်းစာတွေ၊ တီဗီတွေထဲမှာ လယ်ရီဝေါ်လတာ: (စ) အကြောင်း ရုတ်တရက်ကြီး ပါလာသည်။ လော့စ်အိန်ဂျလီ (စ) မြို့ကြီး အထက်က ကောင်းကင်ပြင်မှာ လယ်ရီကြီး ရောက်နေသည်။ တကယ် လေမှာ ပျံနေပြီ။ တကယ်ကို ဟိုးအထက်ကြီးမှာ။ သူ့အလှူမိနီယံ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဟောင်းကြီးမှာပင် ထိုင်လျက်။ သို့သော် သည်ကုလားထိုင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသည်က သို့မဟုတ် သည်ကုလားထိုင်ကြီးကို မချိထားသည်က ဟိလီယမ်ဓာတ်ငွေ့ ဖြည့်ထားသည့် မိုးလေဝသ ပူဖောင်းအကြီးစား ၄၅ လုံး။

သူ့ကျောမှာ လေထီးတစ်ခု ပိုးထားသည်။ သူနှင့်အတူ အသံလွှင့် အသံဖမ်း (စီဘီ) ရေဒီယိုတစ်လုံး၊ ဘီယာခြောက်ဘူး၊ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်အချို့အပြင် အောက်ဘက် ပြန်ဆင်းချင်သည့်အချိန်၌ ပူဖောင်းအချို့ကို ပစ်ဖောက်ရန် လေသေနတ်တစ်လက် ပါသည်။

လယ်ရီလေထဲတက်သွားသည်က ပေတစ်ရာ နှစ်ရာ မဟုတ်၊ အမြင့်ပေ သောင်းတစ်ထောင်အထိ ဖြစ်သည်။ လော့စ်အိန်ဂျလီ (စ) အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေ

ဆိပ်သို့ ဆင်းသက်မည့် လေယာဉ်များ၏ ချဉ်းကပ်လမ်းကြောင်းထဲသို့ပင် သူ ရောက်သွားသည်။

လယ်ရီက စကားများများ ပြောလေ့ရှိသူ တစ်ဦးမဟုတ်။ စာနယ်ဇင်းသမားတွေက သူ ဘာကြောင့် ပူစီဖောင်းနှင့် ကောင်းကင်ပေါ် တက်ရသလဲ မေးသည့်အခါ “ဒီအတိုင်းချည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်မနေနိုင်ဘူးလေဗျာ” ဟု ဖြေသည်။ အပေါ်ရောက်တဲ့အခါ မကြောက်ဘူးလား ဆိုတော့ “ကြောက်တာပေါ့ဗျ” တဲ့။ နောက်တစ်ခါ တက်ဦးမလား မေးသည့်အခါ “ဟင့်အင်း” ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် အခုလို လုပ်လိုက်ရတော့ ခင်ဗျား တော်တော် ကျေနပ်သွားလား မေးသည့်အခါ သူက နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတွေ နားရွက်တက်ချိတ်မတတ် အားရပါးရကြီးပြုံးကာ “အရမ်း ကျေနပ်တာပေါ့ဗျာ” ဟူ၍ ဆိုလေသည်။

အဲဒါပဲ ဖြစ်၏။

လူတွေ ကြည့်လိုက်လျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာထိုင်ကာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု တွေးနေသူများ၏။ ဘယ်သူတွေ ဘာတွေဖြစ်နေကြပေမယ့် ငါ့အတွက်တော့ မျှော်လင့်ချက် မရှိပါဘူးဟု စိတ်ဓာတ်ကျနေသူတွေ များ၏။ သည်အတိုင်း အပျက်ပဲ တွေးကာ ငုတ်တုတ်ထိုင် မှိုင်နေသရွေ့တော့ ဘာမှ ဖြစ်မလာနိုင်တာ အမှန်ပင်။

သို့သော် လယ်ရီဝေါ်လတား(စ)လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအဖို့တော့ လောကကြီးမှာ မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှ မရှိ။

လေမှာ ပျံဝဲချင်သလား။ တခြားနည်းနှင့် မဖြစ်နိုင်လျှင် ကုလားထိုင်မှာ ပူစီဖောင်းချည်သော နည်းနှင့် ဖြစ်ရမည်။ ပေသောင်း တစ်ထောင် ရောက်သည့် အခါ “ဟေး၊ ရောက်ပြီကွ၊ ငါ လေထဲ ပျံနေပြီ” ဟု အော်မည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ကြားအောင် ရေဒီယိုနှင့် လှမ်းပြောမည်။ မှန်သည်။

လောကကြီးမှာ အပြီးသတ် အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် အရာက စိတ်ဓာတ်ပဲ ဖြစ်သည်။ အချိန်ကာလ ကြာချင်ကြာသွားမည်။ ပုံစံက အများထင်တာ၊ မျှော်လင့်တာနှင့် ကွာခြားကာ ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်။ သို့သော် အရေးကြီးသည်က ကောင်းကင်သို့ ရောက်ဖို့၊ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲက ဆန္ဒပြည့်ဝဖို့၊ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင် ပေါက်မြောက်အောင် မြင်ဖို့၊ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်စိတ်ကူးကို မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု မချုပ်ချယ်နှင့်။ သူများ စိတ်ကူးကိုလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဟု မလှောင်ပြောင်နှင့်။

လူတွေ လေထဲ မပျံနိုင်ဘူးဟု ဆိုခဲ့သည်။ လေမှာ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ပျံသူတွေ ပျံပြခဲ့ကြပြီ။ “ဟေး ဟခြား ကိရိယာ အကူအညီတွေနဲ့ ပျံတာပါကွ၊ ငှက်တွေလို သူ

၁၆၂ မေမြင့်

ခန္ဓာကိုယ် သက်သက်နဲ့ ပျံနိုင်သလား” ဟု ဆိုသူတွေ ဆိုကြပါမည်။

စောင့်သာကြည့်ကြစမ်းပါ။ ဗီတာမင်ဆေးတွေ တိဗီမှာ ကြော်ငြာသည့် စွမ်းအားမြှင့်ဆေးရည်တွေ သောက်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီးတောင်ပံခတ် ကျင့်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရှိဟု မပြောနိုင်။

တစ်နေ့သောအခါ သည်လူတွေ လေမှာပျံမပြဘူး ဟု ဘယ်သူမျှ မပြောနိုင်။

[မူရင်း။ ။ Robert Fulghum ၏ All I Really Need to Know I Learned in Kindergarten စာအုပ်မှ။]

BURMESE
CLASSIC
.com

မူရင်းစာအုပ်နှင့် မူရင်းစာအုပ် ပြုစုသူများအကြောင်း

Chicken Soup for the Soul အမည်ရှိမူရင်း စာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုသူ Jack Canfield နှင့် Mark Victor Hansen တို့သည် အမေရိကန်ပြည်၌ ထင်ရှားသော စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေး ပါရဂူများ ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့ပြုစုသည့် မိမိကိုယ်ကို လေးစားယုံကြည်ရေး၊ လူရည်လူသွေးမြင့်မားရေးနှင့် ဘဝအောင်မြင်တိုးတက်ရေး ဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများမှာ အရောင်းရတွင်ကျယ်ဆုံး စာအုပ်များစာရင်းတွင် ပါဝင်ပြီး ရေဒီယို၊ ရုပ်မြင်သံကြားတို့မှ ထုတ်လွှင့်လျက်ရှိသည့် ၎င်းတို့၏ ဟောပြောပို့ချချက်များမှာလည်း လူကြိုက်များလှသည်။

လူငယ်လူရွယ်များ၊ မိဘများ၊ ဆရာဆရာမများ၊ ဇနီးခင်ပွန်းများ၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများ စသည့်ဘဝကဏ္ဍအသီးသီးတို့အတွက် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာနှင့် လုပ်ငန်းခွင်ဆောင်ရွက်မှုဆိုင်ရာ စွမ်းရည်တိုးမြှင့်ရေးသင်တန်းအမျိုးမျိုး ဖွင့်လှစ်သင်ကြားလေ့ကျင့်လျက်ရှိရုံမက၊ အမေရိကန်ရှိထိပ်သီးကုမ္ပဏီကြီးများ၊

၁၆၄ ဖေမြင့်

လုပ်ငန်းအဖွဲ့အစည်းကြီးများအတွက်လည်း သီးသန့်အလုပ်
ရုံဆွေးနွေးပွဲနှင့် အထူးဟောပြောပို့ချချက်များစွာကို တာဝန်
ယူ ဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

Chicken Soup for the Soul မှာ လူ့နှလုံးသား
ကို အာဟာရဖြည့်တင်းပေးမည့် ပုံပြင်၊ ဝတ္ထု၊ စာညွန့်နှင့်
ဘဝအတွေ့အကြုံပေါင်းများစွာတို့ကို ရှာဖွေစုစည်းရေးသား
တင်ပြပေးထားခြင်းဖြစ်ရာ နိုင်ငံတကာ၌ အကြီးအကျယ် လူ
ကြိုက်များ ထင်ရှားခဲ့သည်။ စောင်ရေပေါင်း သန်းချီ၍ ရောင်း
ချရပြီး နိုင်ငံခြားဘာသာ အမျိုးပေါင်း ၂၁ ကျော်သို့လည်း ပြန်
ဆိုခဲ့ကြသည်။

Chicken Soup စာအုပ်ပါ အရေးအယားများကို
နှစ်ခြိုက်သူ များလွန်းလှသဖြင့်၊ အလားတူ နှလုံးသား အာ
ဟာရဖြည့်တင်းစာများ ဆက်လက်စုစည်းပြီး နောက်ထပ်
Chicken Soup စာအုပ်တွဲများ စီစဉ်ထုတ်လုပ်ခဲ့ရာ ယခု
အခါ၌ ထုတ်ဝေပြီးနှင့် ယုတ်ဝေရန်ပြင်ဆင်ဆဲ Chicken
Soup စာအုပ်ပေါင်းမှာ တစ်ဒါဇင်ခန့်မျှ ရှိသည်။

ယခုမြန်မာပြန်စာအုပ်ငယ်မှာ အဆိုပါ Chicken
Soup for the Soul စာအုပ်များထဲမှ ရွေးချယ်ကောက်
နုတ် ဘာသာပြန်ဆိုပြီး၊ သဘာဝတူ အခြားစာပဒ်တချို့နှင့်
အတူစုစည်းထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖေမြင့်

ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာပင် မိမိတန်ဖိုးထားသောအရာ...

မိမိသစ္စာစောင့်သိရမည်ဟု ယုံမှတ်ထားသည့်အရာ၊

မိမိလုပ်ဆောင်ရမည့်တာဝန်ဟု

ပြဋ္ဌာန်းမိသည့်အရာများ ရှိပါသည်။

ဒါတွေကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်နိုင်သော်

ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ကြသည်။

ဂုဏ်ယူမိကြသည်။

တာဝန်မကျေပွန်ခဲ့လျှင် သို့မဟုတ်

သစ္စာဖောက်ဖျက် ဆန့်ကျင်ဘက်အလုပ်ကို

လုပ်ခဲ့မိလျှင်ကား

အငြိုးအကျယ် စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။

မိမိအတွင်းစိတ်၏

ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်းကိုလည်း

မိမိဘာသာ အပြင်းအထန် ခံရတတ်ပါသည်။

ဖေမြင့်

တန်ဖိုးထားအပ်သောအရာများ